Ára 1 forint

Ludas Matyi

XIII. évfolyam 22. szám.

1957. július 18.

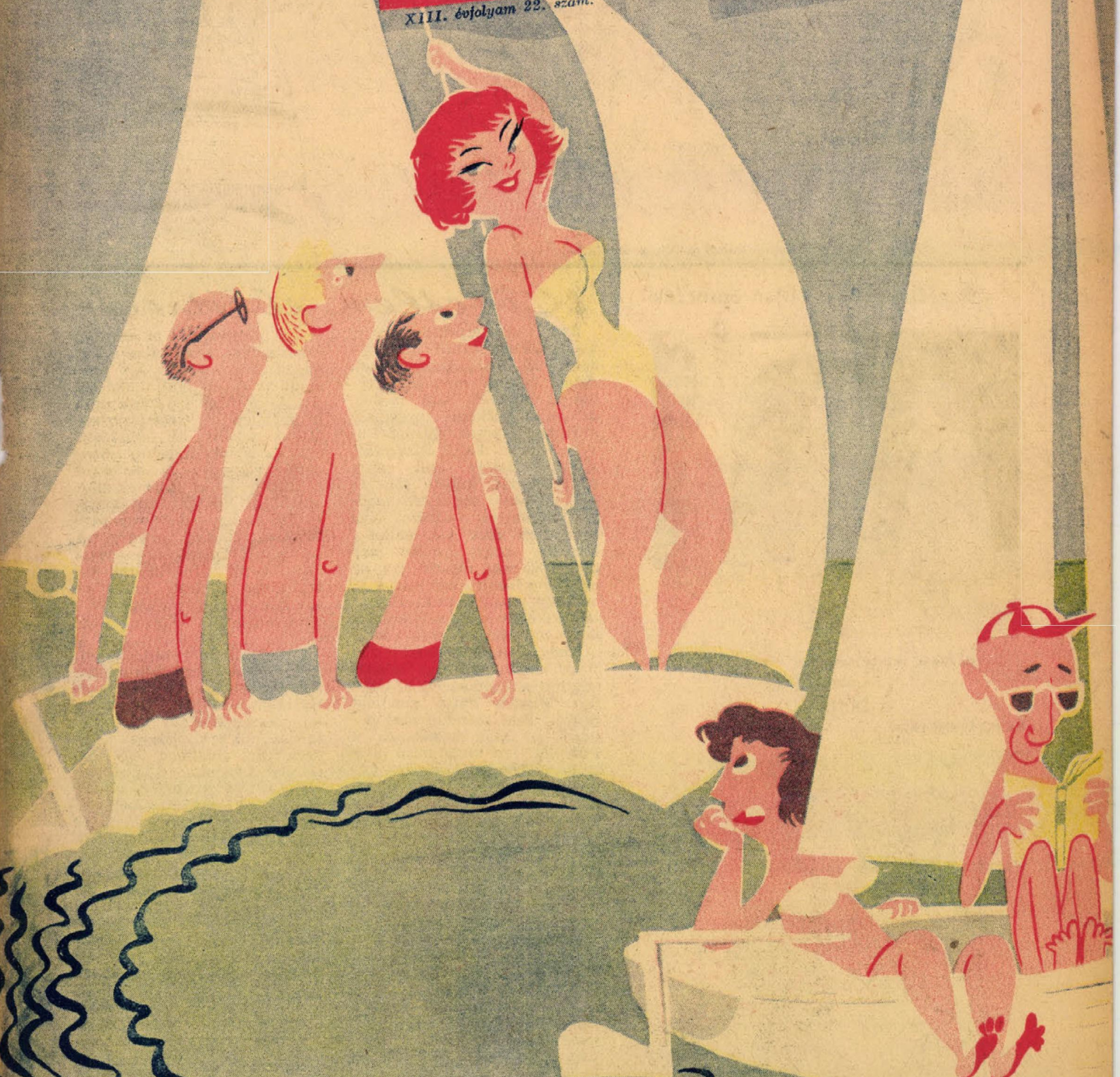

Pusztai Pál rajza

— Látod, Jenő, ahol csapják a szelet, ott aztán megy a csónak . . . !

Virágozzék minden virág

Kaján Tibor rajza

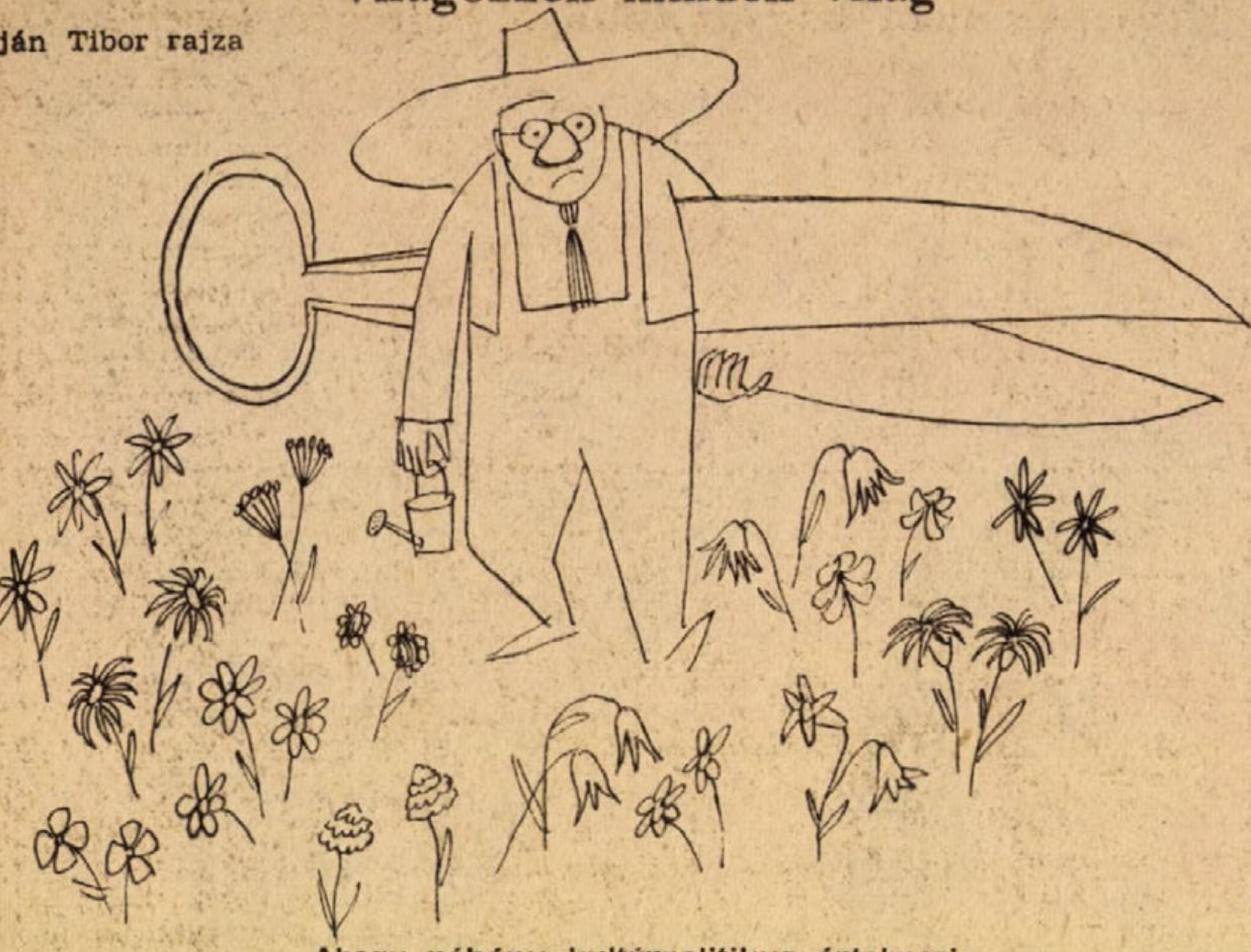

Ahogy néhány kultúrpolitikus értelmezi.

Na bumm — és akkor?

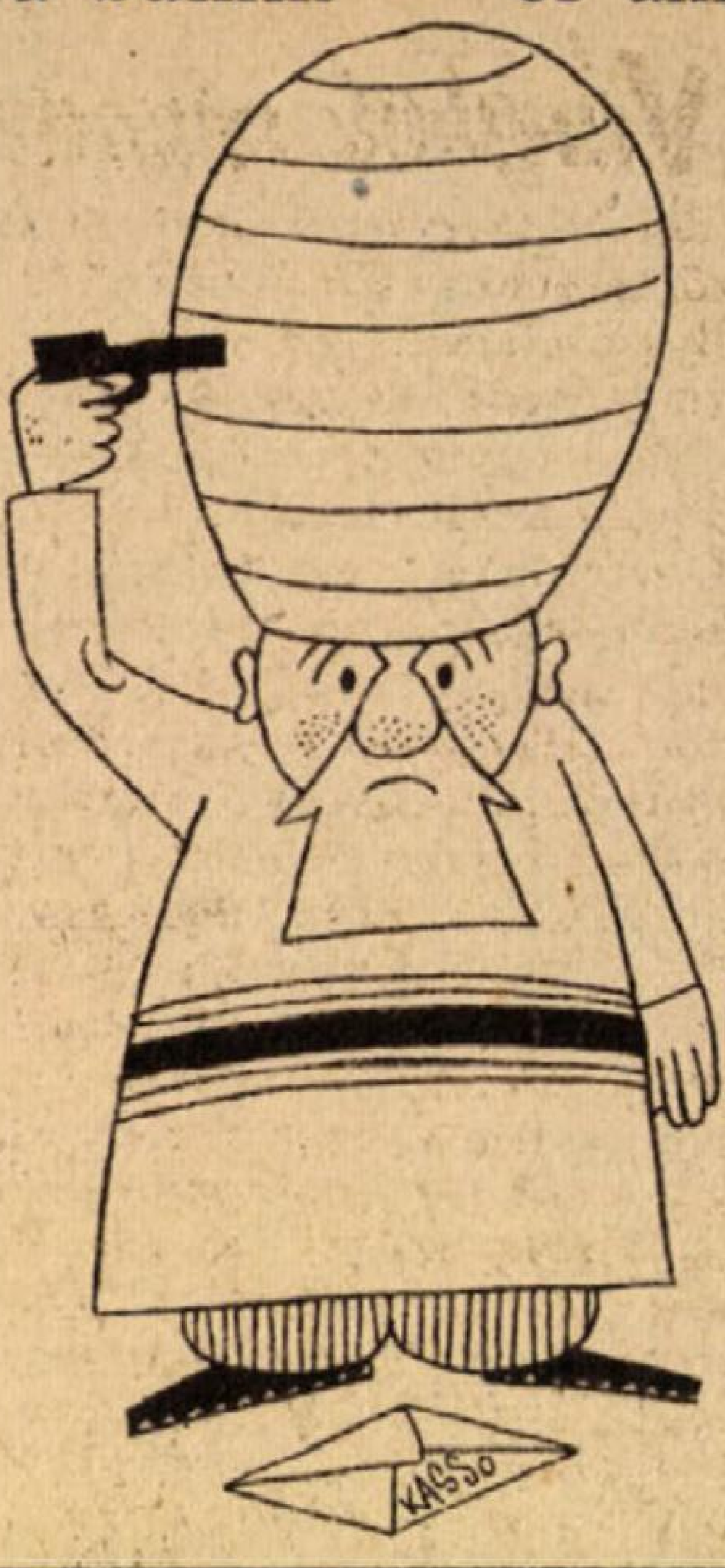

Emlékeztető hálátlan emberek számára

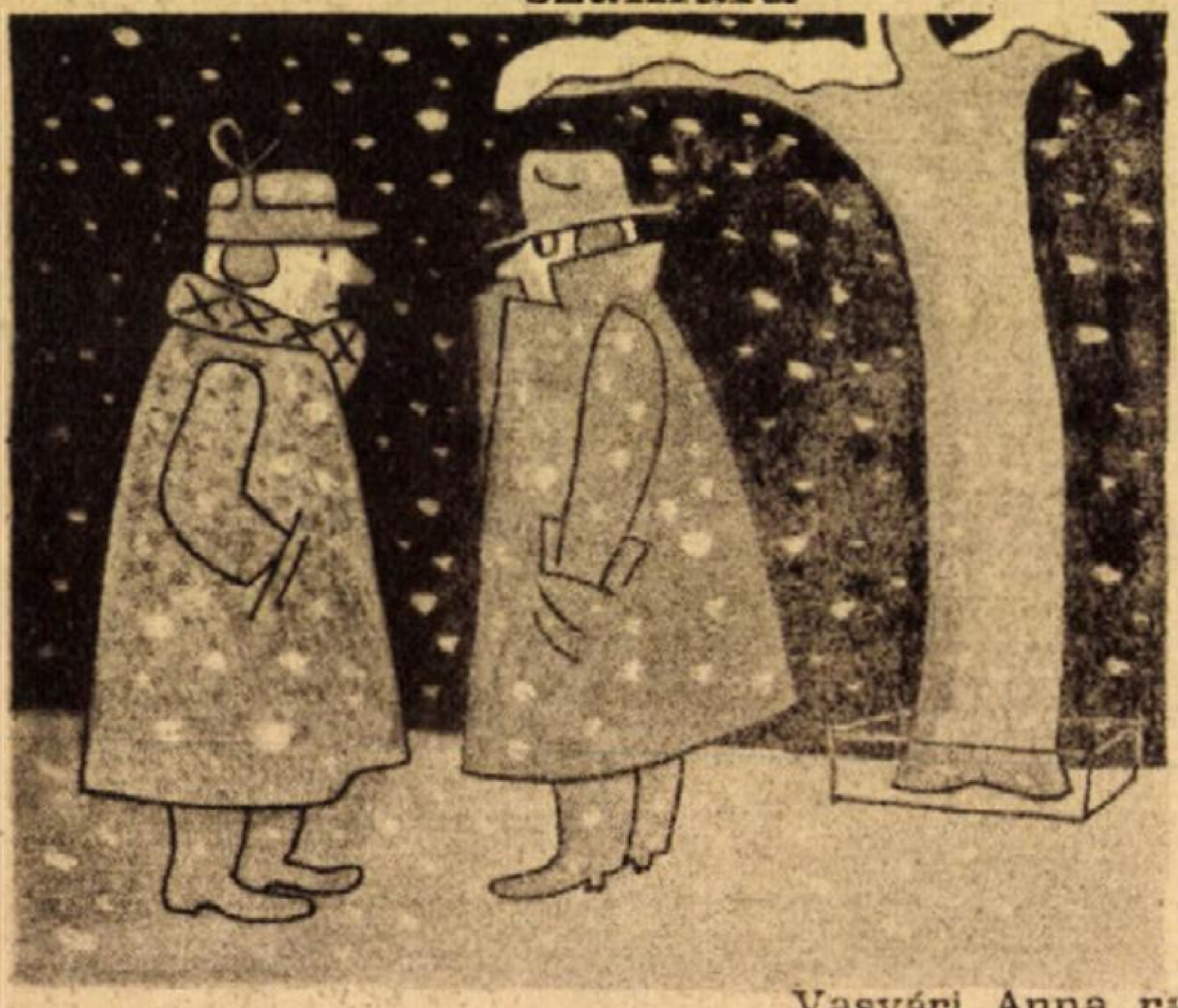

Vasvári Anna rajza

— Istenkém, mikor lesz már meleg?...

Napló

Kallus László rajza

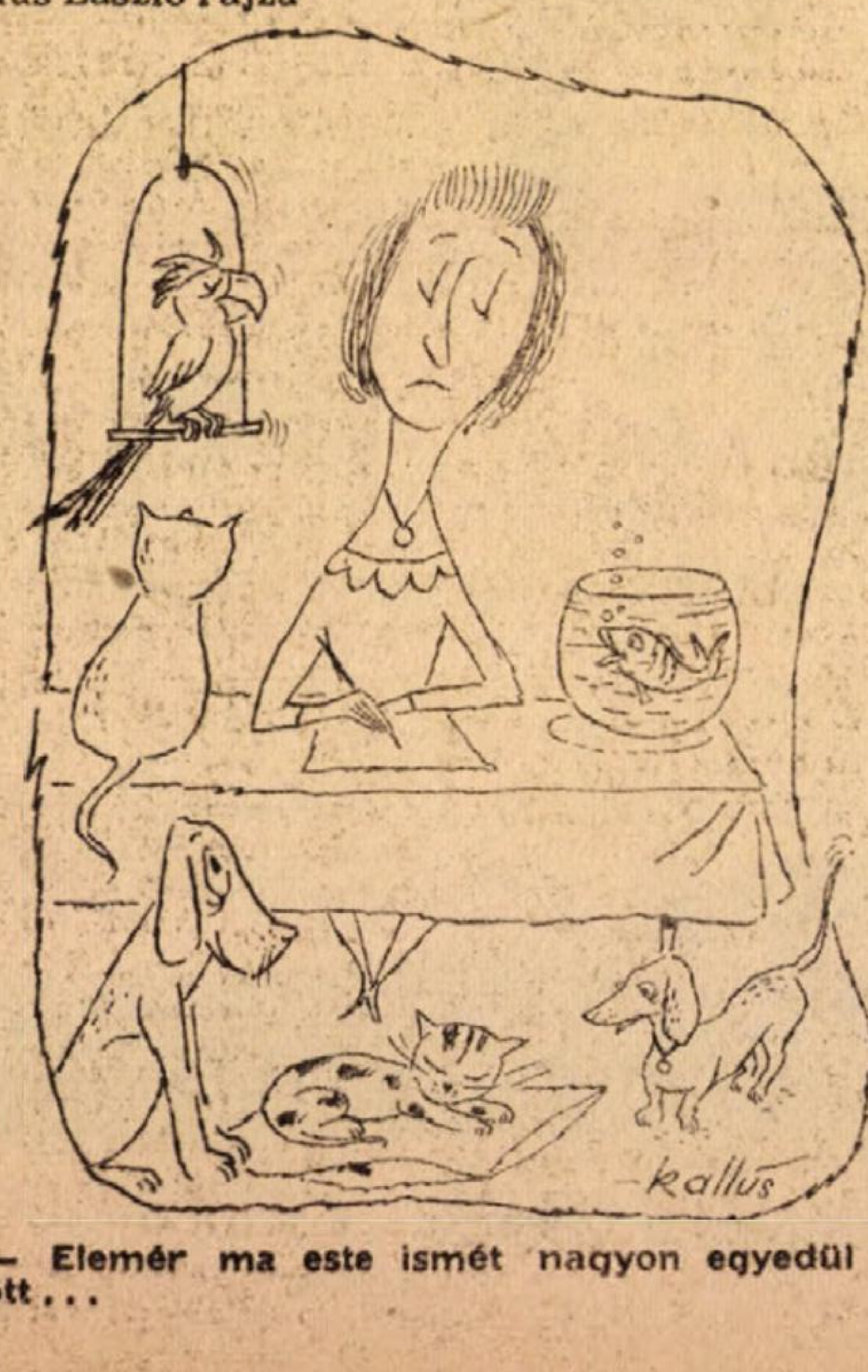

— Elemér ma este ismét nagyon egyedül hagyott...

Kötetlen ebédidő

Régi elhatározásom volt, hogy alkalomadtán megvédem az anyagbeszerzőket. Annyi rosszat mondanak róluk az emberek, hogy az még az én harcokban megedzett szívemnek is sok. Spenót Lukács, aki a Faháncskiszerelő anyagbeszerzője volt, már annyi szidást kapott főnökétől, valahány jegyüzér szaladgál Budapest utcáin. Nap mint nap csak ezt hallotta szegény, hogy: „egész nap csavarog, meg moziba jár, ha egyszer elmegy, egy esztendő beletelik, amíg hazakerül ...” Hát kikérem a Spenót kolléga nevében! Mert nézzük csak:

Kedd volt. Verőfényes, júniusi kedd. Es Spenót Lukács elindult anyagbeszerezni. Csak úgy. Minden hátsó gondolat nélkül. Első teendőjeként beugrott a „Már megint ez a Patyolat”-hoz kiváltani a piszkításra beadott ezt-azt. Lement egy ajtón valami pinceszerű helyiségbe, ahol tömérdek mosott ruha, egy mosatlan pult és egy kartársnő fogadta. Ő épp mosakadott. Na igen. Tisztaság fél munkaidő. Legfőbb érték a Lógás. Spenót Lukács előhúzta azt a két cetlit, amit ilyenkor elő szokás húzni, és szerényen megjegyezte, hogy ha nem zavarná a kartársnőt, holmi ruhaféleséget szeretne kiváltani. A kartársnő kissé szappanos hangon válaszolt: „egy perc türelem, kedves vendég. A Kartársnő, aki intézi — távol van. Teccik tudni, nálunk kötetlen az ebédidő, hogy ne akadjon fenn a munka, meg hogy állandóan legyen valaki itt.” S ezzel egy kis cédulát tett a pultra, amelyen ez állt: „Ebédelni vagyok”. Lukács várt egy percet. Aztán, amikor egy félóra múlva megérkezett az ebédező kartársnő, s leszignálta a két papírt, adott hozzá egy harmadikat és elküldte Lukácsot „itt balra, rögtön a kapu után félemeleten” a számlázáshoz. Mikor odaért az ablakhoz, egy kis cédula fogadta: „Ebédelni vagyok.” A szomszéd ablakból — a pénztárfülke ablakából kihajolt egy szöszke fej és így szólt: „egy perc türelem, kedves vendég. A kartársnő, aki intézi — távol van. Teccik tudni, nálunk kötetlen az ebédidő, hogy ne akadjon fenn a munka, meg hogy állandóan legyen valaki itt.”

S Lukács várt egy percet. Aztán, mikor egy óra múlva megérkezett az ebédező kartársnő, számfejtette a számlát, leszignálta és a pénztárhoz küldte Lukácsot. Odaérve, az ablakban egy kis cédula fogadta: „Ebédelni vagyok!” A szomszéd ablakból — a számlázásból! — kihajolt egy barna fej és így szólt: „egy perc türelem kedves vendég...” mire Spenót Lukács közbevágott: „tudom, tudom. A kartársnő, aki intézi — távol van. Teccem tudni, maguknál kötetlen az ebédidő, hogy ne akadjon fenn a munka, meg hogy állandóan legyen valaki itt...!!!” Az utolsó szavakat már ordította, a szája véres tajtékot vert, megtépte ruházatát, fejére szórt két csomag Rapidot, leszakította a telefonzsinórt, betört négy ablakot.

Hát csoda, hogy csak egy esztendő múlva került haza? Fenét! Ez még a szerencsésebb kimenetelű esetek közé sorolható. Még örülhet a főnöke, hogy kiengedték az ideggyógyintézetből.

S. Nagy István

Vérebek alkonya

A detektívregények kedvelt haramiaüldöző vérebei a valóságban nem is olyan veszélyesek, amint azt a hírük és nevük sejtetni engedi. A híres nevezetes Scotland Yard egyik vezetője kijelentette a „Daily Express" tudósítójának, hogy a vérebek nagyon egyoldalúak, működésük kizárólagosan a szag követésére szorítkozik. Ez még nem lenne baj, de a gyakorlat azt mutatja, hogy a vérebek szimatja is hagy némi kívánnivalót maga után. Nemrég egy fegyenc szökött meg a dartmoori börtönből. Kézrekerítése után elmondta, hogy véletlenül rálépett az üldözésére küldött vérebek egyikére. Az eb ügyet sem vetett rá, hanem lelkiismeretesen tovaszaglászott.

Hogyan kell leszokni a dohányzásról?

Az angol lapok tele vannak tanácsokkal: hogyan kell leszokni a roppant veszélyeket magában rejtő dohányzásról. A „Daily Mirror" hasábjain Frank B. Johnson a következőt ajánlja:

„Gyújts rá, s utána a cigarettát azonnal dobd el. Ezt az eljárást ismételd meg, mihelyt úgy érzed, hogy nem élhetsz meg cigaretta nélkül. A harmadik eldobott cigaretta után már többé nem kívánod."

Véleményünk szerint ezt a módszert sok dohányos szívesen kipróbálná, ha nem sajnálná a három cigarettát.

Néprajzi színváltozások

Rövidesen át kell írni azokat a néprajzi műveket, amelyek a grönlandi eszkimók faji sajátosságait írják le. A legutóbbi népszámlálás — amint azt a grönlandi Thule-ból jelentik — nem kevesebb, mint 400 néger eszkimót talált. Nem lehet néprajzi következmények nélkül amerikai támaszpontnak lenni!

Politikai tanács

Amikor Adenauer még Amerikában járt, megkérdezte Nixontól, az amerikai elnökhelyettestől, hogy mit tanácsol neki a szeptemberi választásokra. Nixon az amerikai elnökválasztási tapasztalatokra hivatkozva a következőt mondta:

— Minél több emberrel kell kezet fogni.

Amerika nem hagyja abba a hidrogén kísérleteket

Szegő Gizi rajza

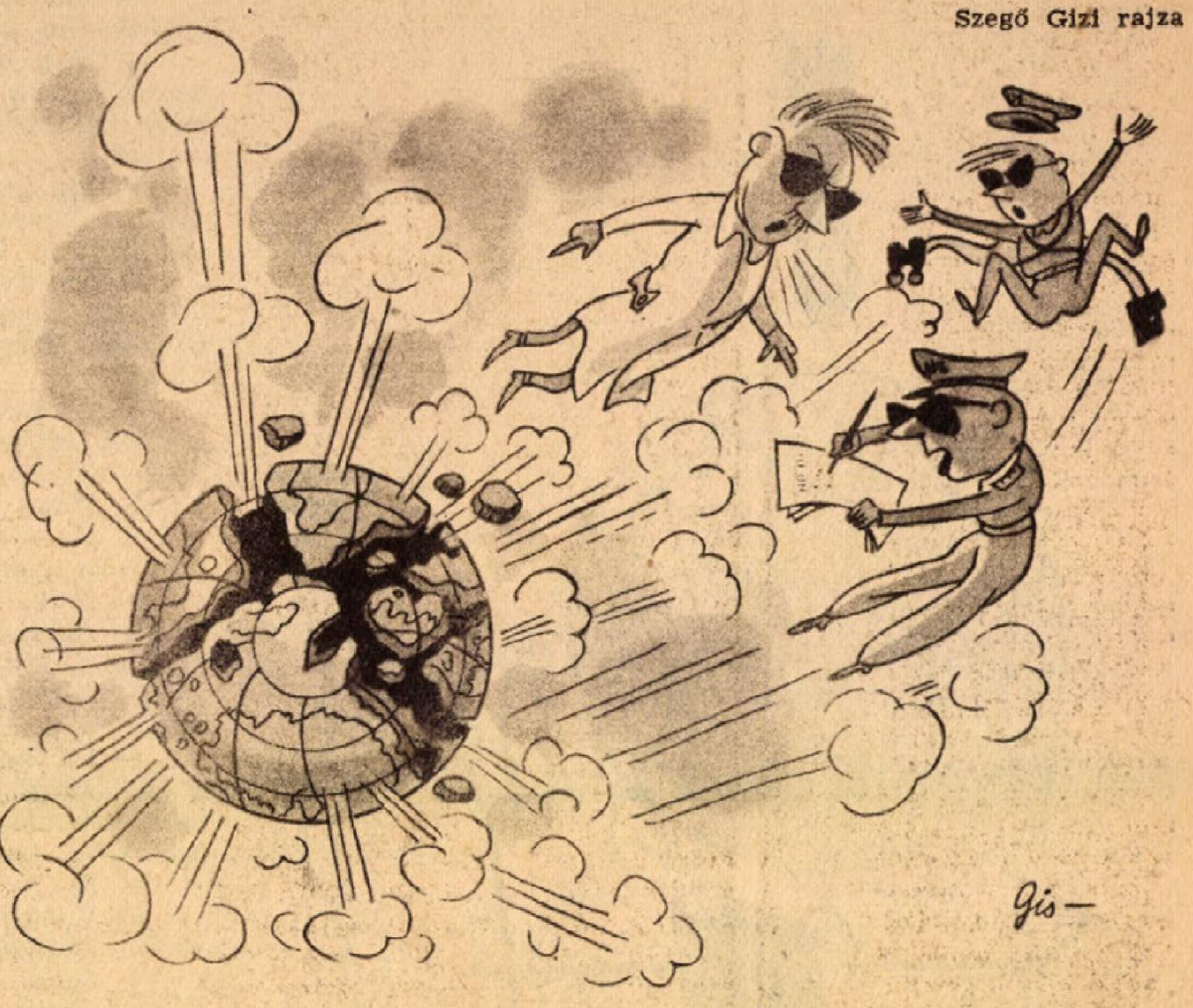

— Jegyezze! Tiszta munka! Tökéletes robbanás, levegőszennyeződés nélkül!

Egyelőre csak enyhíteni lehet a bútorhiányt

Gerő Sándor rajza

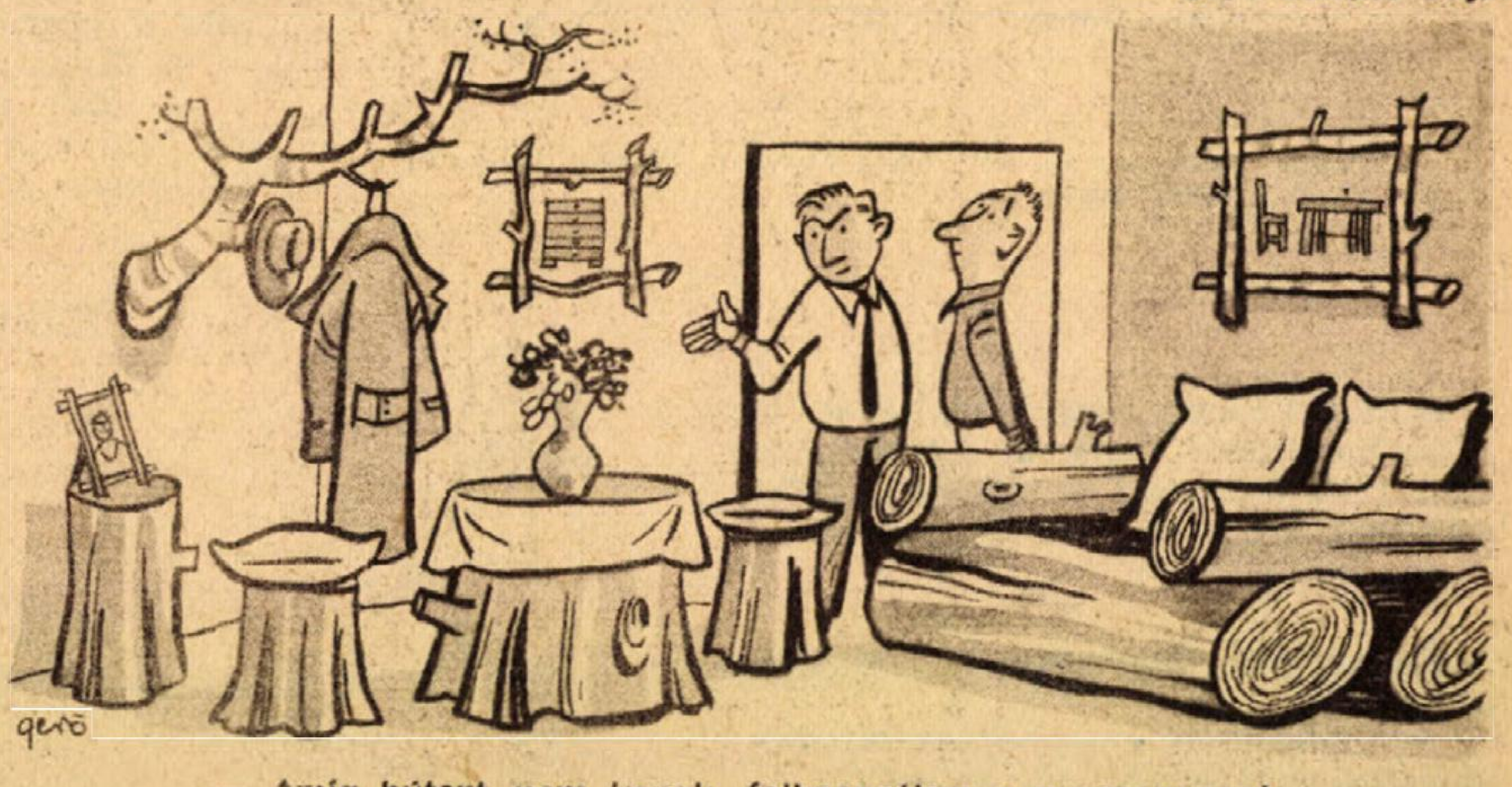

— Amíg bútort nem kapok, felhasználom a nyersanyagot . . .

Halász-idényben

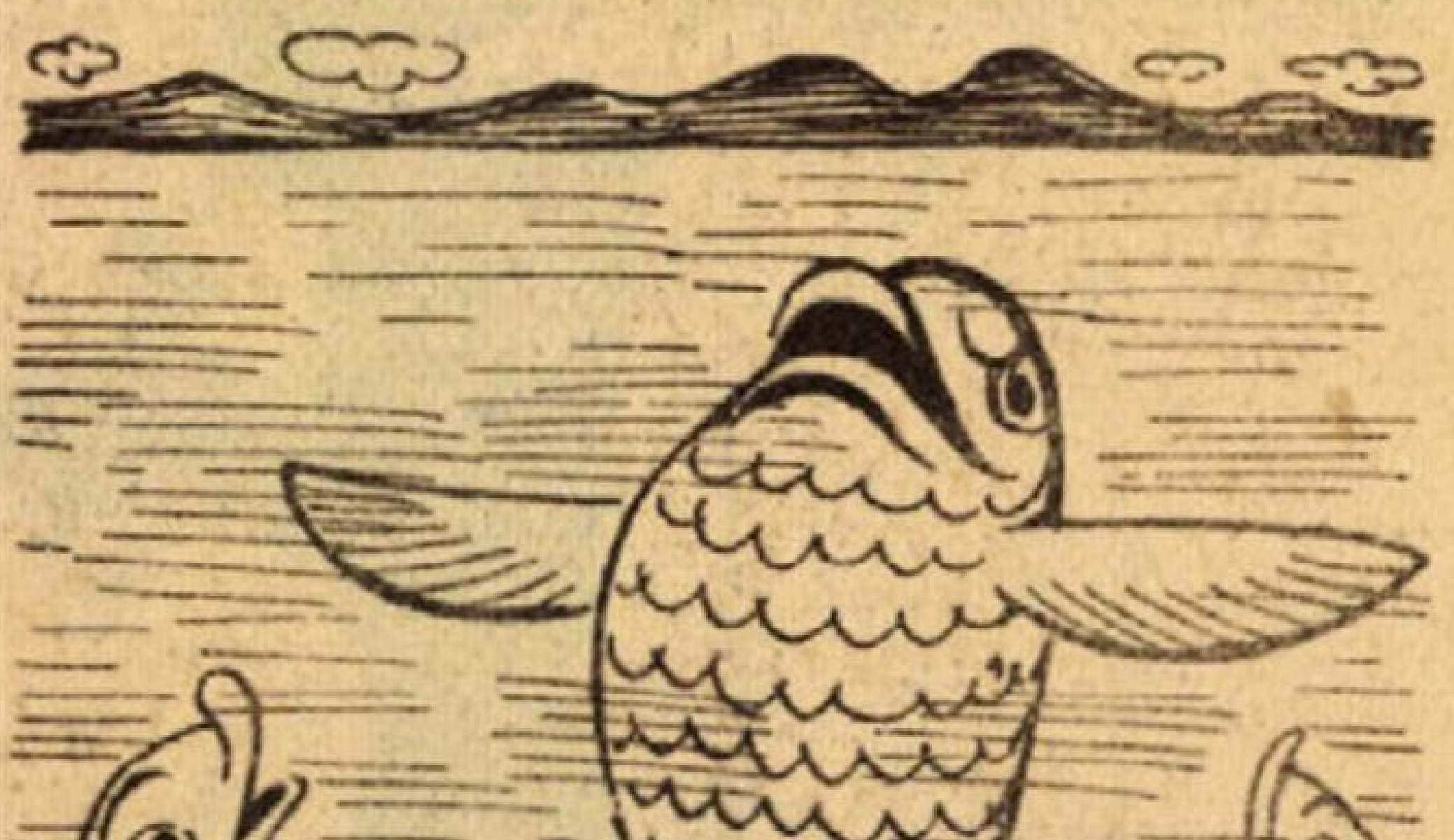

— . . . és ekkora halászt fogtam!

Az SzTK-ban

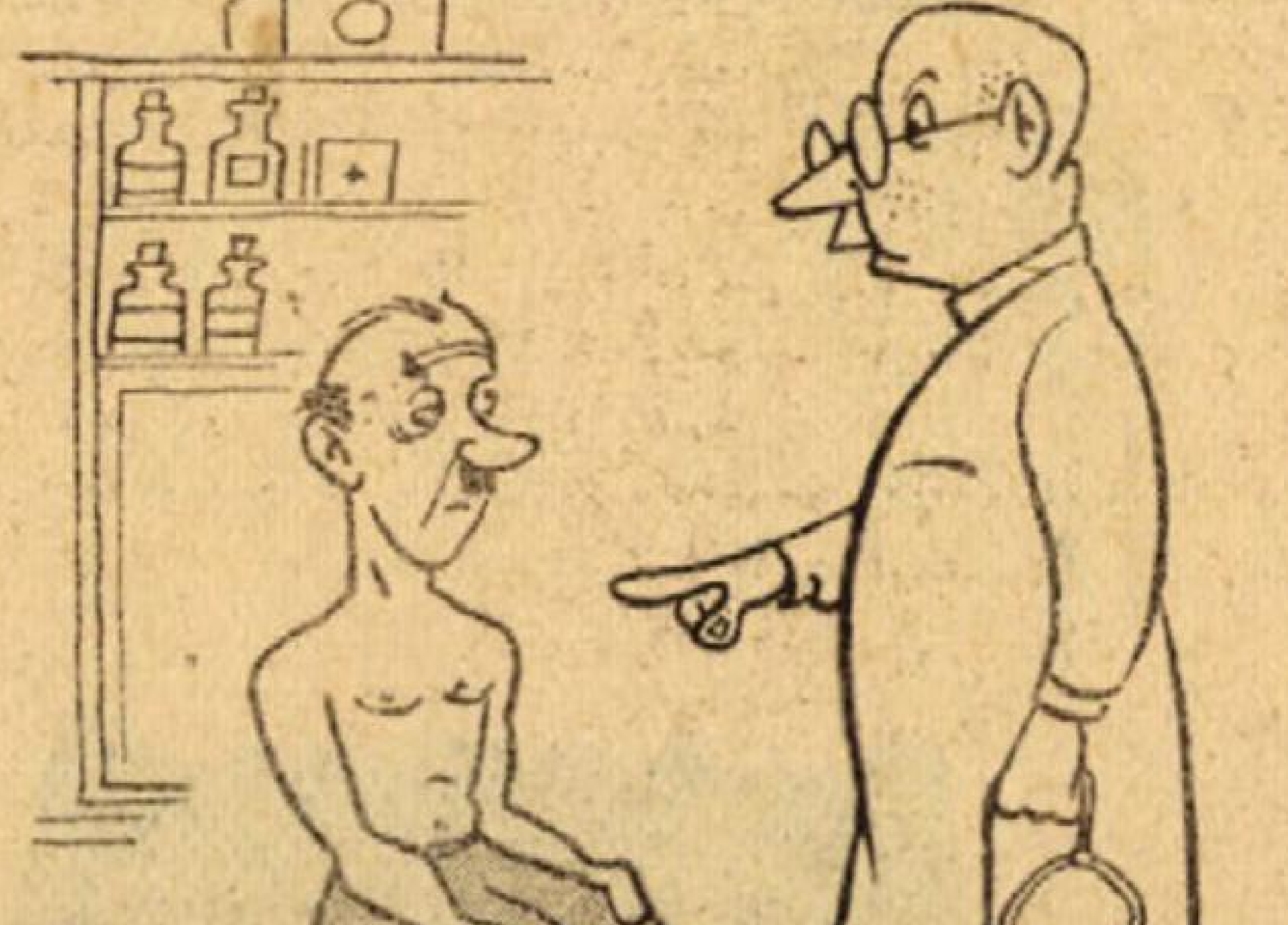

— Éjjel tud aludni?
— Semmit . . .
— Áhá . . . Miért nem?
— Éjszakai műszakban dolgozom . . .

Ismét egyrészes fürdőruha a divat

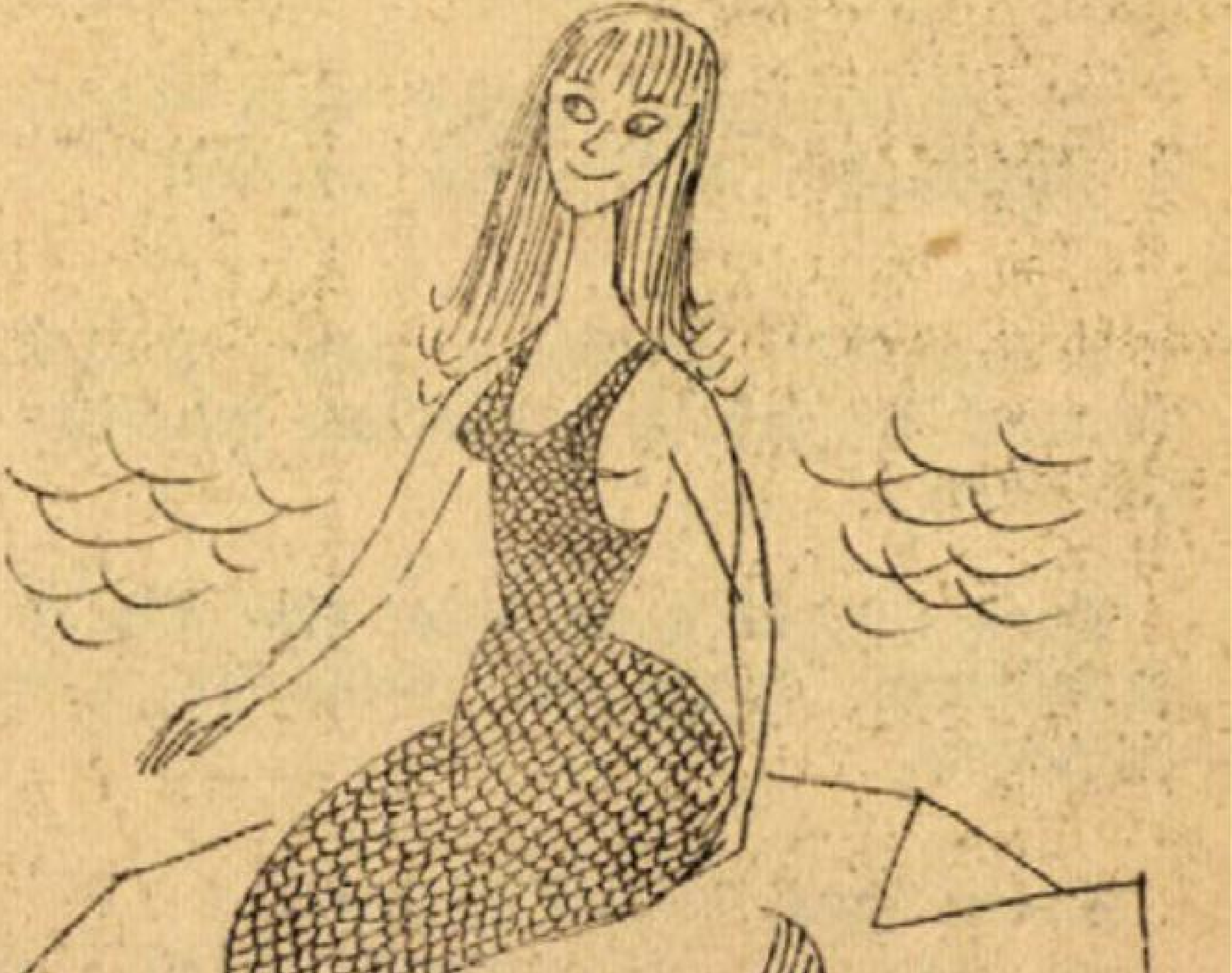

Megkezdődött a geofizikai év

Várnai György rajza

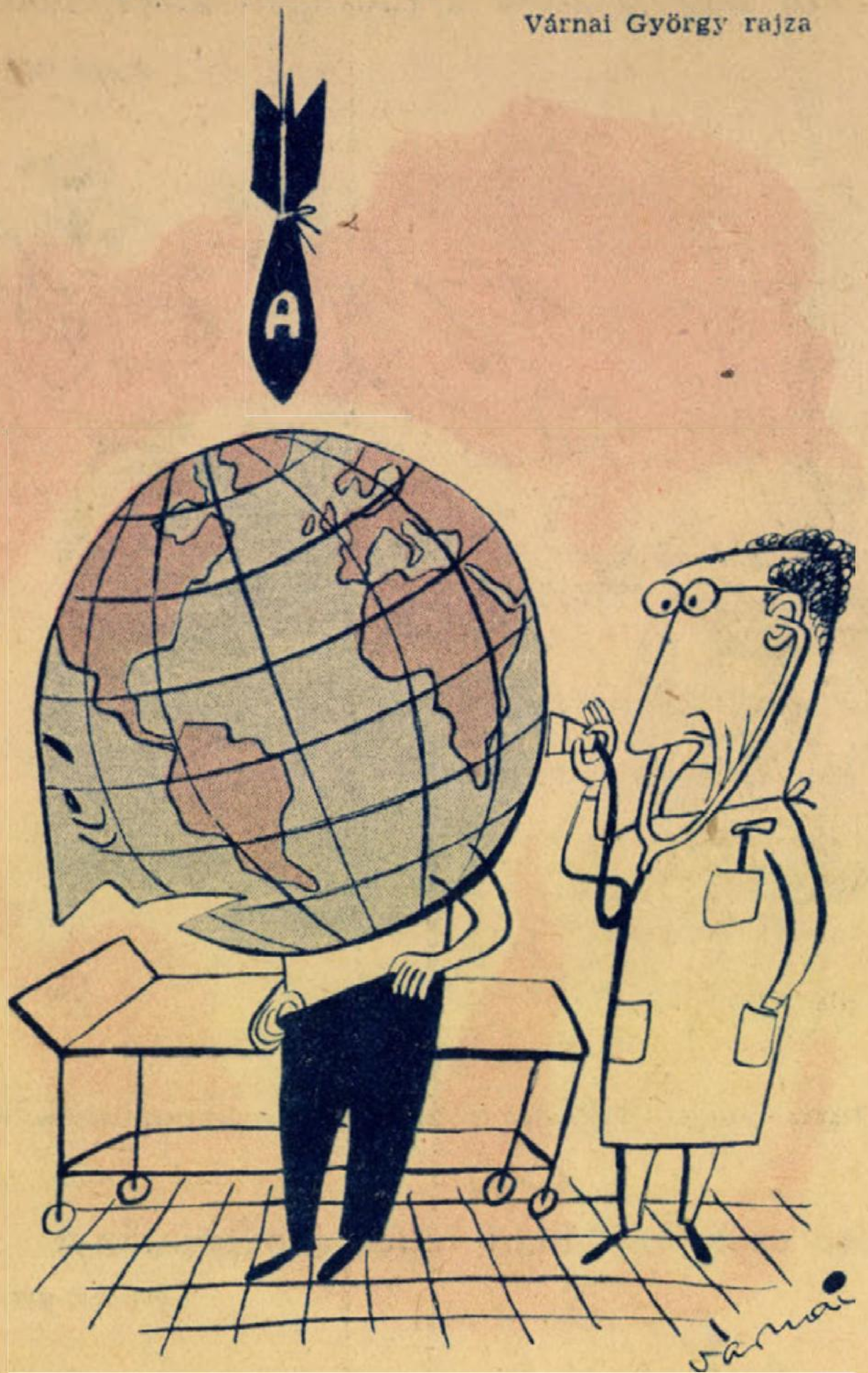

— Tudja, professzor úr, néha olyan ideges vagyok, hogy majd szétrobbanok ...

Ketten beszélnek

— Nos hát, Annuska, elhatároztam, hogy egybekelünk, ha magácska is úgy akarja.

— Úgy akarom, Imre. Hisz tudja, hogy erre a percre várok évek óta. S ha arra gondolok, hogy mily boldogok leszünk, könnyek futják el a szememet.

— Így legyen. Biz' az szép dolog lesz, hogy amidőn megtérek hivatalomból kicsiny otthonunkba, az én takaros kis feleségem meleg vacsorával fogad.

— Így lesz, Imre. Mielőtt munkahelyemről hazamennék, meg fogom vásárolni a vacsorára valót. S ha nem érkezik túlkorán, kész vacsorával fogom várni.

— Annuska, nekem gondom lesz rá, hogy ne érkezzem túlkorán. Én előbb egy órácskára be fogok térni egy kávéházba.

— Maga oly jó hozzám, Imre.

— Ne szégyenítsen meg, Annuska, ez a legkevesebb. És együtt fogunk reggelizni is, ugye?

— Igen, Imre. A házban van tejcsarnok, már hatkor lehet tejet kapni, Imre. Mire maga megborotválkozik, kész lesz a kávé, Imre.

— Mindig ily szorgos asszonykára vágytam, Annuska. S vacsora után majd összebújunk, Annuska.

— Ha nem lesz nagyon türelmetlen, Imre.

— Majd én újságot olvasok, amíg maga mosogat Annuska. Nem fogok a konyhácskájában lábatlankodni, Annuska.

— Maga oly jó hozzám, Imre. És vasárnap?

— Vasárnap sem fogok lábatlankodni, Annuska.

— Süthetek, főzhetek zavartalanul, Imre?

— Igen, Annuska. Számíthat rám.

— Maga engem meg akar ríkatni, Imre.

— S ha aztán megérkezik a kis trónörökös, akkor majd nekilát, hogy felnevelje, ugye Annuska?

— Hát persze, Imre. Fiút fogok szülni magának, Imre.

— Maga meg akar ríkatni, Annuska. Hogy fogok sietni a meccsről haza, hogy láthassam, hogyan fejlődik a gyermek, Annuska!

— Maga oly jó hozzám, Imre!

— Biz' az én kis feleségem hideg vizbe se tegye bele a kisujját, Annuska. Apropo... Vállalja a nagymosást is?

t. l.

MINDENFÉLE

Ahhoz képest, hogy még csak a hidegháborúnál tartunk, figyelemreméltó teljesítmény a nukleáris robbanások során keletkező húszmillió fokos hőség.

*

Baktérium véleménye a gyógyszerekről:

— Ezeknek az embereknek mindig pusztító eszközökön jár az eszük.

*

Történelmi időket élünk, s ez sajnos, mindig így lesz, amíg csak el nem törlik a történelmet.

*

Az egészséges ember nem ismeri a gyógyulás mámorító érzését.

*

A korlátolt emberek néha tanácstalanul állnak a korlátlan lehetőségek előtt.

*

Terv nélkül nem lehet élni. Összeállítottam, hogy mi mindent nem csinálok.

*

Kommersz-író véleménye:

— Aki az utókornak alkot, az olyan, mint a pék, aki a következő nemzedéknek süt.

F. L.

Holtomiglan

Vasvári Anna rajza

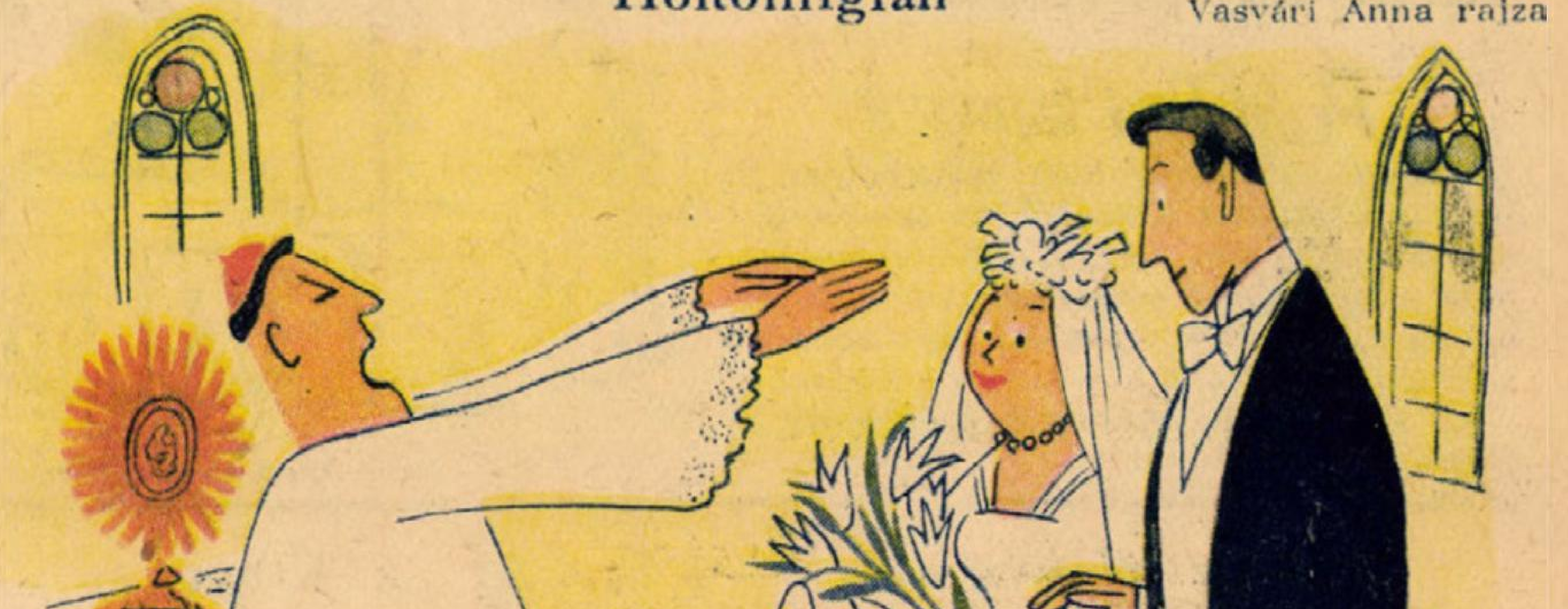

— Ásó, kapa és politikai véleménykülönbség...

Sok az üzemi lopás

Gerő Sándor rajza

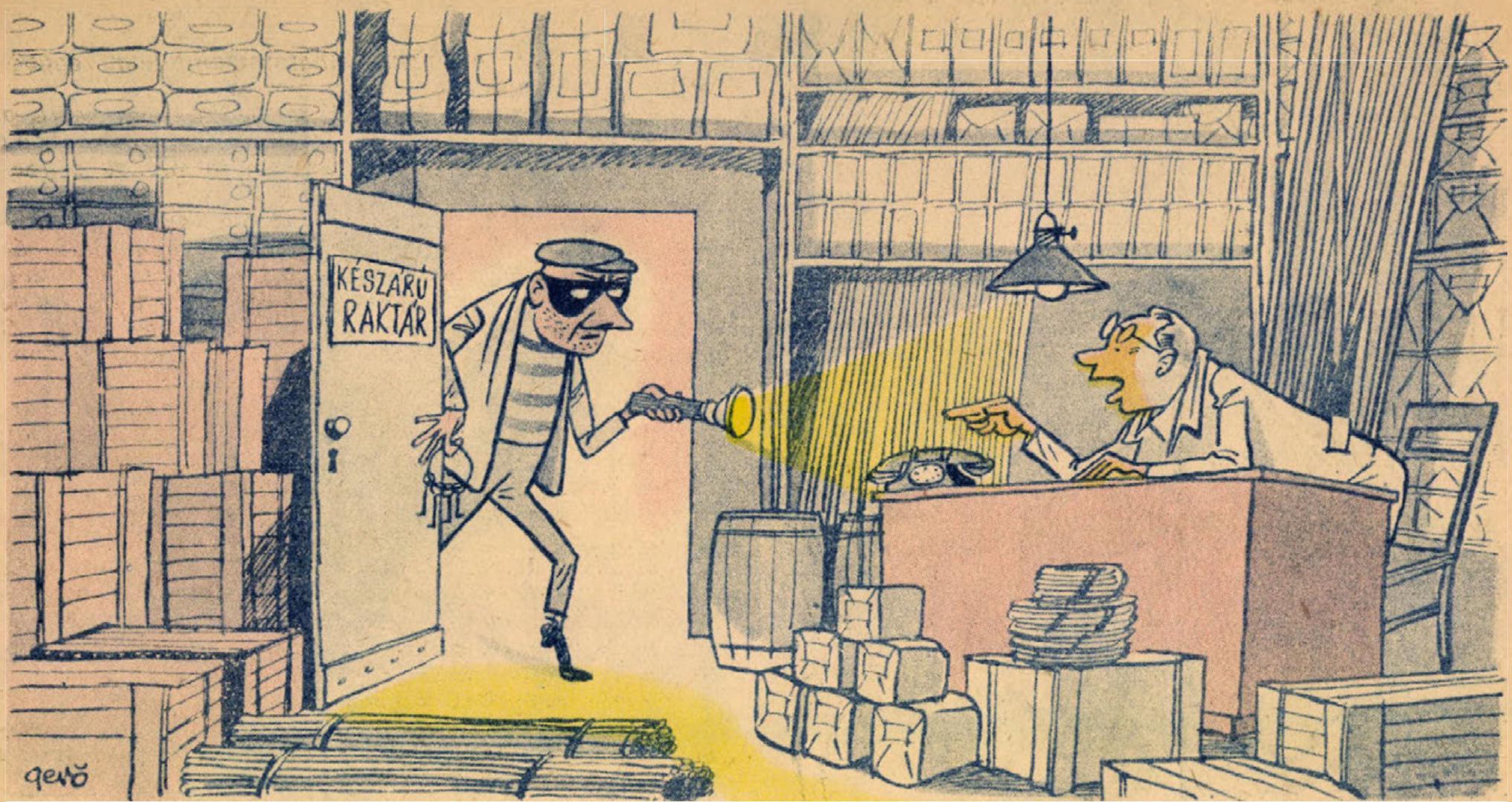
KÉSZÁRU RAKTÁR

Raktáros: Minek ide álarc, uram?

A plakátragasztó ötlete

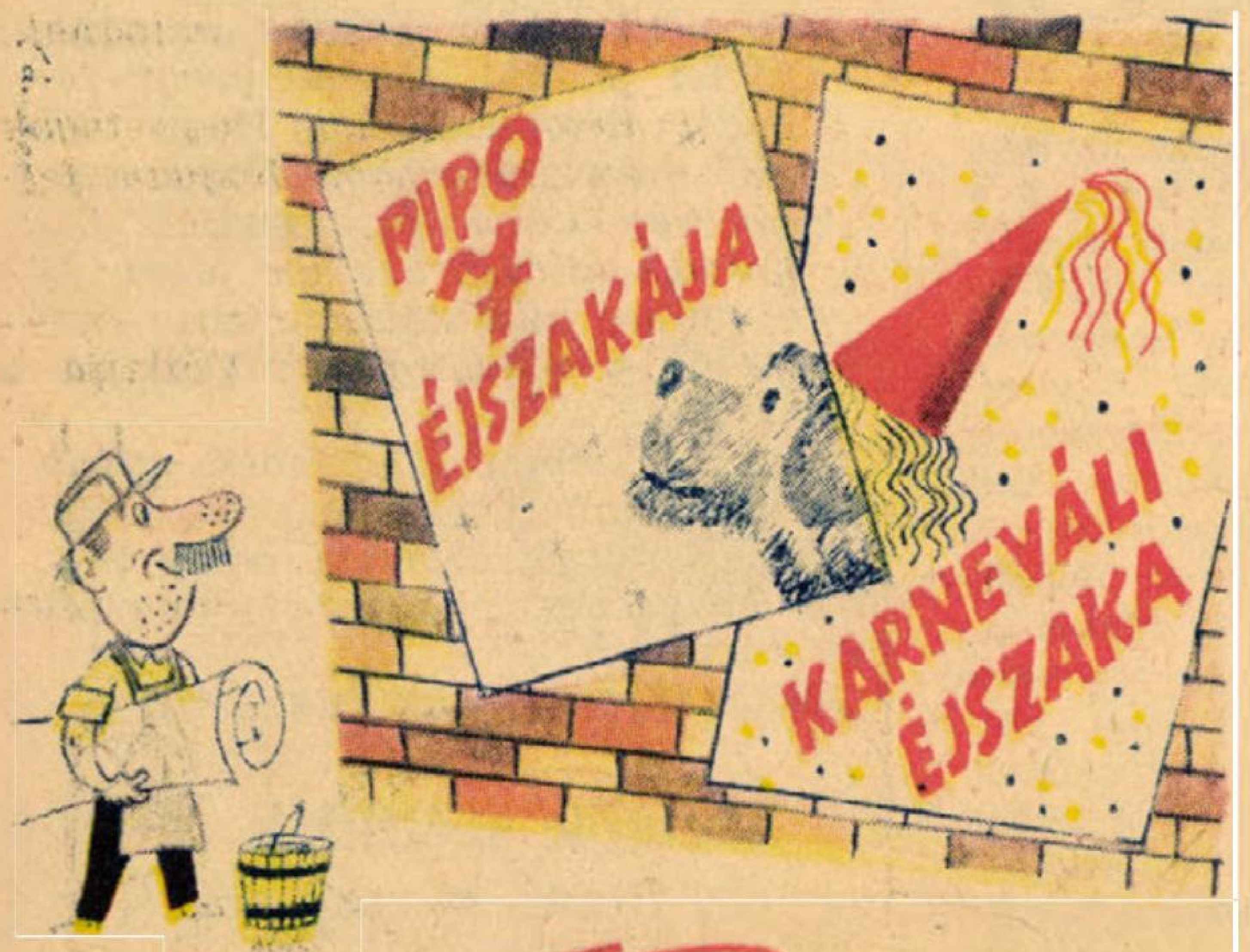
PIPO
7
ÉJSZAKÁJA
KARNEVÁLI ÉJSZAKA

Munka után estefelé

Várnai György rajza

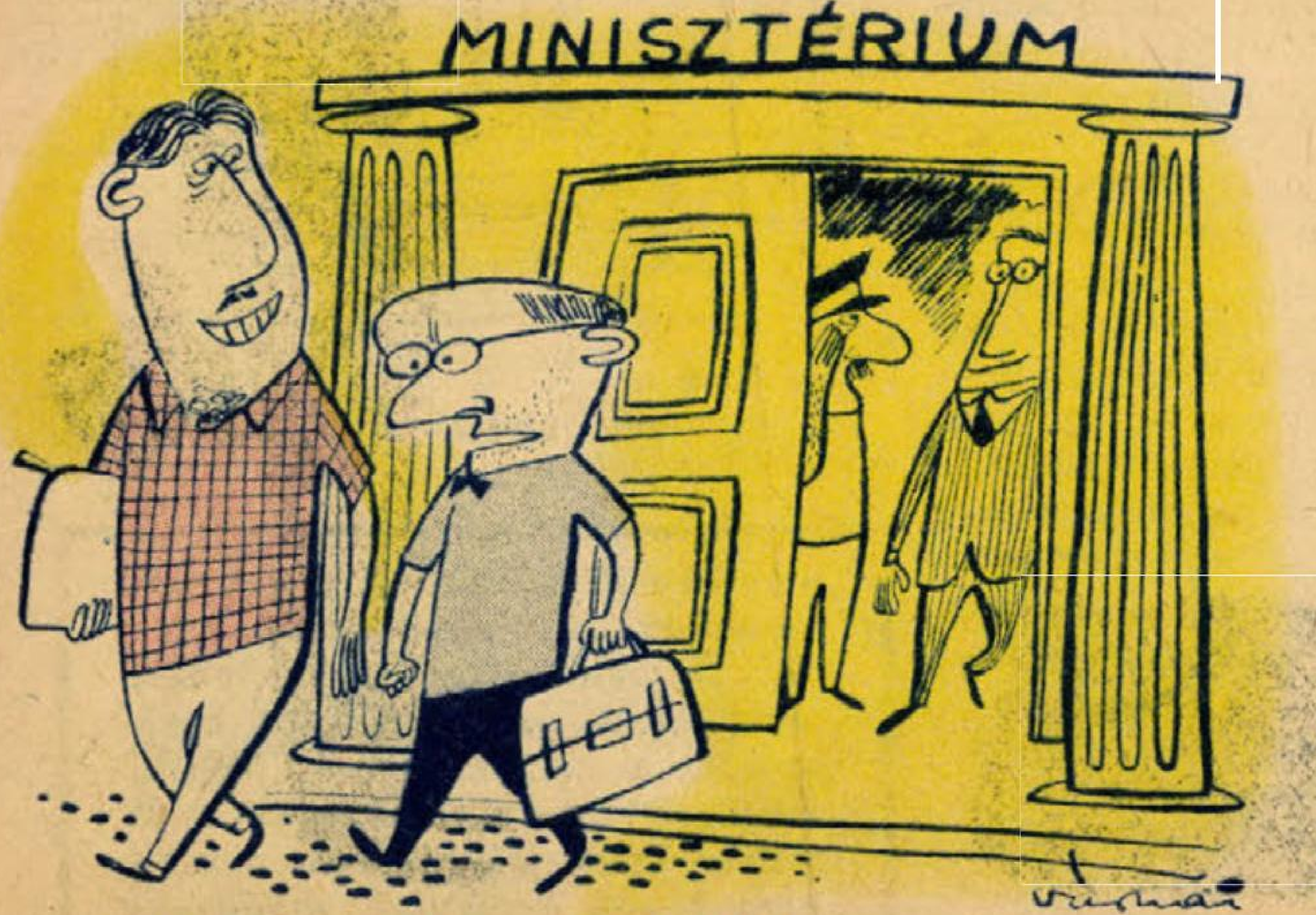
MINISZTÉRIUM

— Miért vagy olyan rosszkedvű?
— Annyi dolgom volt ma, hogy senkit sem értem rá megfúrni ...

Pesti színigazgató fohásza

Sándor Károly rajza

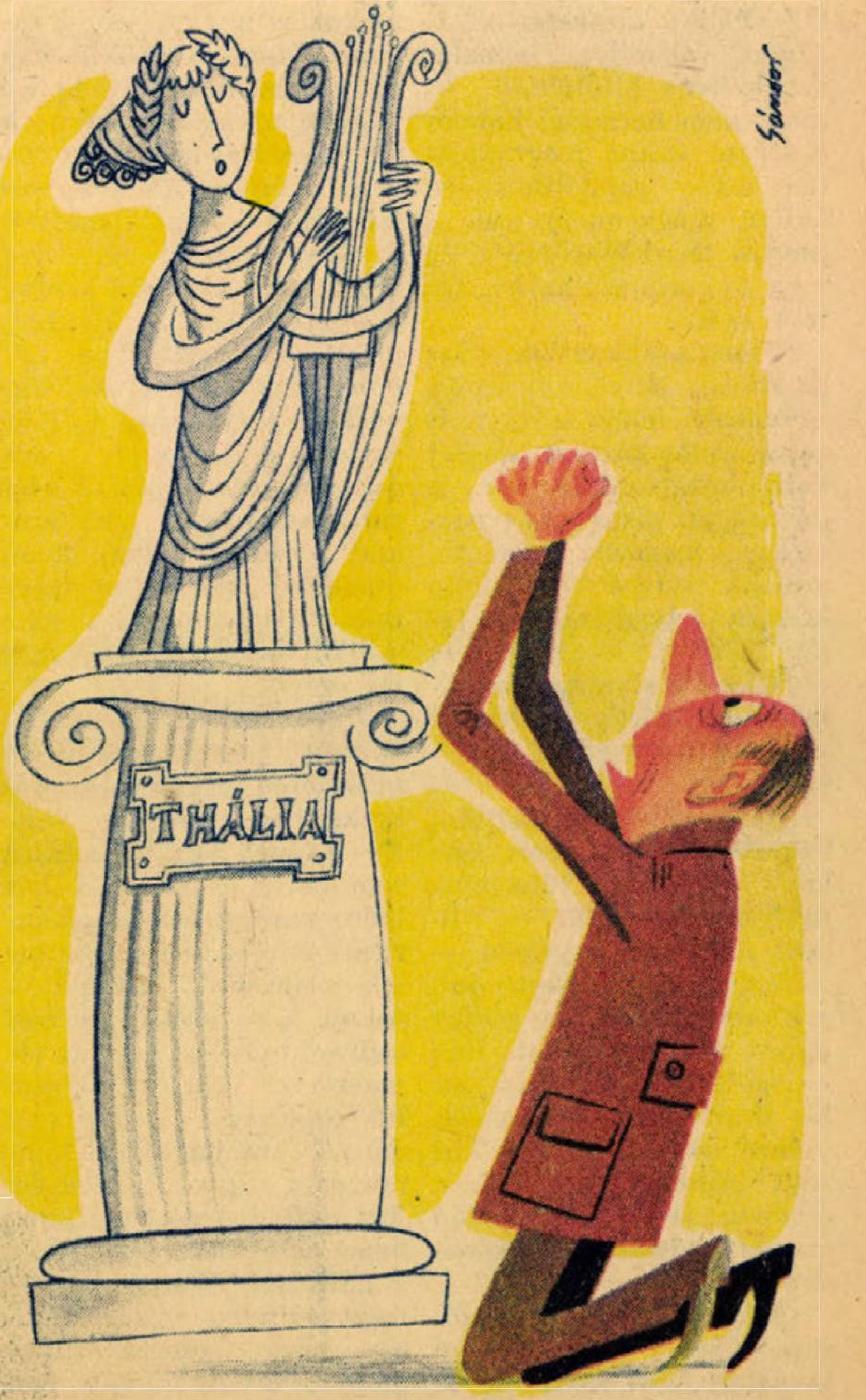

— Add, ó Thália, hogy a jövő szezonban legalább feleannyi új magyar darabom legyen, mint amennyit sajtónyilatkozatomban ígértem ...

Pesti tilalmak

Szegő Gizi rajza

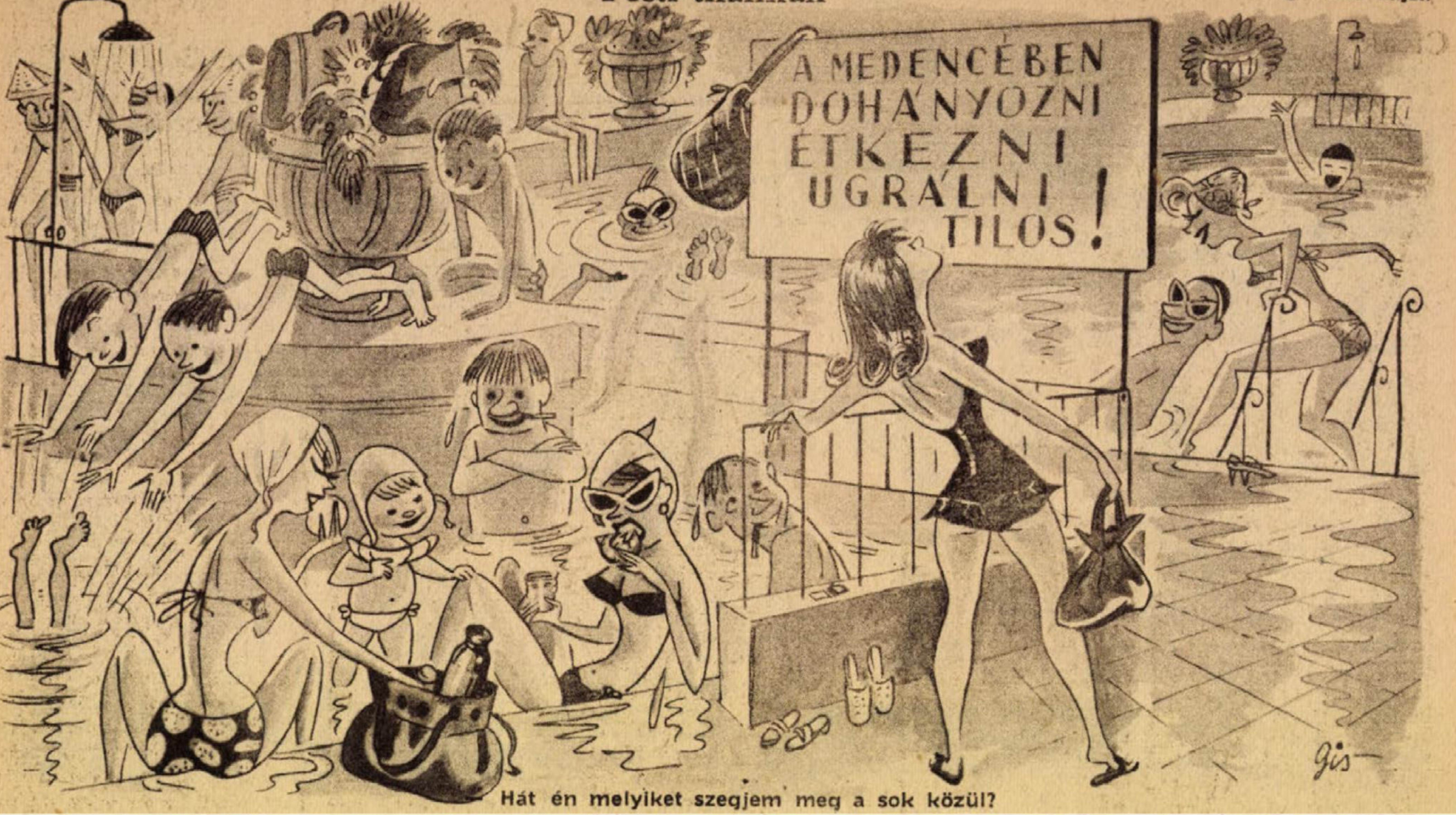

Hát én melyiket szegjem meg a sok közül?

Kaland a Szent István körúton

Jónás kartárs, tervhivatali előadó, merengve állt a Szent István körúti OFOTÉRT kirakata előtt. „Igen, valamilyen javaslatot kellene kitalálnom, amely nem harminc, hanem százezer forint megtakarítást ad — gondolta — és akkor megvenném ezt a csodás fényképezőgépet és még Ági sem szólhatna egy szót sem."

Ebben a pillanatban meglátott egy lányt, aki szinte egyenesen feléje tartott. S noha Jónás kartárs hű férj volt, megbámulta ezt a jelenséget: pisze orrát peckesen magasba emelte, mintha súlyos szénfekete kontya hátrahúzná a fejét: nézése — mint az oroszláné a sivatag homokszemcséi felett — siklott végig a nyüzsgő járókelőkön.

„Ezt a pávát már láttam, ismerem, nemrégiben szalag szorította lófarokba platinaszőke haját — villant fel Jónás agyában — csukott, álligérő fekete pulcsi volt rajta és egy kötött kabát meg egy kötött kuli — egész kötöttáru kirakat! De mintha azóta megnőtt volna. Persze, a multkor zöld szattyánbőr papucscipőben járt, most pedig magas, tűsarkú fehérben topog..."

„Megvan a fényképezőgép! Kész a takarékossági javaslat! Nem százezer, de millió forint megtakarítás! Óriási! — és Jónás elindult a nő után. — Milyen egyszerű: Járjon ez a nő tovább a tavaszi kötöttáruban. Ne vegye meg a tűsarkot és hagyja meg a tavaszi lófarkot; ne feketítse be a platinaszőkét és ne vegyen új nylonblúzt — a megtakarítás legalább ezerötszáz forint. Pesten van félmillió nő, ennek legalább a fele a divat szeszélye miatt nem veszi fel kitűnő állapotban levő tavalyi holmiját. Az országban néhány millió ilyen van. Javaslom: törjük meg a divat esztelen diktatúráját — addig járjanak a nők a régi ruhában, míg el nem szakad! Csak egymillió nőnél fejenként ezer forint megtakarítást számítva — ezer millió! Micsoda prémium jár ezért!"

Jónás kartárs fejben bonyolult prémiumszámítási műveletet végzett, amitől arckifejezése bárgyúvá vált. De szemét egy pillanatra sem vette le az előtte haladó, kincset érő megtakarítási ötletet ihlető gyanutlan jelenségről. Kontyát a tokaji aszú aranyfényében csillogó művészi hajcsat támasztotta alá... Libegő bő szoknyája pedig egy várost rombadöntő földrengés... Igen, földrengés! Ezt a földrengést is meg lehet takarítani!

„Mi az akadály?" — mert minden világrengető és nagy megtakarítást igénylő találmánynak van legalább egy megdönthetetlen akadálya. — „Az akadály az, hogy a nők bolondulnak az új divatért. A feladat tehát az, hogy ki kell verni a fejükből ezt a bolondságot! És megvan a milliárd megtakarítás. Mozgalmat kell indítani a férjek és az apák között: Ne adjatok egy fillért se új női holmira, amíg van régi! — jelszóval. Egyesületet, új szakszervezetet, hazafias férfifrontot kell szervezni erre a célra. A férfiak támogatni fogják. A megtakarított százmilliókból pedig új, korszerű lakásokat, városokat építünk, minden férfi motort, autót vagy csónakot vehet magának, ki mit szeret."

A nő városrengető szoknyájával ott imbolygott két lépésnyire Jónás előtt, aki jobban meg akarta nézni a pálma alatt ülő szerelmespárt. Mit is csinálnak azok ott? Majd egészen felzárkózott a szoknyához, de hiába: a kikiricssárga széles öv letakarta a szerelmesek fejét.

Éles füttyszó hasította át a levegőt. Jónás megrőkönyödve nézett fel. A Szemere utca úttestén haladtak keresztül és az útjelző lámpa pirosat jelzett. A milliárd megtakarításnak fuccs. A sarki galambdúc üvegablaka kinyílott és a benneülő rendőr leszólt:

— Tíz forintot, vagy a személyi igazolványt!

Ezt mindenestre megtakaríthatta volna.

(lovas)

Ezt olvastuk

a Hétfői Hírek 10. számában:

> *Emberi sorsa kristályos szökőkutat példáz. Sugara az anyaföldet jelentő nép mélyében fakadt. Bizonyos, hogy művésszé első fokon a gyermekkori szegénység kálváriái nevelték. Hivatott művész Szemes Mari, ki születése pillanatában vette magához a tehetség útravaló őserejét.*

Vagyis: Szemes Mari sorsa olyan szökőkút, amelynek sugara a nép mélyéből fakad, ő maga pedig már mint egyperces csecsemő is tehetséges volt.

Könnyezve vesszük tudomásul.

Mentők szállítják el az utcai részegeket

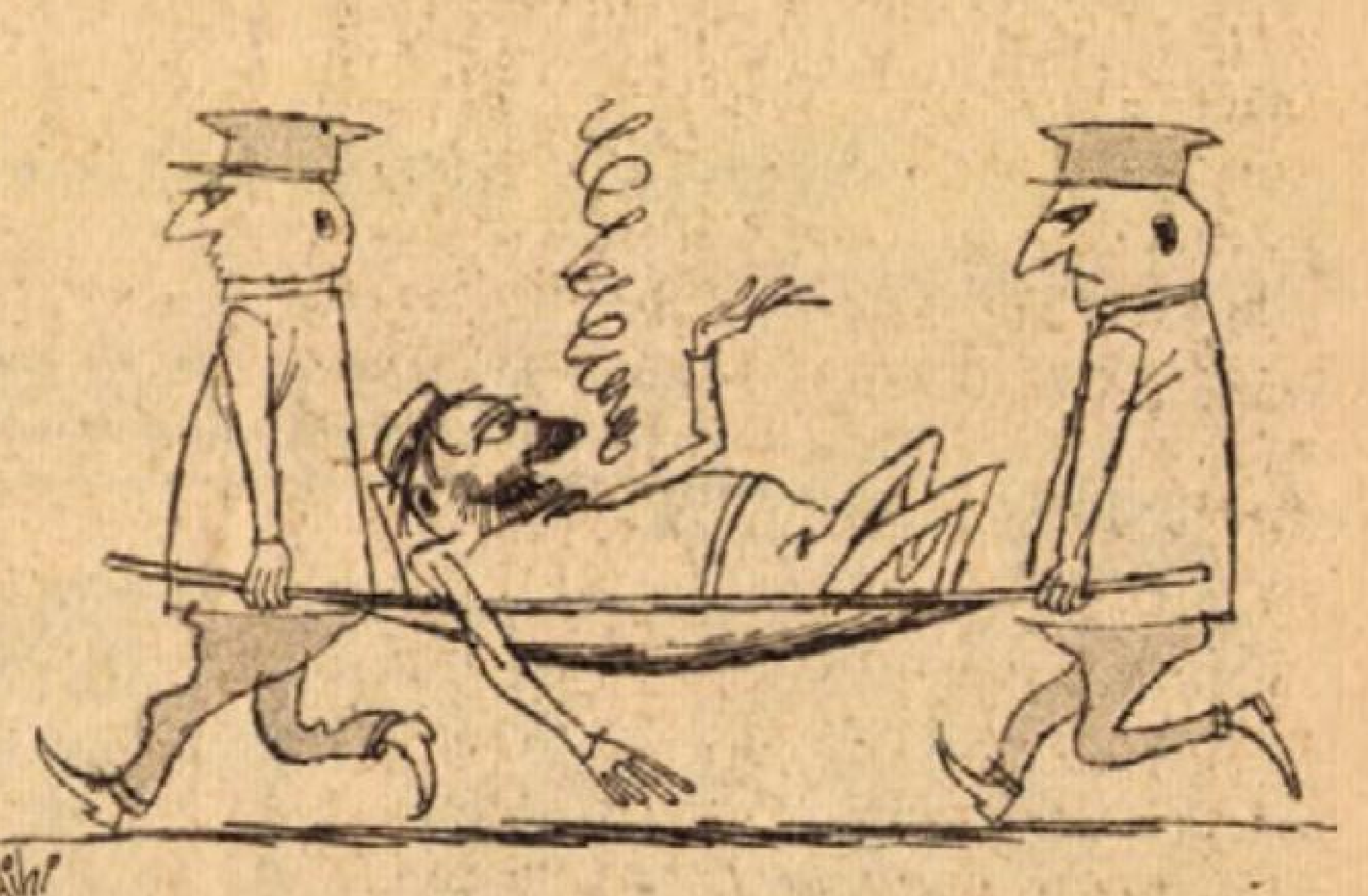

— Jó, hogy jöttetek fiúk, már majdnem eltévedtem...

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a humoros írói tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Cicák

Szemere Antal rajza

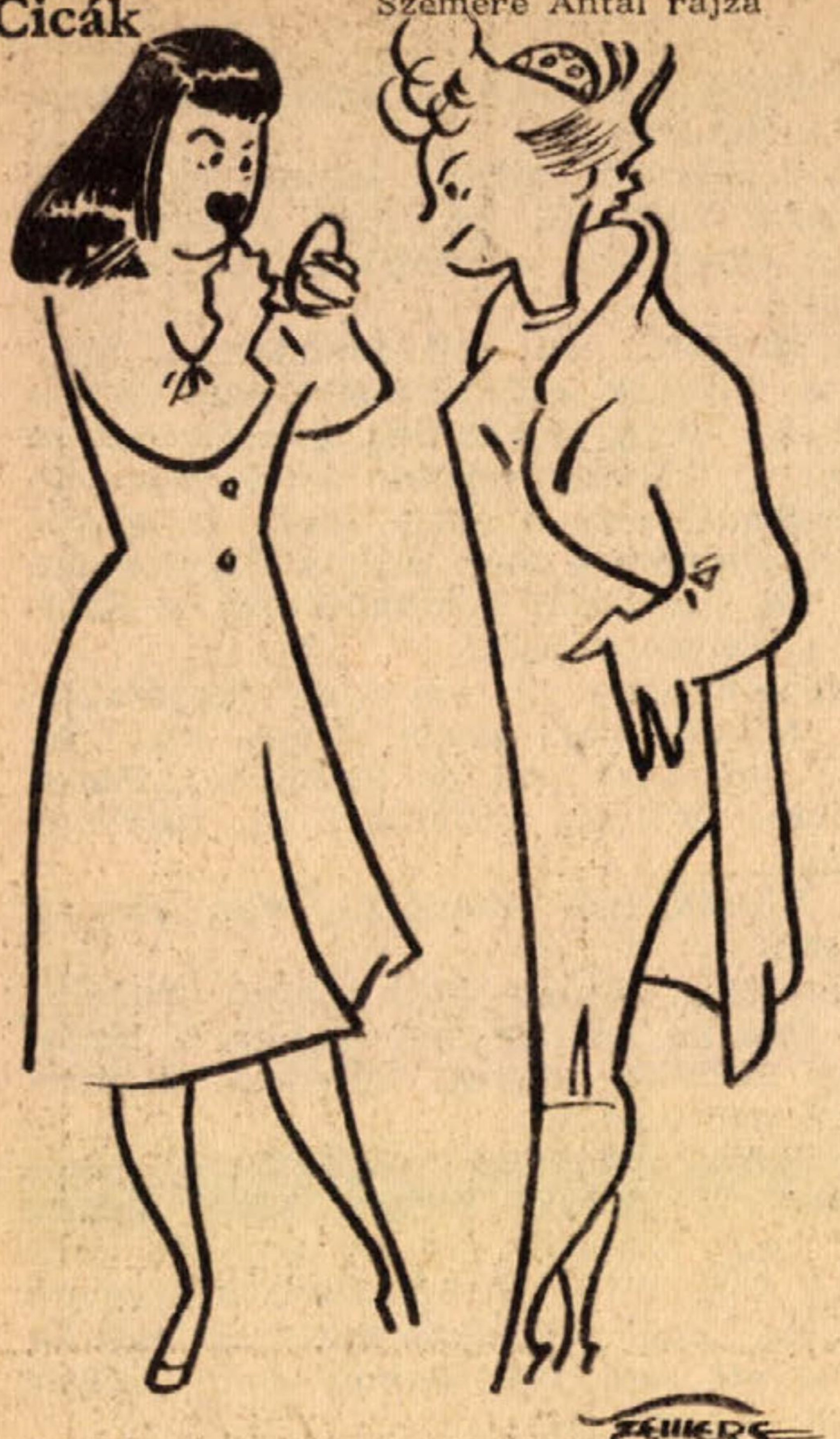

— Nagyvonalú az új főnököd?
— Még odáig nem jutottunk . . .

Vigasz

Schwott Lajos rajza

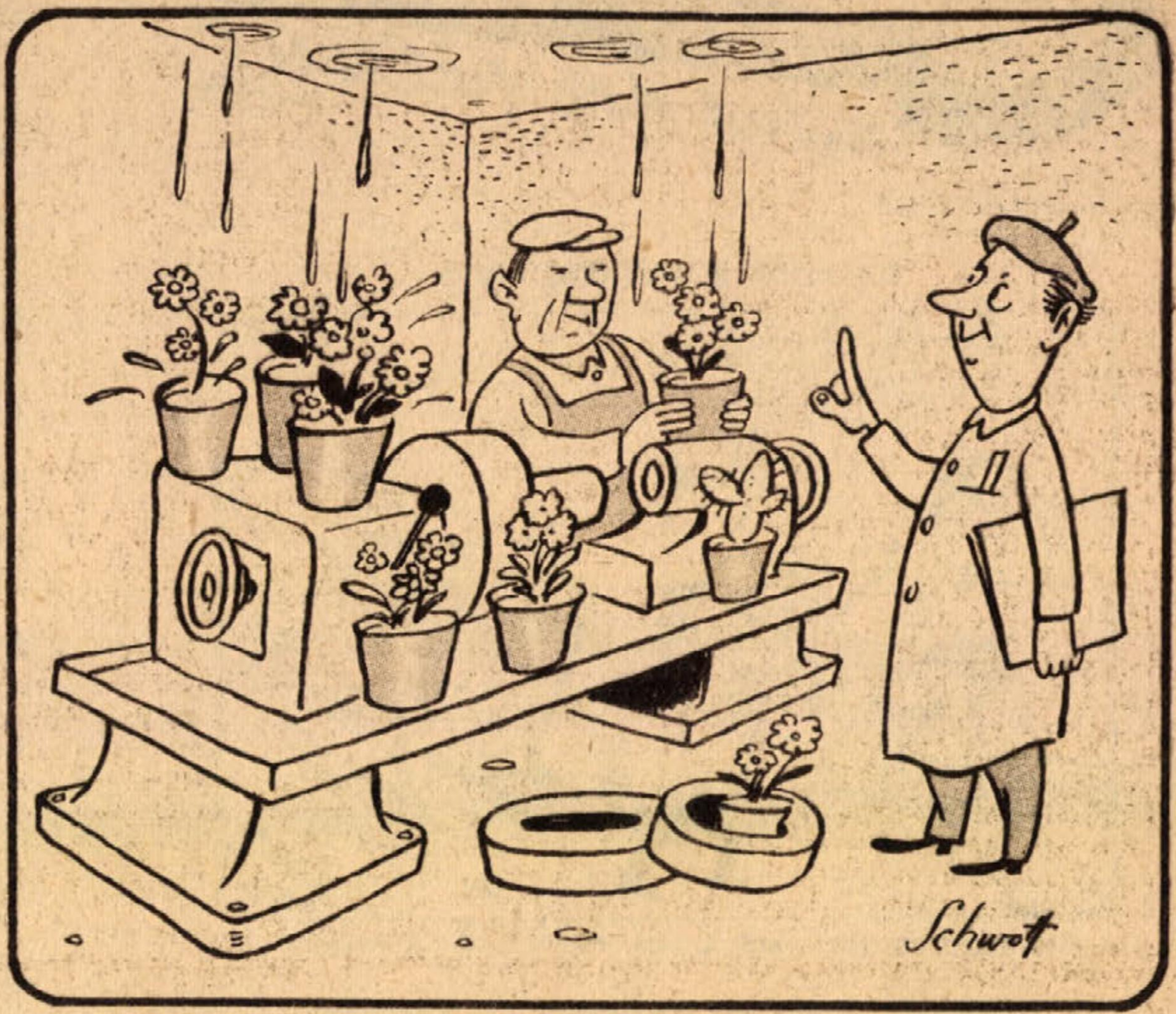

— Látja, milyen jó, hogy nem javították meg a tetőt . . .

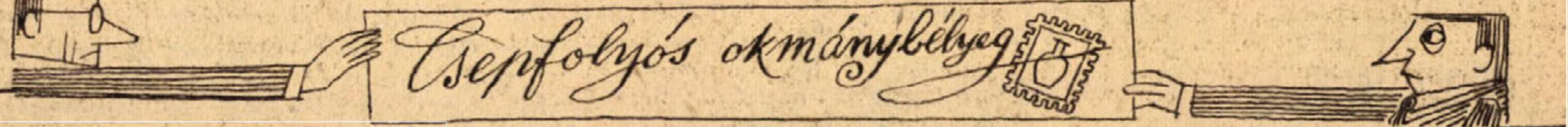

Csepfolyós okmánybélyeg

Szóval nyolc hónap az idő homokóráján tulajdonképpen nem is számít. De annál inkább számít a házasságra készülő fiatal párnak, ha azt a nyolc hónapot hasznosan vagy haszontalanul lakáskereséssel töltötte.

A lakáshivatal vezetője jóakaratú, jólelkű ember s amikor a kérést előterjesztettük, kedvesen megölelgette a menyasszonykámat, sőt engem is és igazán nagyon meleg szavakkal engedett el bennünket.

— Kedveseim! Segítsenek nekem abban, hogy az ügyüket gyorsan el tudjam intézni. Tudakozódjanak! Kutassanak valami megfelelő lakás után és higyjék el, azonnal kiutalom maguknak.

Néhány napra rá egészen rendkívüli szerencsém volt. Facsar Péter Szolnokra kívánt áttelepülni. A részletekben (kp. nem havi részlet!) könnyen megegyeztünk s én boldogan rohantam a lakáshivatalba.

Megvan a lakás, kérem! Jövő héten megesküdhetünk. Csigolya utca hetvenhat.

A vezető első pillanatban nem ismert rám, de néhány szó után már kapiskált és feljegyezte a címet. — Jöjjön egy hét múlva!

— Egy hét mulva? Én holnap feljövök a kiutalásért. Holnapután festetünk, jövő hét elején beköltözünk és szombaton megtartjuk az esküvőt.

A kartárs szigorúan rám nézett.

— Tessék a jövő héten jönni! — szótagolta szigorúan s mintha olyasfélét intett volna, hogy menjek a csudába.

Hétfőn korán reggel jelentkeztem. A kartárs kedvetlen volt.

— A lakásra másnak volt igényjogosultsága s annak adtam. Az a lakás különben sem lett volna megfelelő magának.

— És most mi lesz? Keressek egy másik lakást?

— Természetesen. Minden bizonnyal megkapja!

A második lakással sem volt szerencsém, mert rendőrségi lakás volt s azt csak a rendőrség tagjainak lehetett kiutalni. A harmadikat a gépállomás egyik dolgozójának ítélték oda.

A második hónapban sem volt több szerencsénk.

A harmadik hónapban már türelmetlenek voltunk és meg mertünk volna esküdni arra, hogy a lakáshivatal vezetője csak bolonddá tart minket és csak arra vagyunk alkalmasak a számára, hogy minél több lakáscímet felhajtsunk neki. Ilyenformán jutott lakáshoz a sütőipar egyik megbecsült dolgozója, a Mikes Kelemen téesz könyvelője, egy maszek cukrász, két bábaasszony és egy mozgásművészeti szaktanárnő.

Az ötödik hónapban jubiláltunk. Akkor szereztük a huszonötödik címet. Erélyes voltam és határozott, amikor kiadtam a kezemből a címet és úgy láttam, hogy nagy örömet szereztem vele a vezető kartársnak. Örült annak, hogy lakáshoz juttathat bennünket.

Nem juttatott. A lakást oda kellett adni a Belsped egyik hajtójának, mert az anyósa kiirtással fenyegette meg őt és az egész családját, ha egy nap alatt ki nem takarodik a közös lakásból.

Iszonyú elkeseredésben jöttem le a hivatalból. Irén a lakásán várt. Nem volt annyi erőm, hogy elmenjek hozzá és megmondjam neki a szomorú valóságot. Órákon keresztül ténferegtem az utcán. Végül legyintettem egy nagyot és bementem egy vendéglőbe. A háromdecis pohárral a kezemben helyet kerestem egy asztalnál. Magányos ember ült a balsarokban, mellé telepedtem és elgondolkodva kortyolgattam az italt. A beszélgetés a borról kezdődött és több forduló után eljutottunk a lakásügyünkhöz. A szomszéd pislogva hallgatta elkeseredett szavaimat, közben nagyokat nyögött és szemmelláthatólag csak minden negyedik szót értette meg. Végül egy hatalmas csuklás után megszólalt.

— Maga nem tudja, hogy az ilyen kérvényre rá kell ragasztani egy ötliteres okmánybélyeget? Én is így csináltam!

Az egészből egy szót sem értettem s egy könnyű főhajtás után magára hagytam. Éjjel kétóra táján felébredtem és végigballagtam a nap egész gondolatsorán s hosszú fejtörés után jutottam el az ötliteres okmánybélyegig. Hamarosan megéreztem benne a jóakaratú tanácsot és másnap aszerint cselekedtem.

Akár hiszik, akár nem, a múlt héten megkaptuk a lakást és szombaton megtartottuk Irénnel az esküvőt.

Hála az ötliteres okmánybélyegnek. **Rossi Károly**

TÖBBET ÉSSZEL, mint ész nélkül

Mészáros András rajza

Ez aztán a politikai érzék

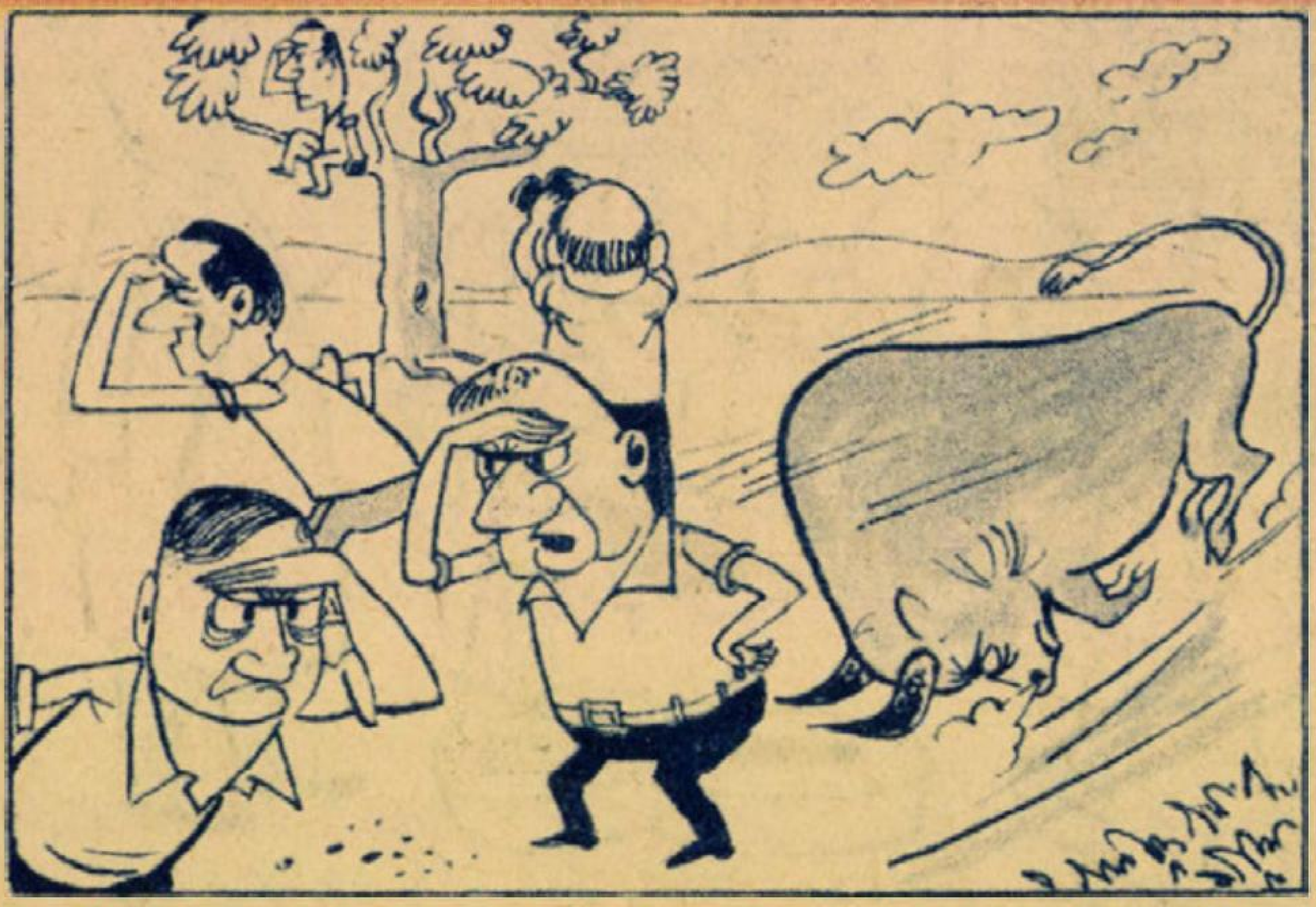

— Akárhogy nézem, nem tudom, merről jön a fővesszély...

Vannak, akik így képzelik az egységet.

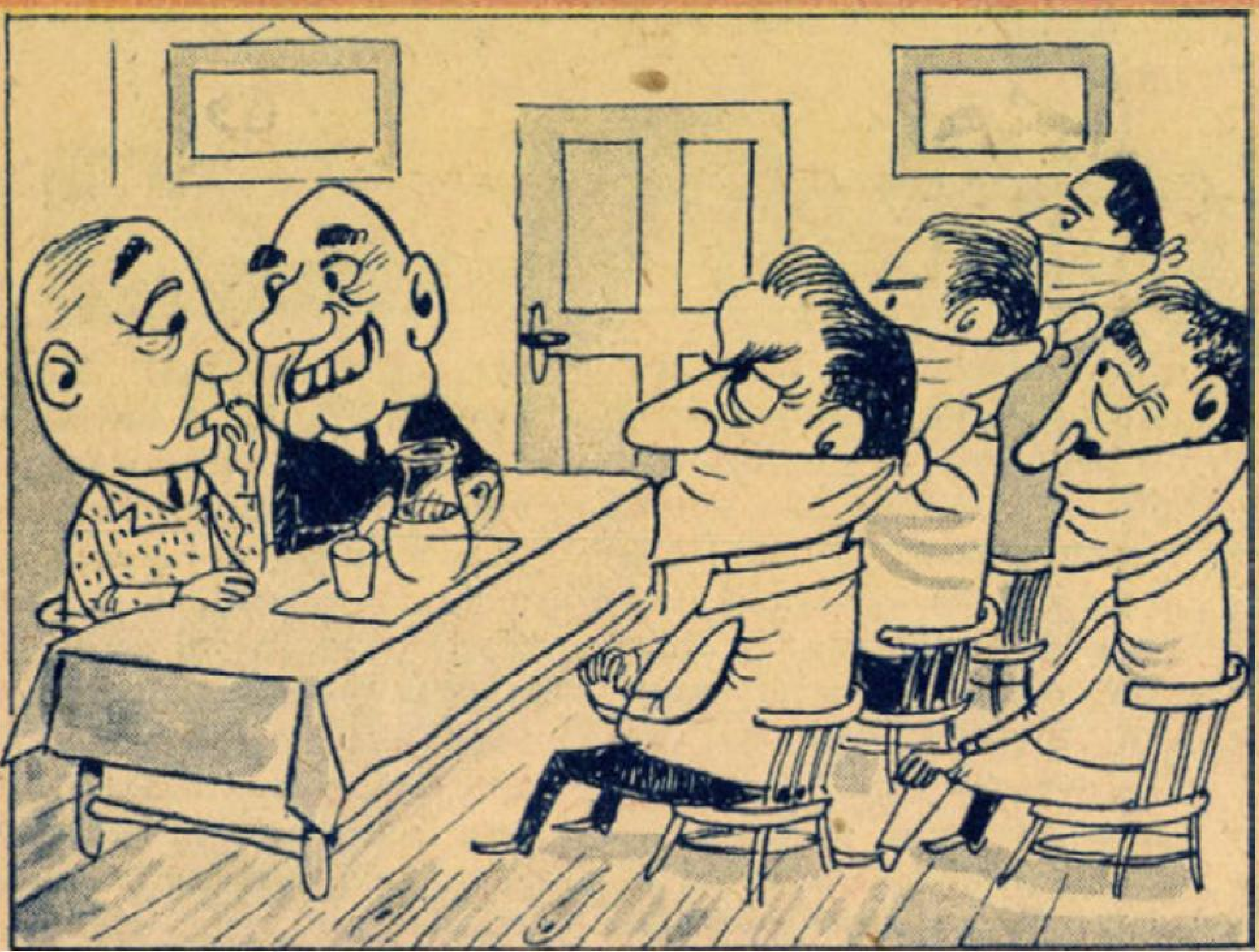

— Látja, elvtársam, mi mindannyian egy véleményen vagyunk...

Kik ezek?

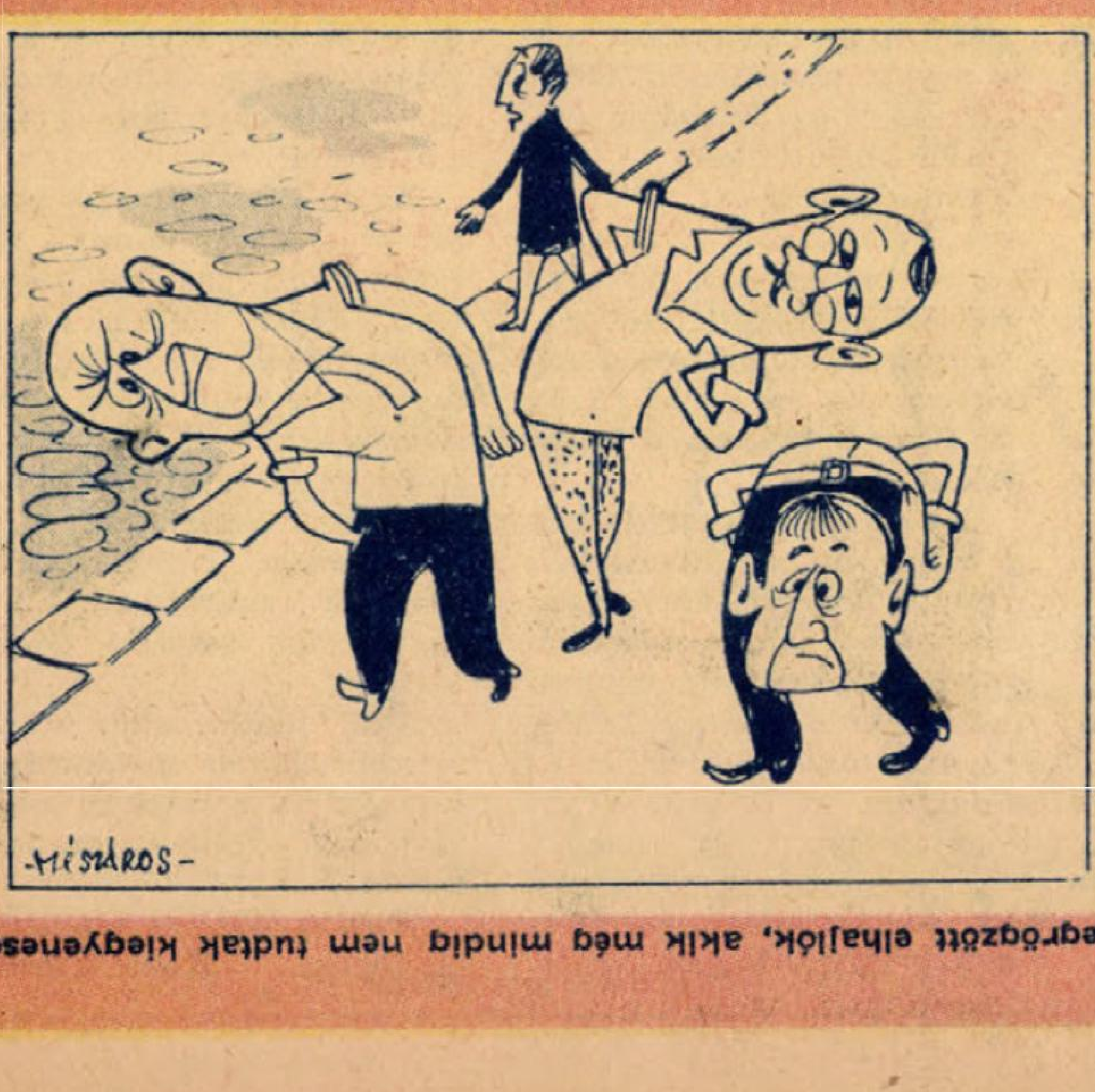

— Megrögzött elhajlók, akik még mindig nem tudtak kiegyenesedni.

VAN-E ÉLET A MARSON?

Mindenkit érdekel a probléma: van-e élet a Marson?

Erre akartam választ kapni, amikor a Maradék utca 56. sz. alatt felkerestem Babos Ottót, aki nemrégiben tért haza a Marsról.

Elöljáróban el kell mondanom, hogy Babos Ottónak esze ágában sem volt a Marsra utazni, eredetileg Szamosvecsére indult a keresztanyjához látogatóba, de Szolnoknál rossz vonatra szállt át, a kupéban elaludt és már csak a Marson ébredt fel, ötvenmillió kilométerre a Földtől és kedves övéitől.

Babosék roppant szívélyes fogadtatásban részesítettek, megkínáltak egy tányér mákostésztával és kedélyes mákostésztázás közben feltettem az izgalmas kérdést:

— Tessék már mondani, van élet a Marson?

Hazámfia, Babos Ottó elnéző mosolylyal fogadta kérdésemet, aztán a tudomány úttörőit annyira jellemző szerénységgel azt felelte:

— Nincs! Mindent megnéztem! Naphosszat az utcákat róttam, sehol semmi élet, alig lézengett itt-ott egy-két propeller fejű ember. Azt gondoltam magamban: no, majd este! Este benéztem egy lokálba, ott sem volt semmi élet. Halálra untam magam...

— Nagyon érdekes! — szóltam megilletődötten. — Megállapításai bizonyára nagy feltűnést fognak kelteni...

— Magam is azt hiszem... — mosolygott Babos, jobbjával végigsimítva gondterhelt homlokán. — De mindjárt mondok egy másik példát is. Akartam inni egy feketét. Akár elhiszi, akár nem, összebarangoltam érte az egész Marsot, még a Fiastyúkra is átnéztem, de sehol sem kaptam. Azt mondta nekem egy pincér: bütülü nofta hopsz, ami magyarul annyit jelent, hogy: sajnálom nagyságos úr, de a feketét mifelénk nem ismerik, szolgálhatok esetleg valami mással? Hát kérdem én: élet az, fekete nélkül?

Nemet intettem a fejemmel és lázasan jegyeztem. Nem akartam, hogy egyetlen szó is elvesszen, hiszen felbecsülhetetlen értékűek a tudomány számára.

— Ha még azt is elmondom, hogy beszéltem egy Mars-lakóval és kikérdeztem, mennyi a fizetése, mennyit költ el belőle kosztra, ruházkodásra, satöbbi. Kiderült, hogy a felesége néhány nappal előbb vett egy egyszerű, kétrészes, radarral és szárnyakkal ellátott fürdőtrikót és ez a vásárlás felemésztette félhavi fizetését. Zokogva borult az illető a vállamra és többször egymás után elmondotta: nem élet ez kérem, nem élet ez kérem... Ezt egy valódi marslakó mondta! Neki csak hisz?

Beszélgetésünk végén megköszöntem Babos Ottónak az értékes felvilágosításokat, amelyek végre eldöntötték a sokat vitatott kérdést: van-e élet a Marson?

Nincs!

Már kifelé mentem, amikor észrevettem, hogy a konyhában valami csillogó izével játszanak a Babos-gyerekek.

— Ez micsoda? — tudakoltam hunyorogva.

Babos legyintett:

— Semmi! Tudja, még a nájlont sem ismerik... Nem akartam üres kézzel jönni, hoztam néhány csillagot...

Mikes György

Napfürdő

Kasso rajza

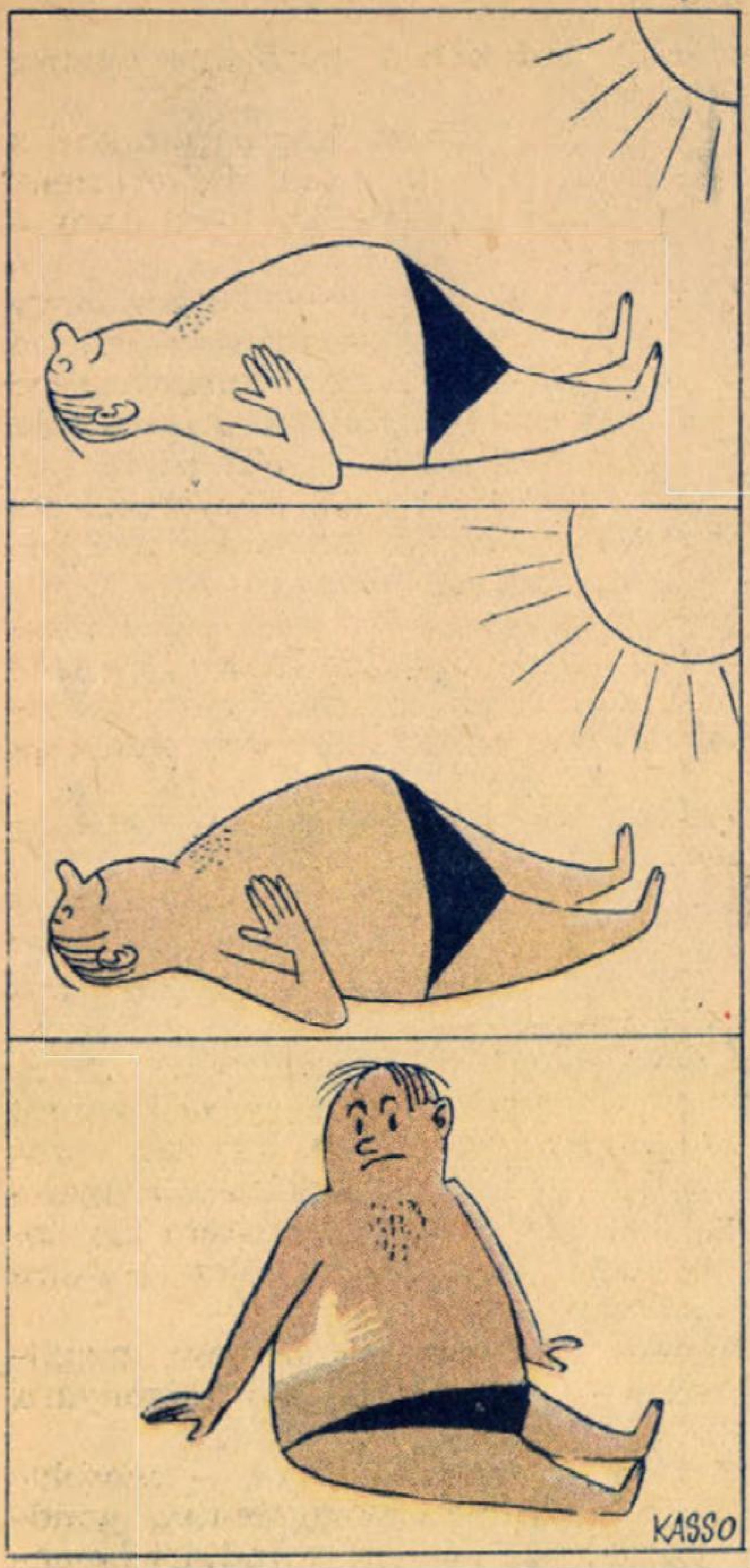

A szerelem logikája

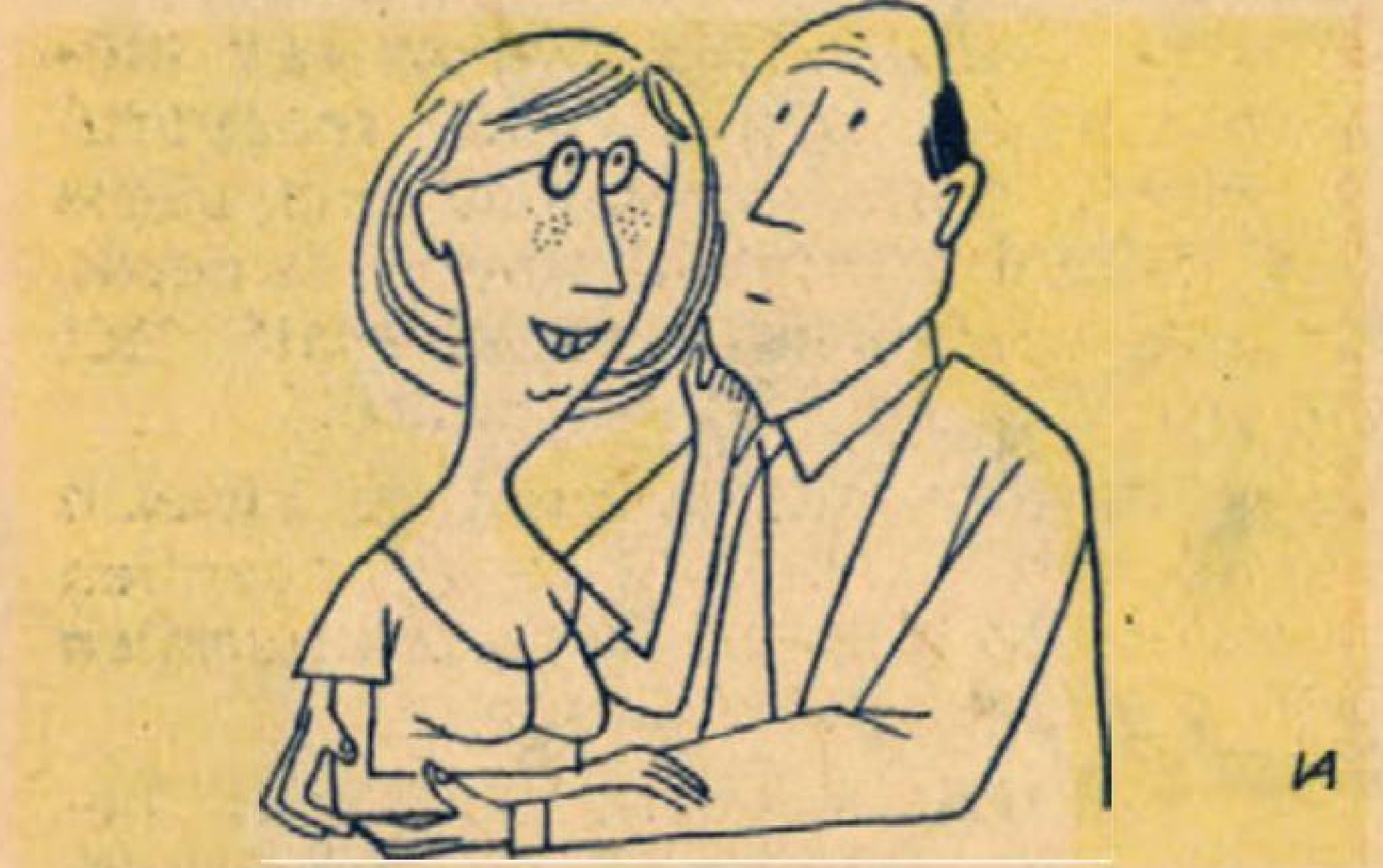

— Mondd, ha a világ legszebb nője volnék, akkor is szeretnél?

Dupla élvezet

Az egyik szabadtéri előadás szünetében „lestük el” az alábbi párbeszédet.

— Nagyon szeretek ide járni, a kettős élvezet miatt. Mint hallod, miközben itt Beethovent játszanak, a szomszéd kertből áthallatszik a harmonikaszóló. Ezért kedvelem az Operaház margitszigeti színpadát. Előadás közben nagyszerűen lehet hallani a szomszédos mozi kísérőzenéjét. A Fasorban játszó Hot-Jazz kabaré se kutya. A Moszkva étterem dizőze leénekeli őket. De egy cechért kettősen szórakozom a Gundelben is: egyszerre játszik a tetőteraszon a kitűnő jazz és az étteremben a kitűnő népi zenekar.

— Nézd, ilyen dupla élvezetért nekem nem kell kimozdulnom hazulról. A múlt héten vettem egy ezerötszáz forintos rádiót, egyszerre jön rajta a Kossuth és a Petőfi.

A korlátlan lehetőségek hazája

Átadjuk a szót W. I. Tifield kaliforniai farmernek, aki a Time című amerikai világlap hiteles jelentése szerint Brewley faluban a következő panasszal fordult a rendőrséghez:

— Nyugodtan dolgoztam a földemen, amikor láttam, hogy egy helikopter körözget a fejem feiett, majd tőlem kétszáz méternyire leszáll. Oda siettem, hogy illendően üdvözöljem. Megdöbbenéssel láttam, hogy kiszáll belőle egy férfiú, leszed a földemről három jól megtermett turkesztán dinnyét, majd ismét felszáll. Mire odaértem, már a levegőben libegett és röhögve integetett felém.

Reméljük

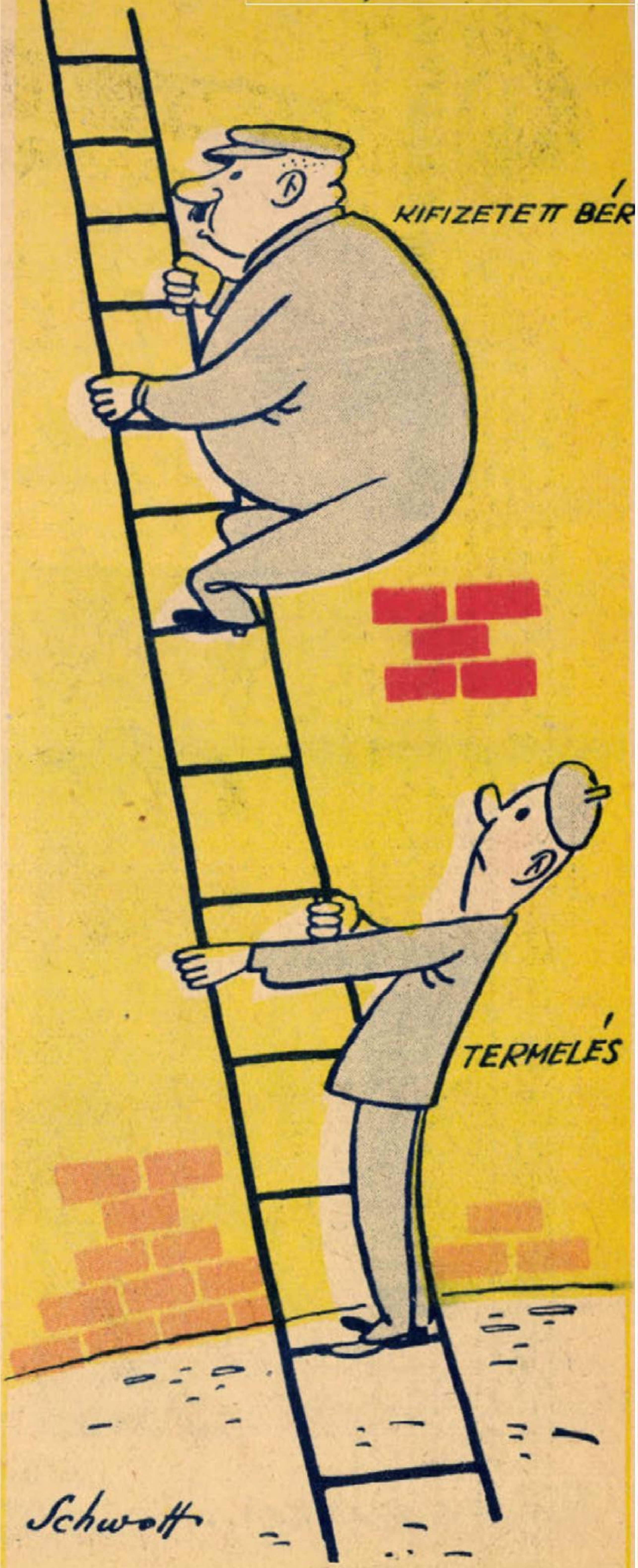

Termelés: Azért mégis meg fogom előzni!

Jó emberrr!

Várnai György rajza

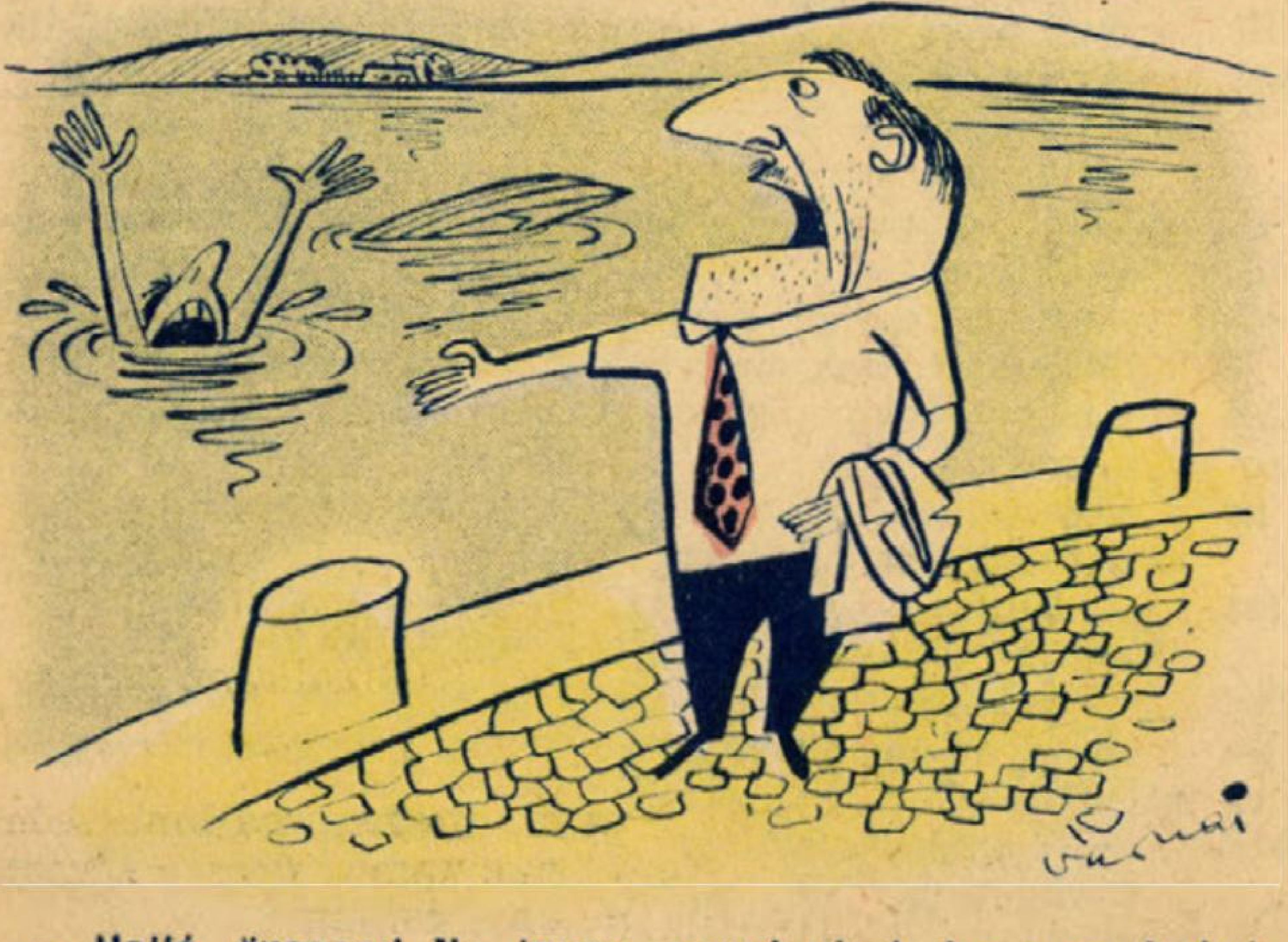

— Halló, öregem! Ne igyon annyi vizet, ha nem tudná, vízhiány van!

VIT-staféta

Szegő Gizi rajza

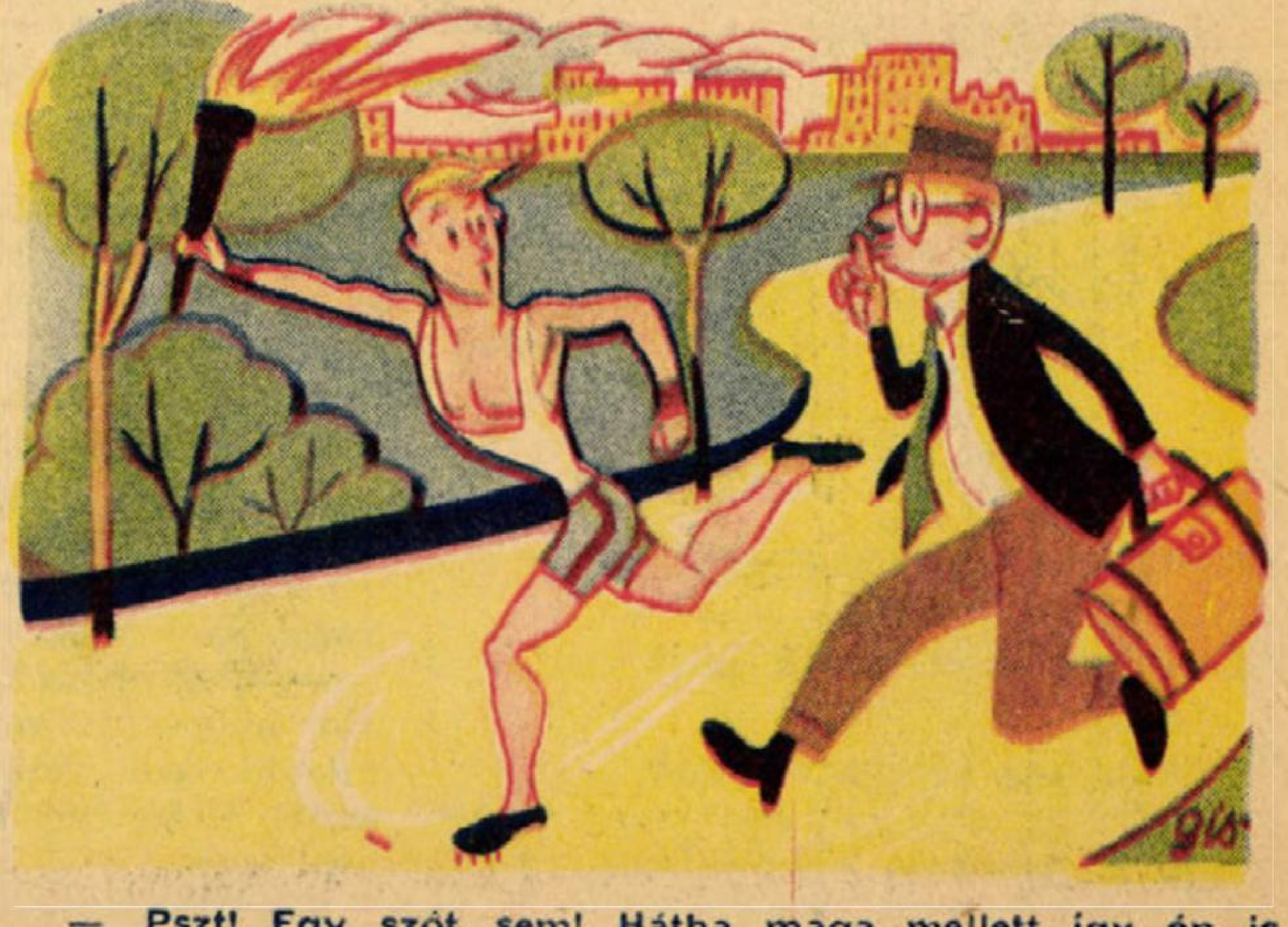

— Pszt! Egy szót sem! Hátha maga mellett így én is kijuthatok Moszkvába...

+40° CELSIUS

Pusztai Pál rajzai

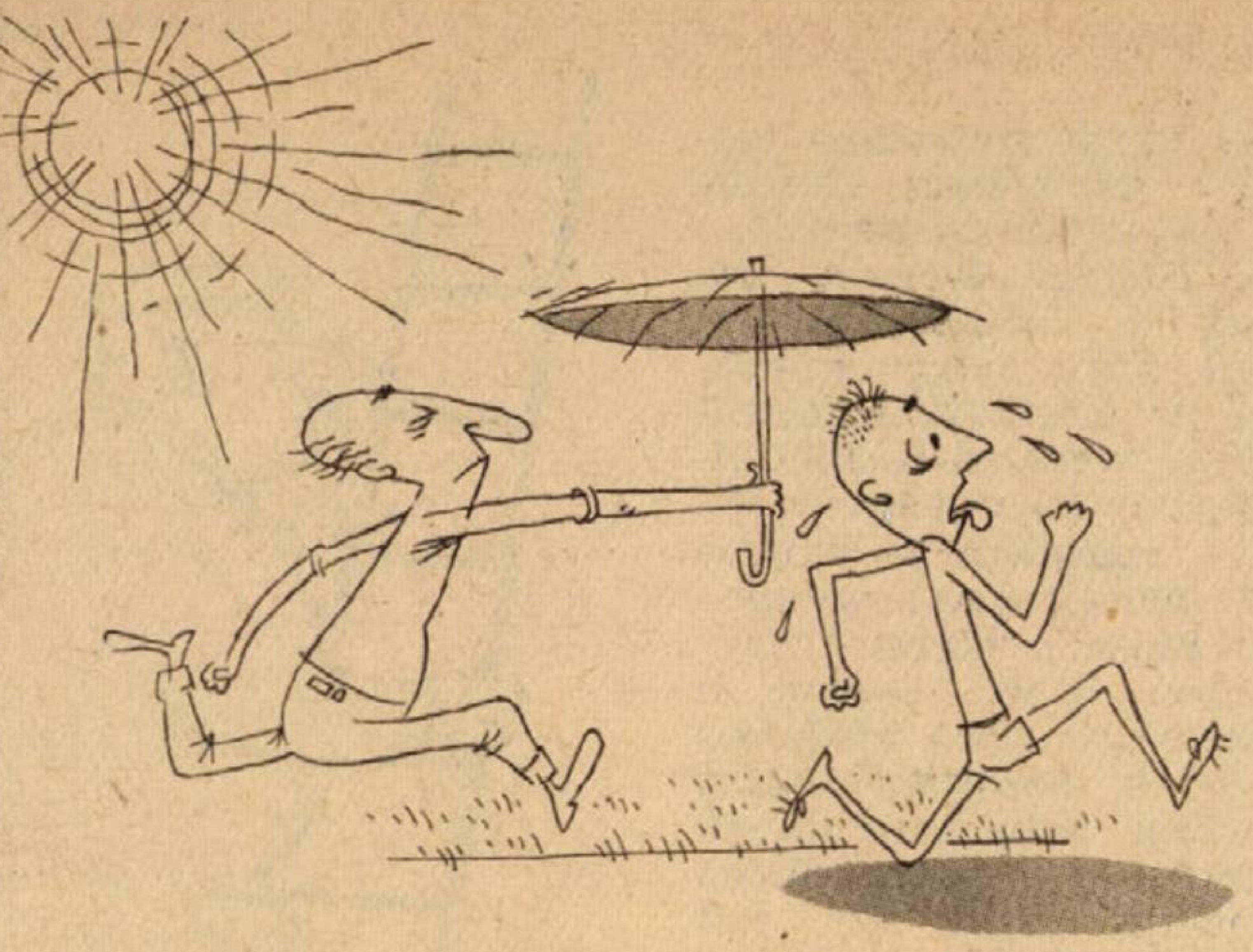

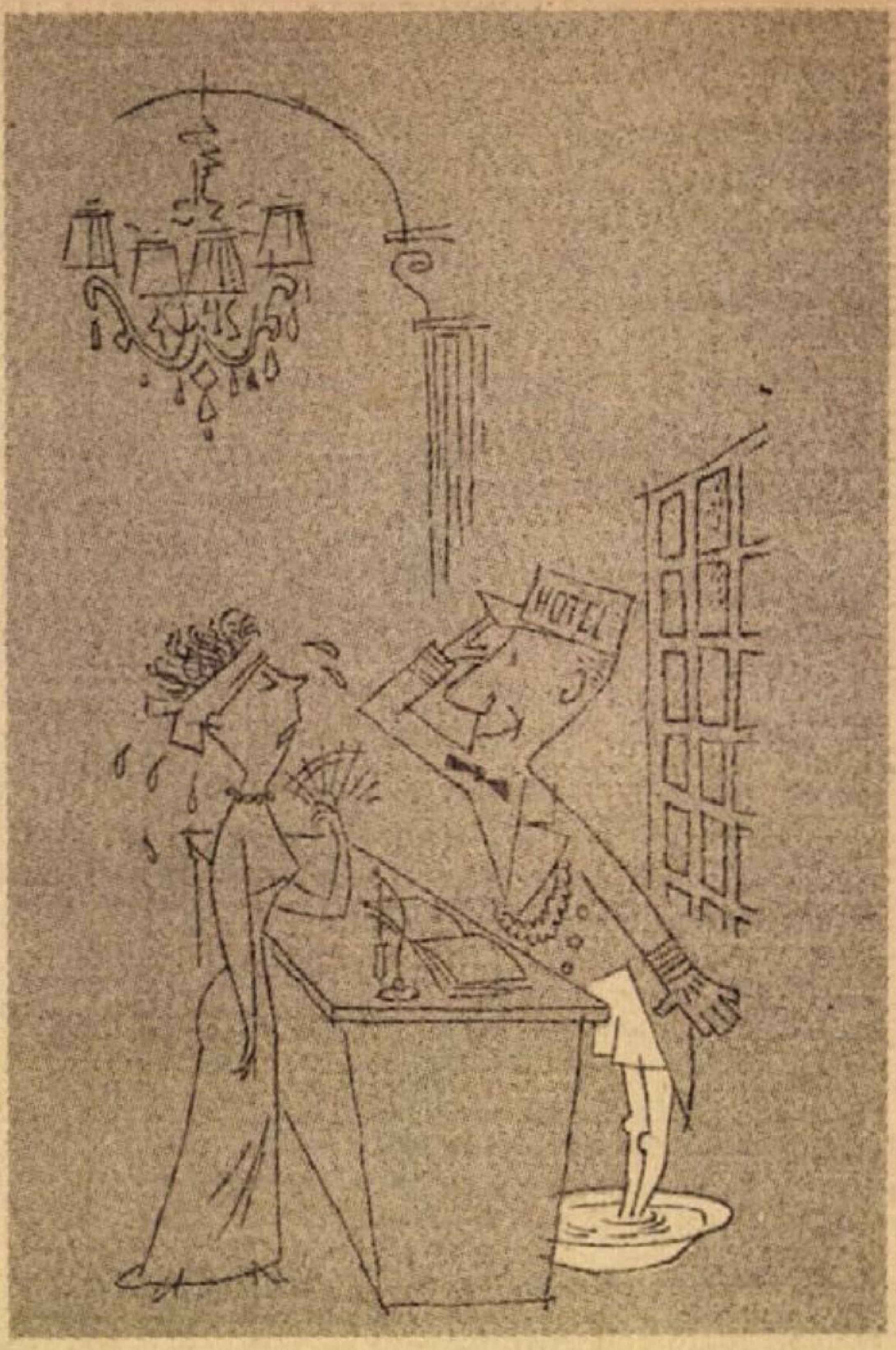

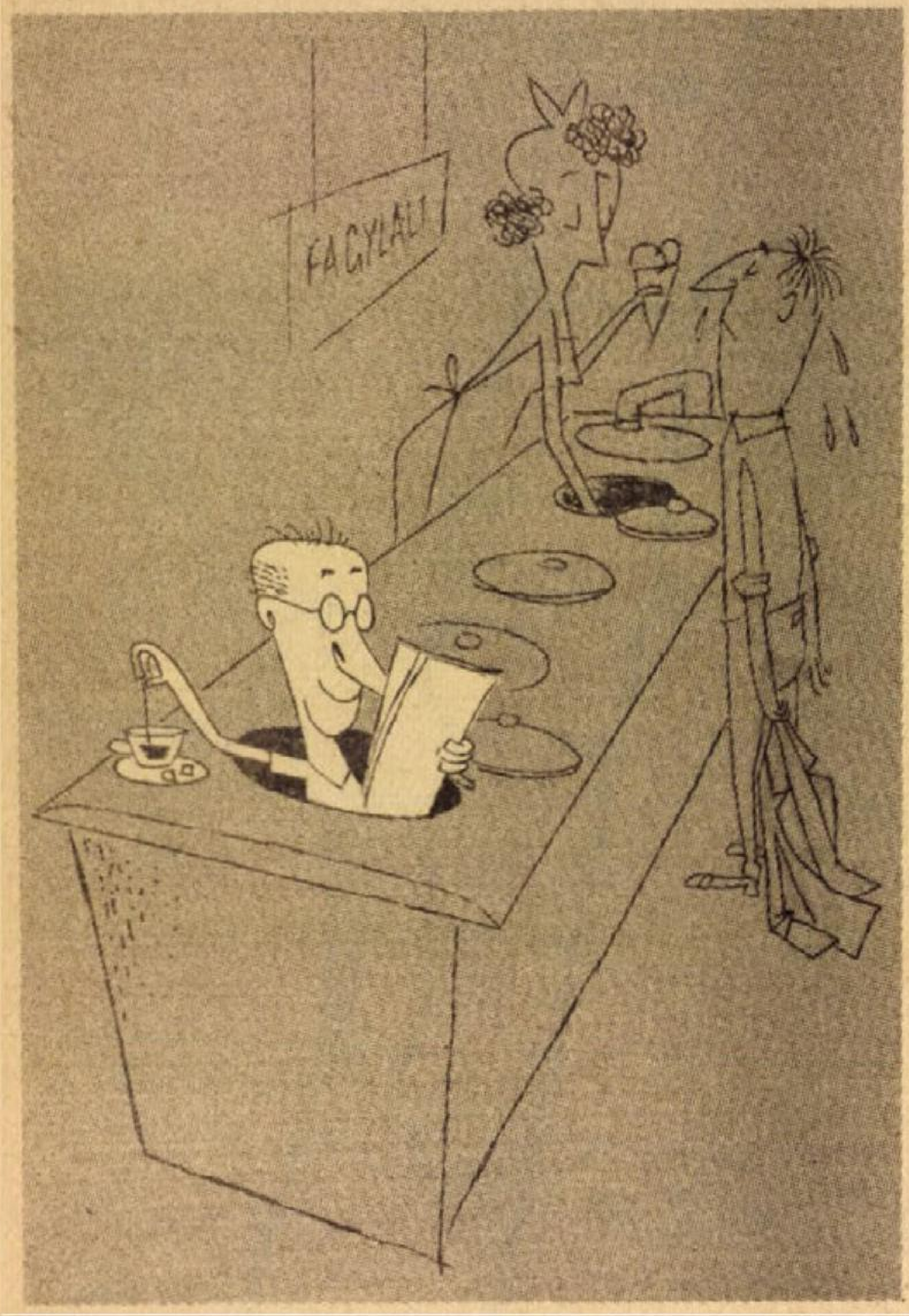

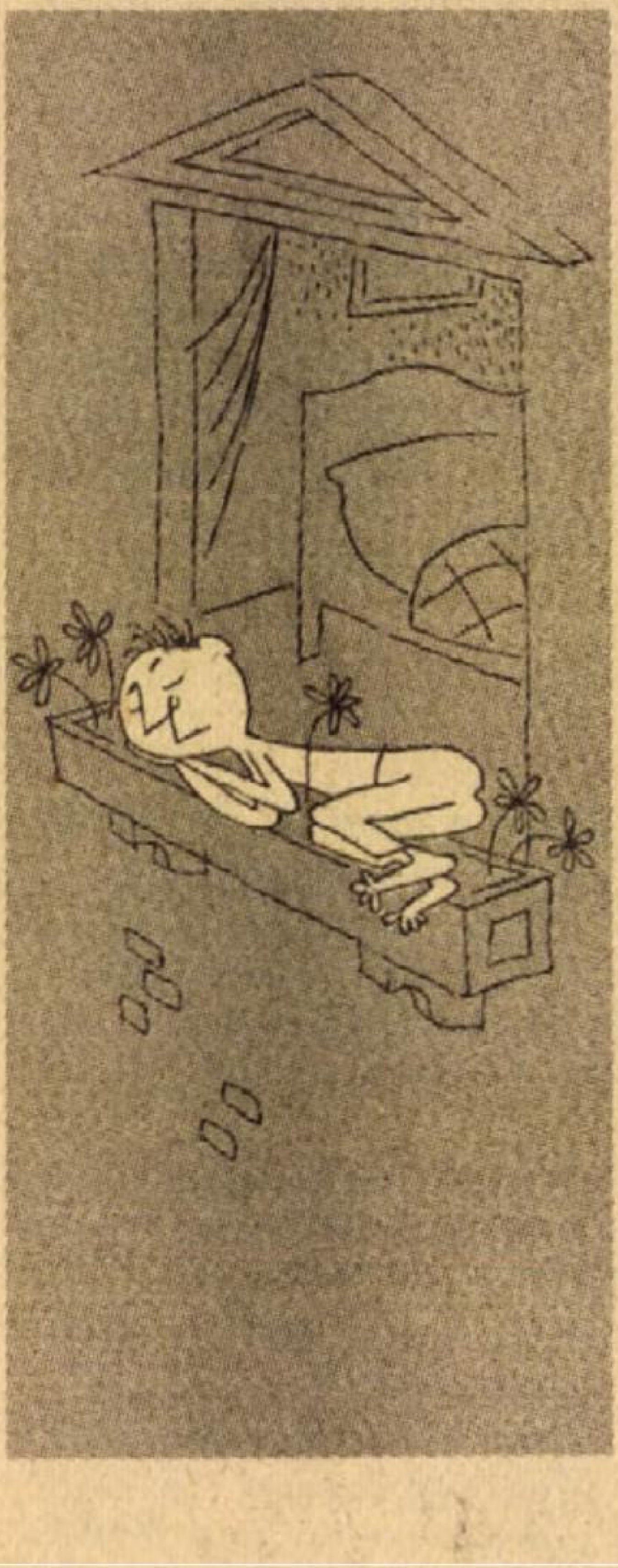

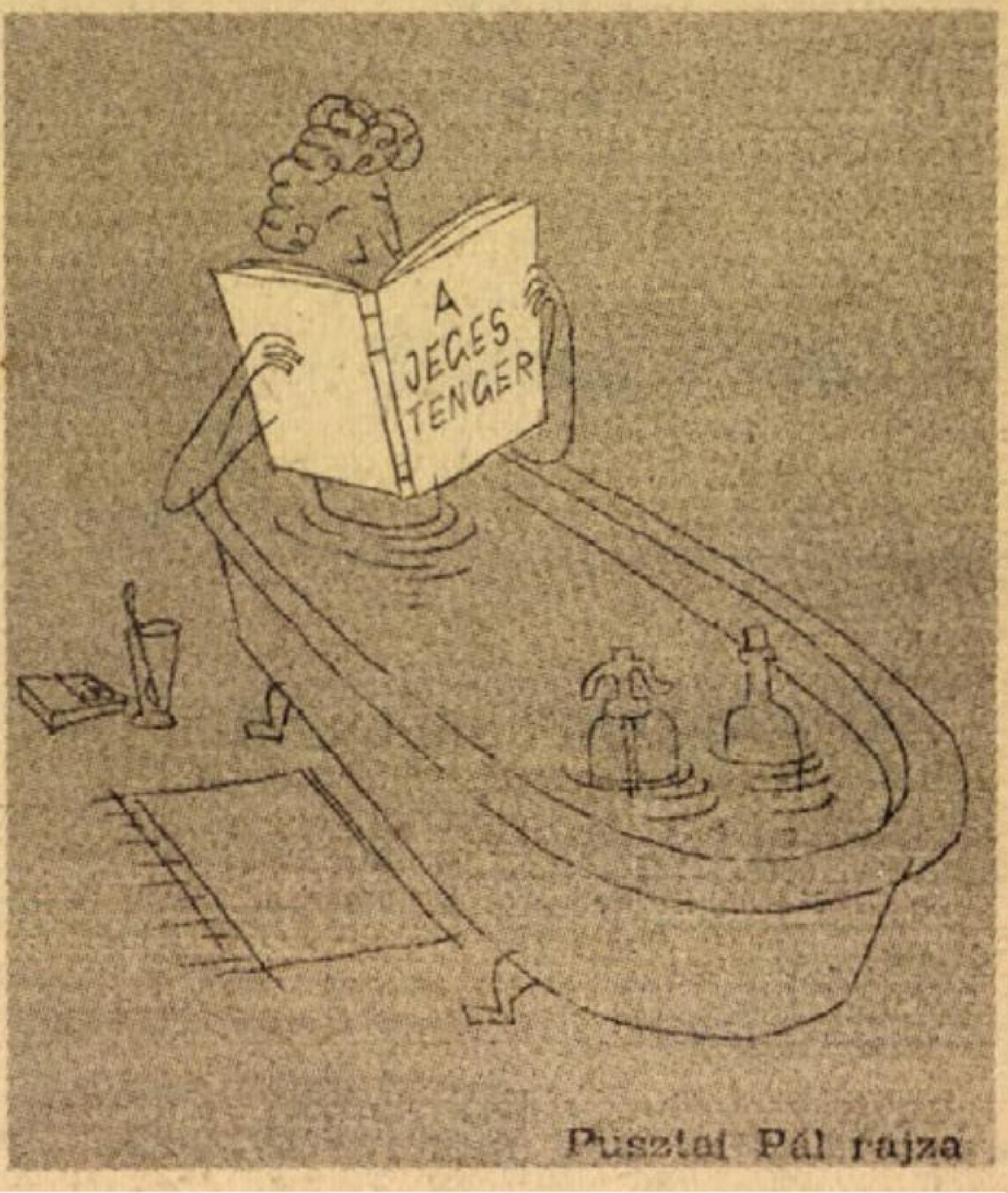

Pusztai Pál rajza

BÁLÁM SZAMARA…

IBUSZ-plakát hívogat a
Mátrába.
Gyönyörű hely, nincsen semmi
Hátránya…
Más prospektus a szép Börzsönyt
Ajánlja.
Festői táj, szelíd őzek
Tanyája…
— „Jöjj Tihanyba!” — invitál egy
Hirdetés.
Újsághír: — A Pécsi Hétről
El ne késs! —…
Hatnak rám, Győr, Szeged, Miskolc
Képei,
Szívemet nagy kísértésnek
Téve ki.
Jaj, hát még a Pozsony—Prága
Útirány!
Válogatok, mint nóták közt
A cigány.
Csábképeken lengyel erdők,
Patakok…
S végül: Mucsán, rokonoknál
Nyaralok!

K. Tóth Lenke

Te tündér…

Az intim sarokban ültek a hangulatlámpa mellett közel egymáshoz.

— Te drága… — suttogta az asszony.

— Te tündér… — súgta vissza Bodnár.

Ekkor csengetés hangzott az előszoba felől, két hosszú csengetés.

— A férjem — ugrott föl az asszony — ő szokott kettőt csengetni.

Betuszkolta a férfit a szekrénybe és rázárta az ajtót. Még elrejtette a kulcsot, aztán futott az előszobába.

Amikor a homályos előszobából beléptek a szobába, a férj meglátta az asszony izgalmát.

— Mi van veled, miért vagy olyan ideges?

— Ideges? Én? Tévedsz! Én nyugodt vagyok. De mondd csak, mi történt, miért jöttél ma ilyen korán haza?

Sió titokzatos arcot vágott.

— Egy meglepetést tartogatok a számodra…

Sió elővette a zsebóráját. Büszke arcot vágott.

— Most háromnegyedhat… Tíz perc múlva itt lesznek a ciánozók.

— Kicsodák? — rezzent meg az asszony.

— A féregirtó vállalat emberei, ciánozni fognak.

— Mikor?

— Most rögtön. Együtt indultunk el, csak én villamoson jöttem, ők meg gyalog.

Észrevette az asszony riadalmát. Csodálkozott:

— Hát te nem örülsz, szívem?

— Örülök… hogyne örülnék, de miért nem szóltál délben?

— Meg akartalak lepni…

Csöngettek. Sió ragyogott.

— Itt vannak a ciánozók… eredj fiam, nyiss ajtót nekik.

Felállították a gáztartályokat, az ajtókon és az ablakokon elszigetelték a róseket.

Sió sürgette a feleségét:

— Siess fiam, öltözz át, rögtön mennünk kell. Kapj magadra akármit, csak a mamához megyünk. Nála alszunk éjszaka.

Elkészültek a ciánozók. Sió az előszoba ajtajában várta a feleségét. Az asszony már kabátban, kalapban volt. Belopózott a szobába, a szekrényhez surrant. Halkan megkopogtatta:

— Ne haragudj, — suttogta — nem kompromittálhatom magam.

Kisietett.

A ciánozók is eltávoztak. A lakást megtöltötte a gáz.

(Ki egykor olvasod ezeket a sorokat, tudd meg: 1938-ban ilyen volt a halálos szerelem.)

Gömöri László

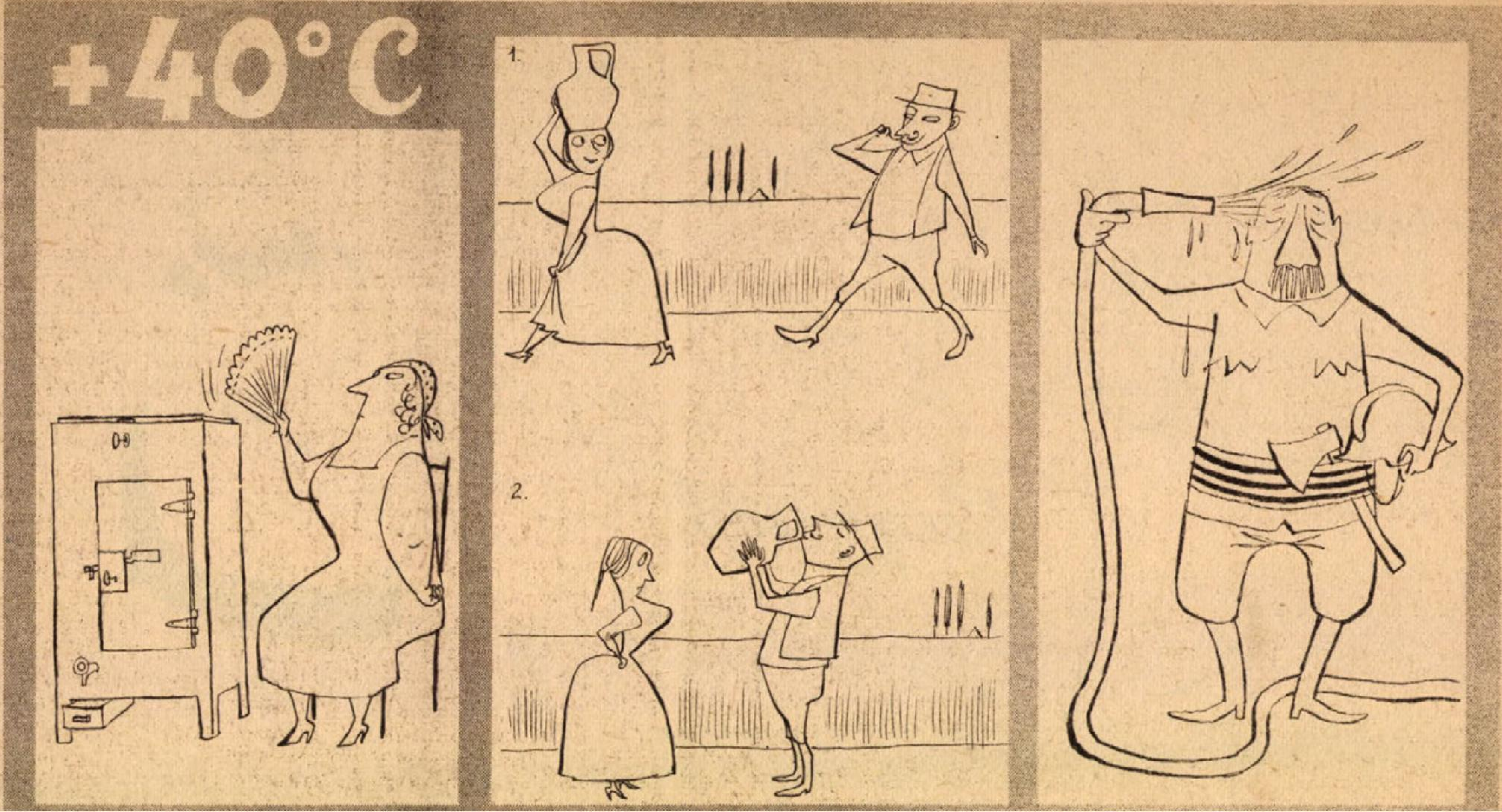

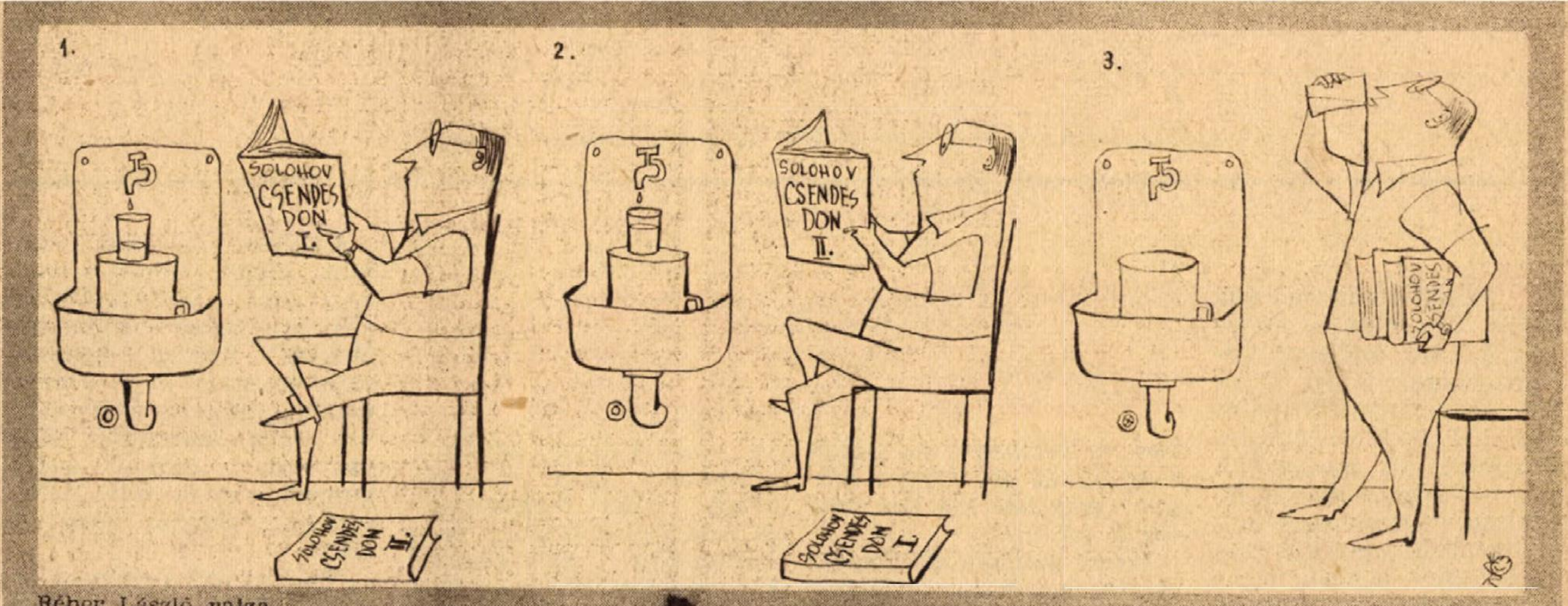

Réber László rajza

Izgalommal kezdődik a nyaralás

Nem tudom kedves üdülőtársaim, találkoztak-e az izgatott nyaralóval. Jómagam személyesen ismerem és nagy tisztelettel kísértem végig ez idei nyaralásának hátborzongató kezdeti izgalmait.

Szombaton reggel a balatoni gyorssal Akarattyára akart utazni és e célból már előző hétfőn szörnyű útilázzal küszködött. Kedden azt álmodta, hogy lekéste a vonatot, miért is a következő intézkedéseket foganatosította.

1. Felhívta a Déli pályaudvart és megkérdezte mikor indul a reggeli vonat.
2. Felhívta az Ibuszt.
3. Benézett több budapesti szálloda portájára érdeklődni.
4. Megnézte a menetrendet.
5. Megkérdezte a közlekedési minisztériumot, nem változott-e a menetrend.

Miután a kihallgatott tanúk egybehangzóan azt vallották, hogy a vonat hét órakor indul, szombaton életbeléptette a következő rendszabályokat:

1. Az ébresztőórát beállította fél ötre.
2. Telefonébresztést kért háromnegyed ötre.
3. Adott egy ötöst a házmesternek azzal a kérelemmel, hogy négy óra után csengessen be.
4. Megivott egy félliter méregerős feketét, nehogy elaludjon.
5. Taxit rendelt hat órára.

Így aztán pont öt órakor a kapuban várta a taxit. Miután az negyed hatkor még nem érkezett meg, villamoson nekivágott a tíz percnyire fekvő pályaudvarnak.

— Melyik vonat megy Akarattyára? — kérdezte a pályaudvaron minden egyenruhát viselő embertől.

Hat órakor nem bírta tovább az izgalmakat, és felült egy gyanús szerelvényre. Szerencsére ez csak tolatott és így idejében átszállhatott a jó vonatra.

Kelenföldön kérdezte meg először útitársaitól:

— Ez már Akarattya?

Addig-addig kérdezősködött, míg végül senki sem válaszolt neki. Így aztán mindössze két állomással utazott tovább Akarattyánál.

Visszagyalogolt Akarattyára, ahol először az indóházat kereste fel és megkérdezte a pesti vonatok indulását. Gondosan beírta a noteszába, majd így szólt a vasutashoz:

— Nem tetszik tudni, az üdülőben tartanak menetrendet? **(stella)**

BEUTALÁS

(A járdaterasz pirinyó asztalkája mellett ül két férfi és issza a pirinyó szimplát. Az egyik hangos, a másik csendes.)

HANGOS (folytatja a beszélgetést): Pazar trükköket alkalmaztam, nagyszerű lerohanásokat, a végén sikerült megkapni a mátrai beutalást. Minden évben a Mátrában üdültem napi nyolcért, az idén is kijártam. De hogyan! Egy ismerős orvostól kaptam igazolást, hogy bronhitiszem van. Mindenkinek van öregem, én a Mátrában kaptam az enyémet, csak nincs mindenkinek igazolása. Aztán körültáncoltam a nőt, aki az üdülési ügyeket intézi nálunk, aztán minden nap felmászkáltam a Szothoz, amíg meg nem úntak, aztán nálunk felsőbb helyen interveniáltam. Közben hallottam Bedeics is pályázik a Mátrára, gondoskodtam róla, tudják meg, ki az a Bedeics és hogyan viselkedett 1914-ben. 44-ben és 56-ban. Tizennégyben három éves volt, akkor viselkedett a legrosszabbul. Végre találtam nálunk a vezérhez egy remek kapcsolatot és öregem . . . a zsebemben a mátrai beutalás. (Diadalmas szünet.) Te hol nyaralsz?

CSENDES: Beutaltak a Galyára. Öt évi jó munkám jutalmául az idén megkaptam a két heti Galyát.

HANGOS: Jó munkával! Látod, ezért tartott öt évig. Te mindig agyonkomplikálod a dolgokat.

(s)

Diagnózis

Vasvári Anna rajza

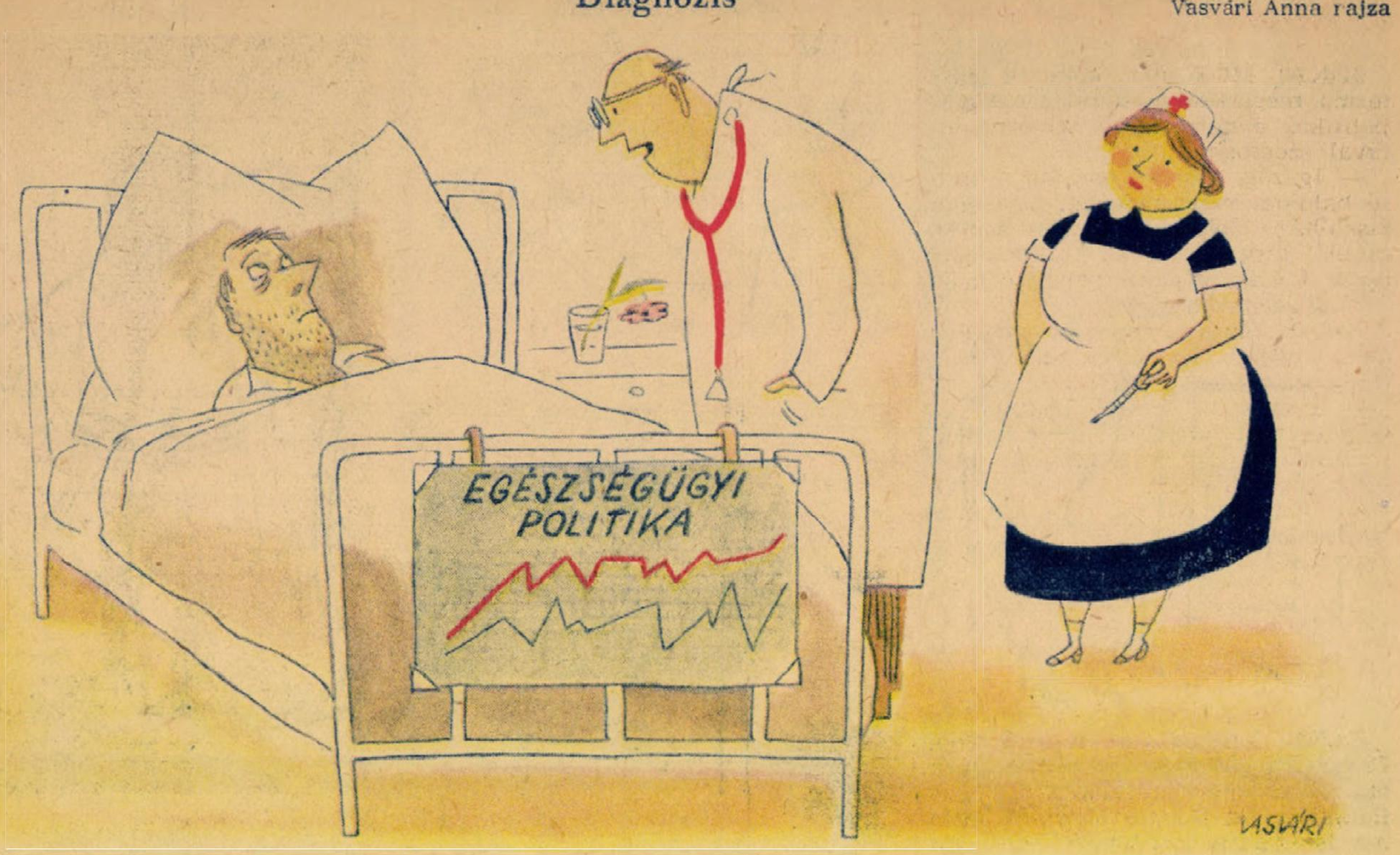

— Nincsenek rokonai külföldön, akiktől gyógyszert tudna szerezni?

Jegyzetfüzetemből: KIEVI KOTLETT

Amikor Moszkva egyik elegáns éttermében feltálalták a Kievi kotlettet, arra gondoltam, hogy az iskolai tanulmányok közé be kellene iktatni az étkezés tudományát és módszereit. Az új tantárgy nemcsak arra tanítaná meg ifjainkat, hogy szépen egyenek, helyesen fogják a kést meg a villát, hanem arra is, hogy megismerjék más népek ételeit is. Feleslegesnek vélem annak részletes elemzését és jelentőségének méltatását, hogy a gyomrukon keresztül milyen közel kerülhetnek egymáshoz az emberek, mert erre VIII. Henriktől napjainkig számos történelmi példát ismerünk. Szent meggyőződésem, hogy a magyar diákok biztosan örülnének, ha a földrajz és geometria között mondjuk kievi kotlettet tálalnának az étkezési órán: és nem kételkedem abban sem, hogy a szovjet diákok is osztoznának ebben az örömben, ha náluk meg a két óra között például paprikás csirkét írna elő a tanrend.

Ilyen gondolatok foglalkoztattak, amikor a tányérban előttem díszelgett pirosra sülten, ropogós prézlivel bevonva egy jól megtermett csirkecomb nagyságú és alakú hústétel, amit kievi kotlett címen helyeztek elém. Mellette a tányéron rengeteg körítés. Bár különösnek találtam, hogy a csirkecombnál megszokott csontot farsangi játékossággal keskeny szalagokra szabdalt legyezőszerű farok pótolja, nem sokat elmélkedtem ezen. Inkább a csirkecomb abnormis nagysága foglalkoztatott. Természettani ismereteim arra késztettek, hogy kételkedjem a kievi kotlett csirkecomb voltában. Ekkora csirkecomb nincs a világon — gondoltam, — mert Kiev ugyan másféle város, mint Budapest, de a csirke Kievben is csirke éppen úgy, mint Budapesten.

Mindeme bizonytalanság mellett felmerült bennem a kérdés: enni, vagy nem enni... Mert nem tudtam, hogyan kezdjek hozzá. Késsel vagy villával egyem-e; bökjem-e vagy vágjam; avagy talán megszúrjam; és mindezt hosszában vagy keresztben műveljem-e? Élő kérdőjelként meredtem a pirospozsgás kievi kotlettre és vártam. A magyar újságíró küldöttség többi tíz tagja ült mellettem: a kollégákat is hasonló gondolatok gyötörték. Egymást lestük, ki hogyan, milyen módszerrel nyúl a kotletthez. Óráknak tűnő kínos másodpercek teltek el ebben az idegfeszítő figyelő állásban. Mindnyájan arra vártunk, hogy moszkvai kísérőnk kezdjen hozzá, míg végre is kést-villát fogott és simán beleszelt ebbe a furcsa alakú óriási csirkecombba.

Ilyen izgalmas várakozás közben nem tud az ember a részletekre — az étkezési szertartás apró finomságaira — figyelni, csak fellélegeztem tehát, mikor láttam, hogy moszkvai barátom milyen magától értetődő egyszerűséggel intézte el a kievi kotlett problémáját. Villámmal én is leszorítottam a kotlett papírgyűrűs északi sarkát és egy hirtelen mozdulattal beleszúrtam a kést.

Amilyen hirtelen szúrtam, olyan hirtelen pukkant szét a kotlett. Csak a kés hegyének villanását láttam, azután semmit: szemem-szám telefröccsent valami olajszerű folyadékkal. Még szerencse, hogy vaj volt... csillogó, sárga, langyos vaj és folyt lefelé végig a ruhámon rendületlenül.

Bosszút állt rajtam a kievi kotlett, mert csirkecombnak néztem. Pedig csirke melle ő, laposra verve, combalakúra összehajtva, jól bepanírozva és vajban, vagy zsírban kisütve. És a belsejében — ez különös specialitása — egy jó adag vajat, vagy csirkezsírt rejt el a szakács, hogy minél ízesebb, porhanyósabb legyen.

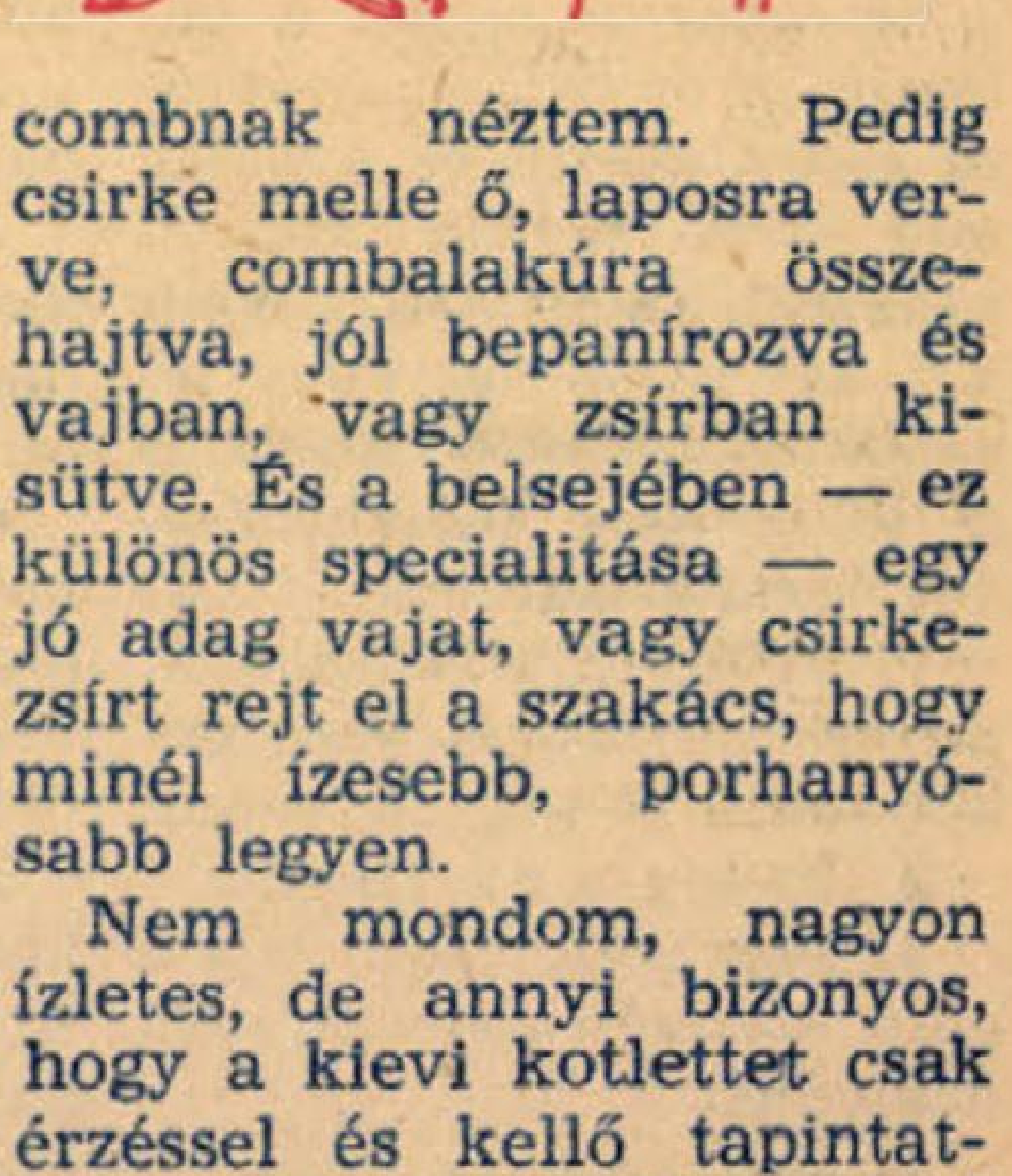

Nem mondom, nagyon ízletes, de annyi bizonyos, hogy a kievi kotlettet csak érzéssel és kellő tapintattal lehet enni. Megszúrni nem szabad, mert azonnal megtorolja.

Földes György

A humor könyvéből

JÓKAI MÓR idős korában egyforma megértést mutatott a magyar politikai élet minden színárnyalatával szemben.

— Igazad van! — mondta a szélső baloldal vezérének, akivel a képviselőház folyosóján beszélgetett, majd kisvártatva a kormánypárt egyik korifeusa előtt ismételte meg:

— Igazad van!

Eötvös Károly, aki a két beszélgetést végighallgatta, ezt már nem tudta megállni szó nélkül.

— Móricz bátyám, te egyformán helyeselsz a kurucnak meg a legsötétebb pecsovicsnak. Engedd meg, ez mégiscsak sok.

— Neked is igazad van, kedves barátom! — hagyta rá a nagy magyar író.

RENÉ LEFEVRE, a Comédie Francaise érdemes tagja már évek óta visszavonult a színpadról, de a fiatal kezdők, főleg a vidékiek, még ma is gyakran fordulnak hozzá tanácsért, támogatásért. Így tett egy fiatal, roppant csinos színésznő is, akit első útja Párizsban a francia színésztársadalom mindenkitől becsült doyenjéhez vezette.

— Mihez akar kezdeni Párizsban? — kérdezte Lefevre látogatójától.

— Becsületesen akarom megkeresni a kenyeremet — hangzott a válasz határozottan.

— Akkor nyerni fog: nincs konkurrenciája!

OSCAR WILDE kaliforniai útjáról hazatérve, baráti körben a következő történetet mesélte el:

Egy hirtelen meggazdagodott aranyásó fejébe vette, hogy újonnan épített kastélyának parkját a leghíresebb antik szobrokkal fogja benépesíteni. Amikor megkapta a milói Vénus gipszmásolatát, megdöbbenéssel állapította meg a kezek hiányát. Rögtön érintkezésbe lépett jogtanácsosával, aki kártérítési pert indított a szállító vállalat ellen és — megnyerte a pert.

Ott sem fenékig tejföl?

Ahogy mondani szokták: ez vicclapba kínálkozik. Oda is rakjuk. Egy Amerikába disszidált budapesti könyvelő most érkezett levelében szóról szóra a következőket írta a családjának:

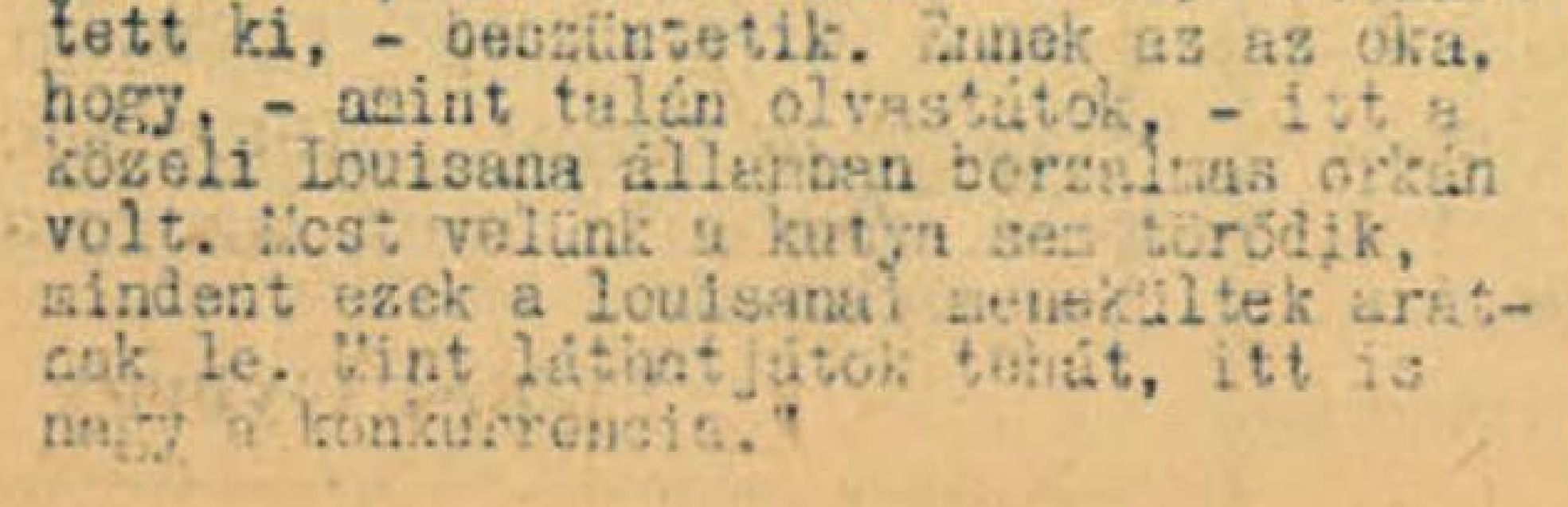

"U.i. Eddig rendszeres segélyt kaptunk a várostól és a Vöröskereszttől. Sajnos ma közölték velünk, hogy a havi juttatást, ami a családnak kb.150 dollárt tett ki, - beszüntetik. Ennek az az oka, hogy, - amint talán olvastátok, - itt a közeli Louisana államban borzalmas orkán volt. Most velünk a kutya sem törődik, mindent ezek a louisanai menekültek aratnak le. Mint láthatjátok tehát, itt is nagy a konkurrencia."

Jogos kérdés

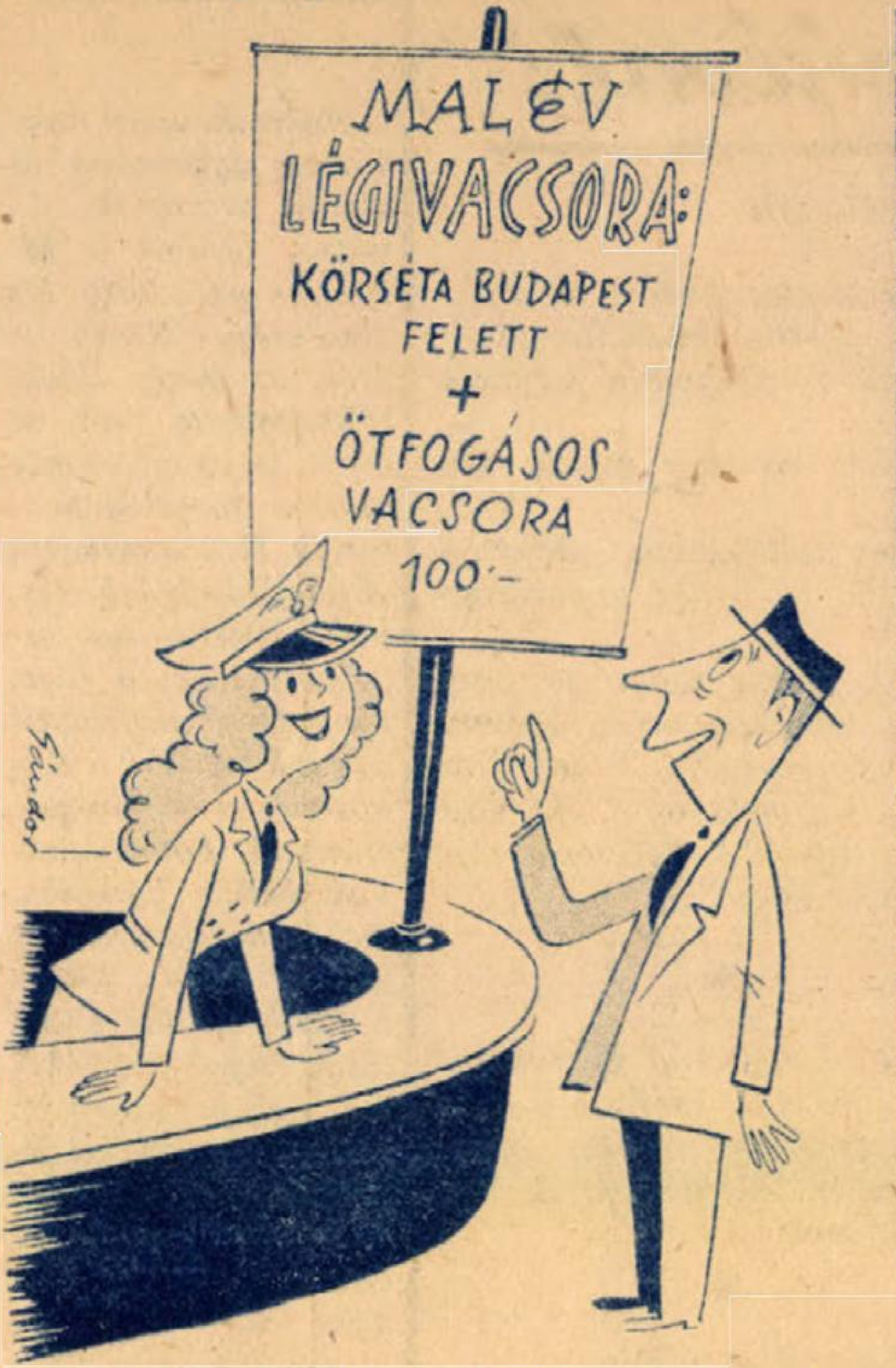

— És mondja, kisasszony, mennyi a rep-ülvefogyasztási százalék?

Rájött . . .

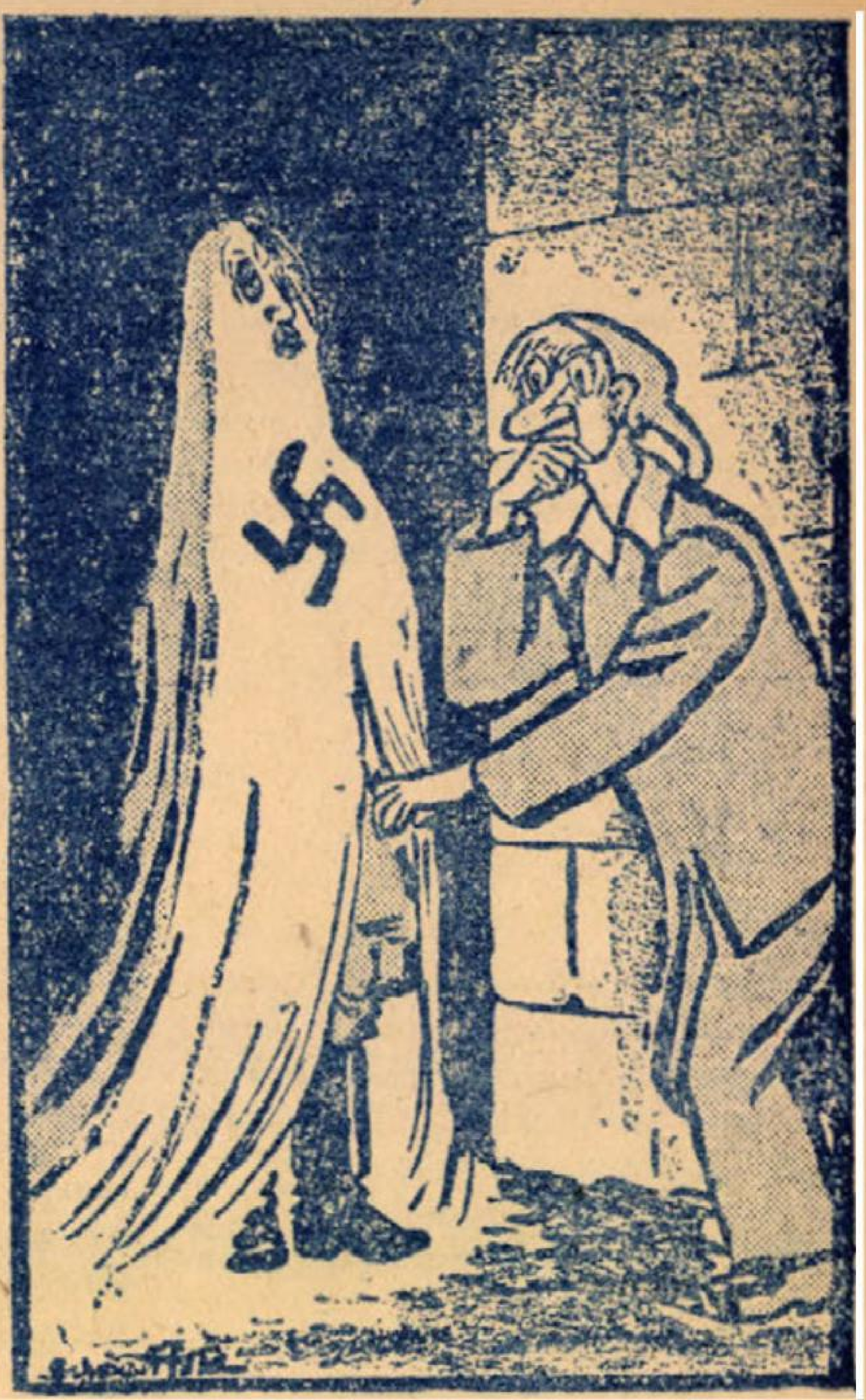

(A „Neues Deutschland”-ból)

— De hiszen ez nem kísértet — ez él!

Évi 200 millió kárt okoznak a rágcsálók

Szegő Gizi rajza

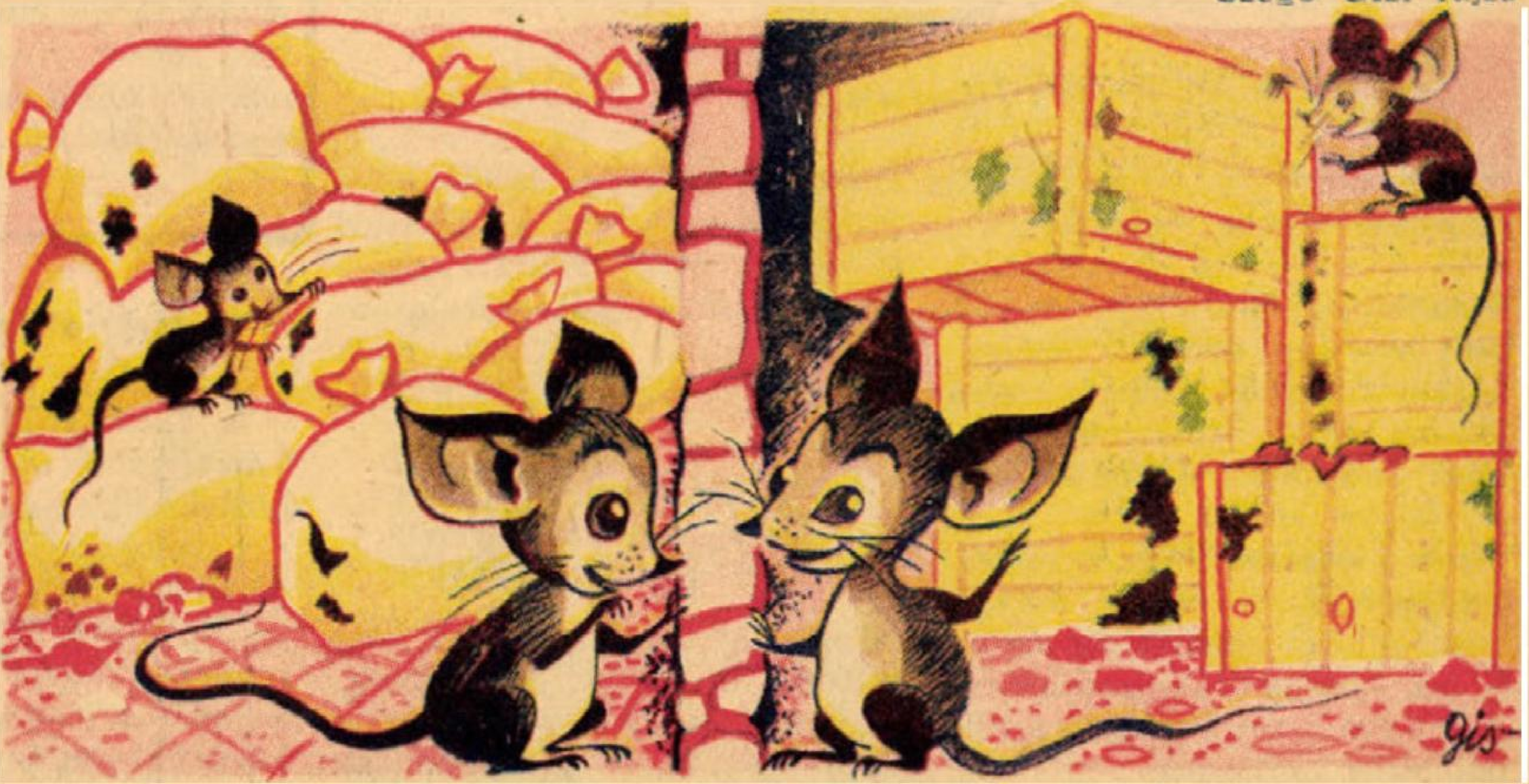

— Hol tartanak kollégám? Mi negyedmilliót már elrágtunk . . .

Régi szöveg — új tartalommal

Gerő Sándor rajza

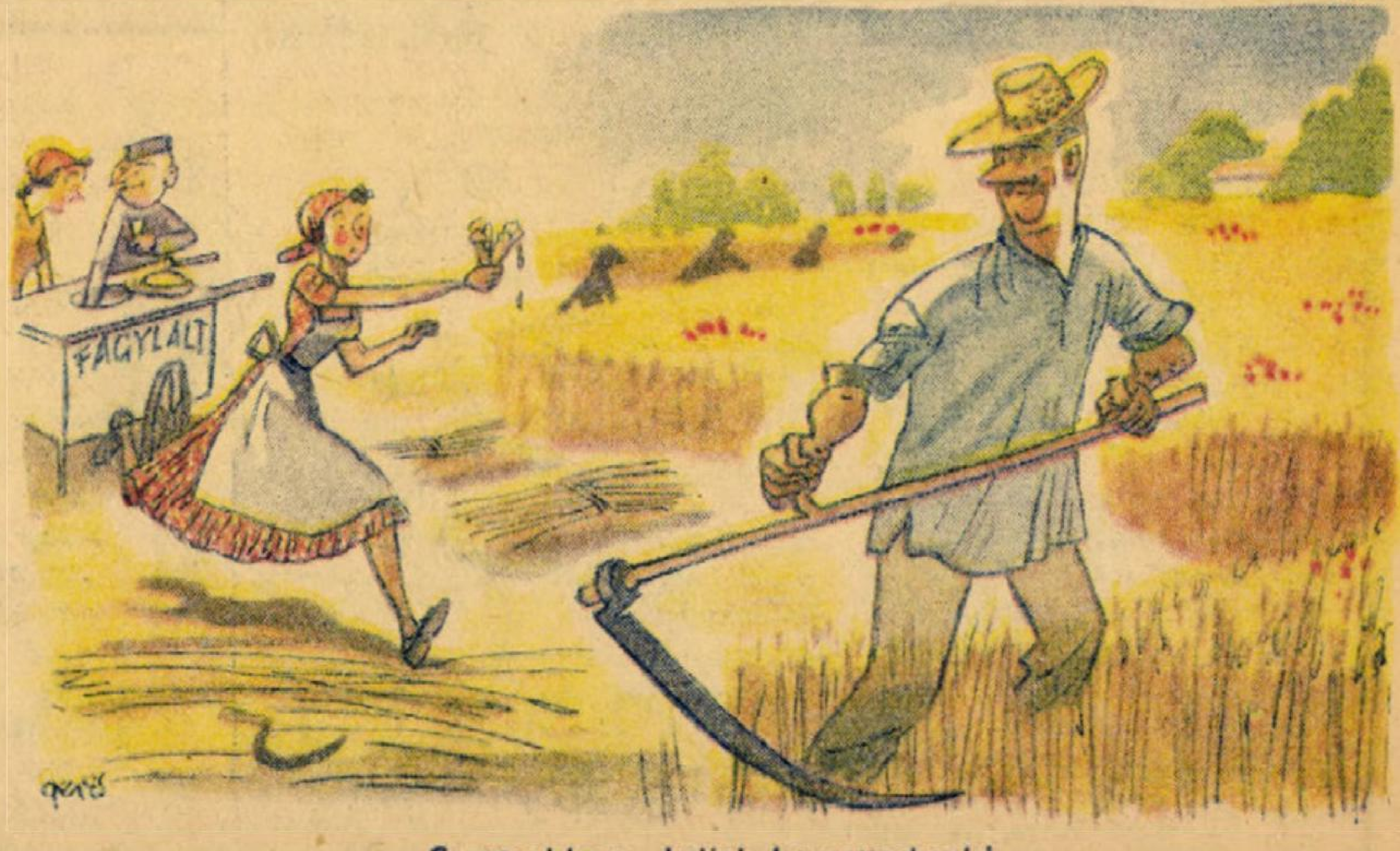

— Gyorsabban, Julis! Lemaradunk!

Le a bürokráciával!

Veszprémi apróságok

A köztisztasági hivatal, amely egyúttal a veszprémi kertészetet is kezeli, egy nagy csokor szegfűre kapott megrendelést. Mivel a kertészetnek nem volt szép szegfűje, utasítást adtak a város egyetlen öntözőkocsija vezetőjének, hogy induljon el Balatonalmádiba a virágért. Így is történt. Az öntözőkocsi oda-vissza közel száz kilométert tett meg, hogy a szegfű-rendelést lebonyolíthassák.

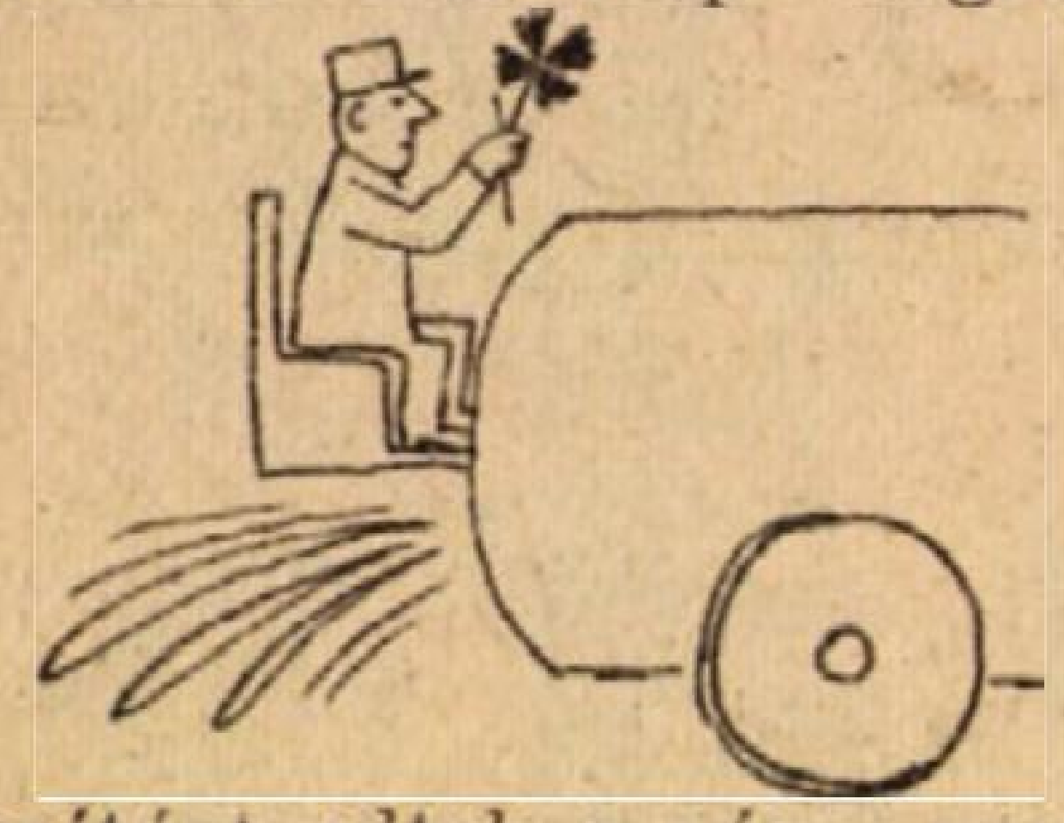

*

A veszprémi várat sok fiatal keresi fel. Nemrégiben egy holdvilágos estén egy szerelmes fiú az egyik fába a nevét, a lány pedig ezt véste be: „Itt voltam, Gizella”. Éppen arra ment Hungler József, a diákszálló történelemtanár-gondnoka, aki mosolyogva jegyezte meg:

— Járt itt egy másik Gizella is...

A lány féltékenyen nézett a fiúra, de a tanár megnyugtatta:

— No, nem most és nem ezzel a fiatalemberrel, hanem ezer évvel ezelőtt, Szent Istvánnal. Ugyanis ez a vár volt Gizella királynő kedvenc tartózkodási helye...

*

Könnyű rejtvény Veszprémben... Mi az? Piszkos függönyök, piszkos abrosz, lassú kiszolgálás? Megfejtés: A Bakony étterem:

*

Párbeszéd a várban:

— Ejnye, de rossz ez az út! Mikor javították utoljára?

— Aba Sámuel királysága idejében...

(sti)

Felháborító

ha az autóbusz tovarobog a megálló előtt és bosszú úton tovább viszi az utasokat a legközelebbi megállóig. Ez történt szerdán délután negyedhatkor a Szemere utca és Szent István körút sarkán. A 458-as busz vezetője a Körút helyett a Sziget utcánál állt meg. Tizenöt utasnak kellett visszagyalogolnia a Szent István körútig. Nem ártana a vezetőt és az utasok bosszankodásán gúnyosan nevető kalauzt a szabályokra kioktatni.

Felháborító az is, ha 40 fokos hőségben fűteni kezdenek a hivatalban. Ez történt július 8-án a TERIMPEX-nél, valamint a Kohó- és Gépipari Minisztériumban. A félájult dolgozók megtudták, hogy a Központifűtés és Redőnyjavító Vállalat adta át a kijavított kazánokat. Ezeket csak próbafűtés után veszik át. Az sem hűtötte le az 50 fokos hőségben izzadó embereket, hogy szenvedésükkel hozzájárultak a „Központifűtés” negyedévi számlázási idejének pontos betartásához. Számlázni ugyanis csak átvétel után lehet...

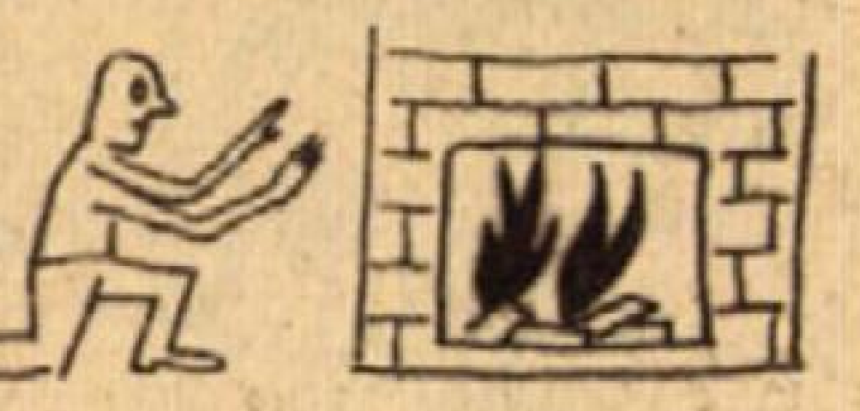

ÁLOMŰZÉS

Fekszem az én megszokott ágyamban és aludni szeretnék. Aludni, aludni a kivilágos virradatig. De nem megy! Nézem az órát, az megy. Jóval túlteljesitette már az éjfélt, én azonban még csak a forgolódásnál tartok. Hiába minden. A nagy aludniakarásnak mifelénk csak forgolódás lehet a vége, mert a mi megszokott ágyunk beleesik a Rákos-rendezői hangosirányító hatósugarának kellős közepébe. Ez a hangszóró éjtnappallá téve, fáradhatatlanul tudatja velünk, hogy melyik kocsi melyik vágányra guruljon, melyiket fékezzék, melyiket eresszék, ki menjen az irodára azonnal és kibe vágjon bele a mennydörgős mennykő alkalomadtán. Ennek a folyton ordítozó diszpécsernek jóvoltából: a Rendezőtől az Erzsébet királyné útig elfekvő sorstársaim velem együtt forgolódnak és szidják a jobb sorsra érdemes technikát és szedik az altatót ha van.

Fél évet kitevő álmatlan éjszaka után elhatároztam, hogy megnézem magamnak ezt az áloműző hangszórót, még akkor is, ha agyonüvölt. Amint nézem, nézdegélem az oszlopra felkapaszkodott hangszórókat, látom ám az én álmos szemeimmel, hogy egyiknek a tölcsérét egyenesen felénk irányították. Arccal az alvók felé! Így azután akarva, nem akarva részt kell vennünk a nyári csúcsforgolódásban. Ez a felfedezés egészen felvidított. Eddig ugyanis abban a tévhitben dühöngtem, hogy a vasutasoknak szánt éjszakai utasításokat csak a „kedvező” légáramlás irányítja felénk és mi csak orvhallgatók vagyunk.

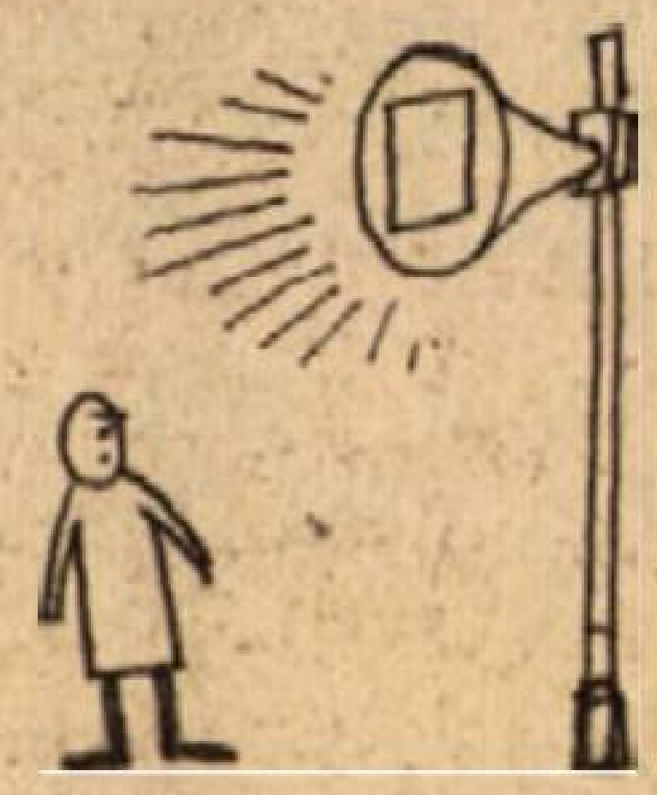

Miután személyesen meggyőződtem róla, hogy nem vagyok orvhallgató, nyugodtan hazabandukoltam és — nyugtalanul forgolódtam tovább az én megszokott ágyamban. Hiszen nekünk igazán mindegy, hogy az északnyugati szél, vagy pedig a MÁV „jóindulata” juttatja el agyongyötört füleinkhez a megafon áloműző bömbölését.

Azon a néhány száz álomkeresőn, akik velem együtt ártatlanul beleestek a hangszórásba, csak úgy lehetne hathatósan segíteni, ha az illetékesek ezt a folyton zsörtölődő hangszórót egy alig 50 méteres kábellel elvezetnék a megye szélére. Onnan már csak haza tudna beszélni a gonosz és nem nekünk. Így: a diszpécser is jól járna, meg a mi nyugalmunk is biztosítva lenne.

Bernáth Ede

Baj van a 72-es troli „zárórájával”

A 72-es trolibusz, amely a Városligeten át a Marx tér felé közlekedik, korán fejezi be a napi munkáját. Utolsó járata 23.40-kor indul. Pedig ebben az időtájban és még később is rengeteg ember szeretne trolin bejutni a városba. Az utasok között szerepelnének a Gundel, az Ezerjó és a Kéményseprő vendéglő, a Cirkusz söröző és a földalatti végállomás dolgozói is. De nem szerepelnek, mert az utolsó troli az orruk előtt megy el. Az említett vállalatok dolgozói még májusban 340 aláírással levelet küldtek a Fővárosi Villamos Vasút Igazgatóságának, amelyben azt kérték, hogy a troli legalább még két fordulót tegyen.

A májusi levélre még a mai napig sem válaszoltak. Szerintünk nemcsak válaszolni kellene, hanem a jogos kérést — el is kellene intézni.

Éjjeli műtét a Rókusban

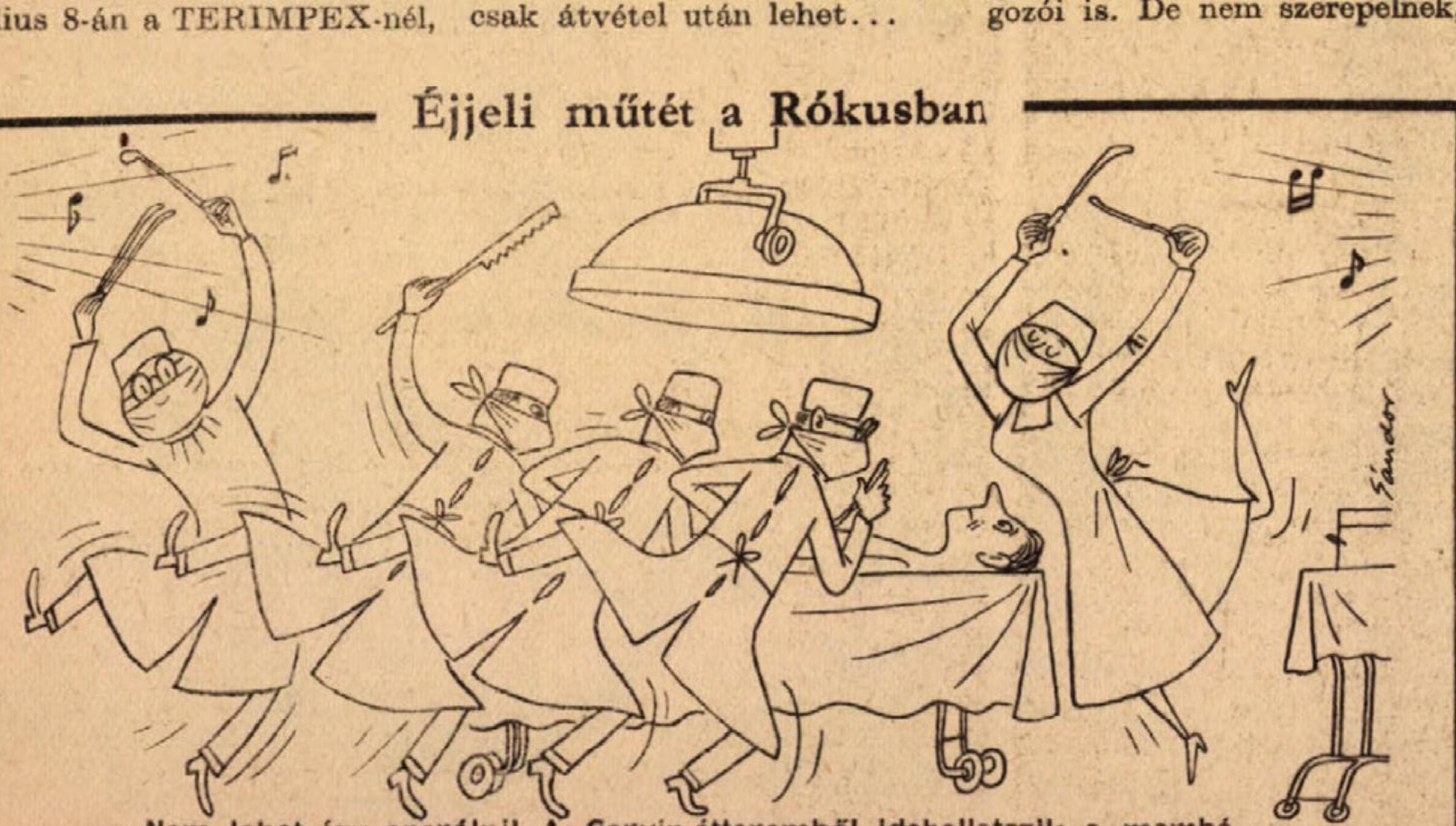

— Nem lehet így operálni! A Corvin-étteremből idehallatszik a mambó...
— Nem szereted a mambót? Akkor menj át a másik műtőbe, oda a Bástya-étteremből csárdás hallik...

Kánikulában keresse fel a cinkotai strandot!

Kiálló kövek és iszap a vízben

Tisztaság (nincs) garantálva

Zuhany — nagy hibával

Sár a kabinok előtt minden mennyiségben

Mérgelődjön maga is a cinkotai strandon!

Népi táncosok

Kaján Tibor rajza

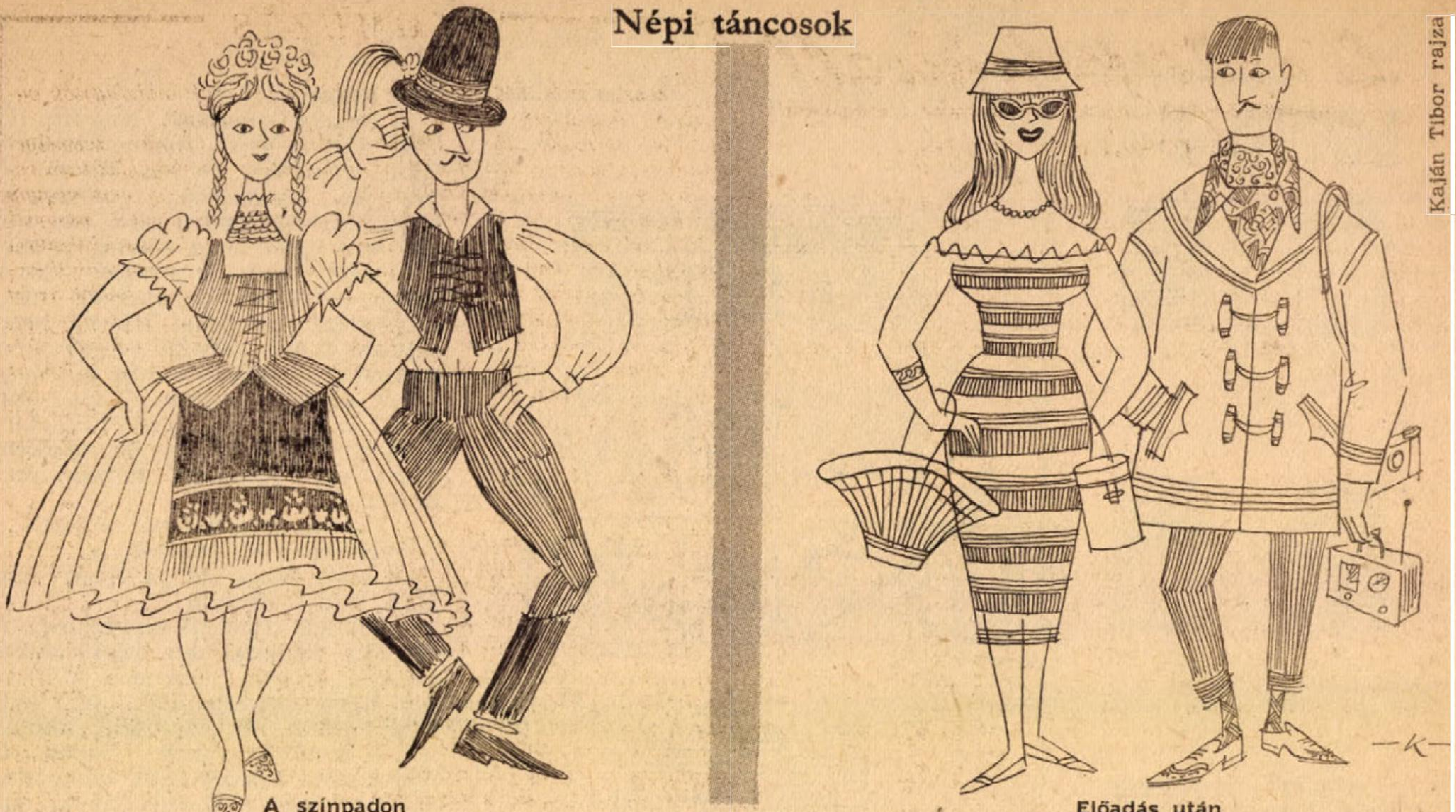

A színpadon

Előadás után

Pesti tudósítónktól

Legyünk igazságosak és mondjuk a szokatlanul meleg, derűs, szélcsendes időre is, hogy ez biztosan az atombombakísérletektől van...

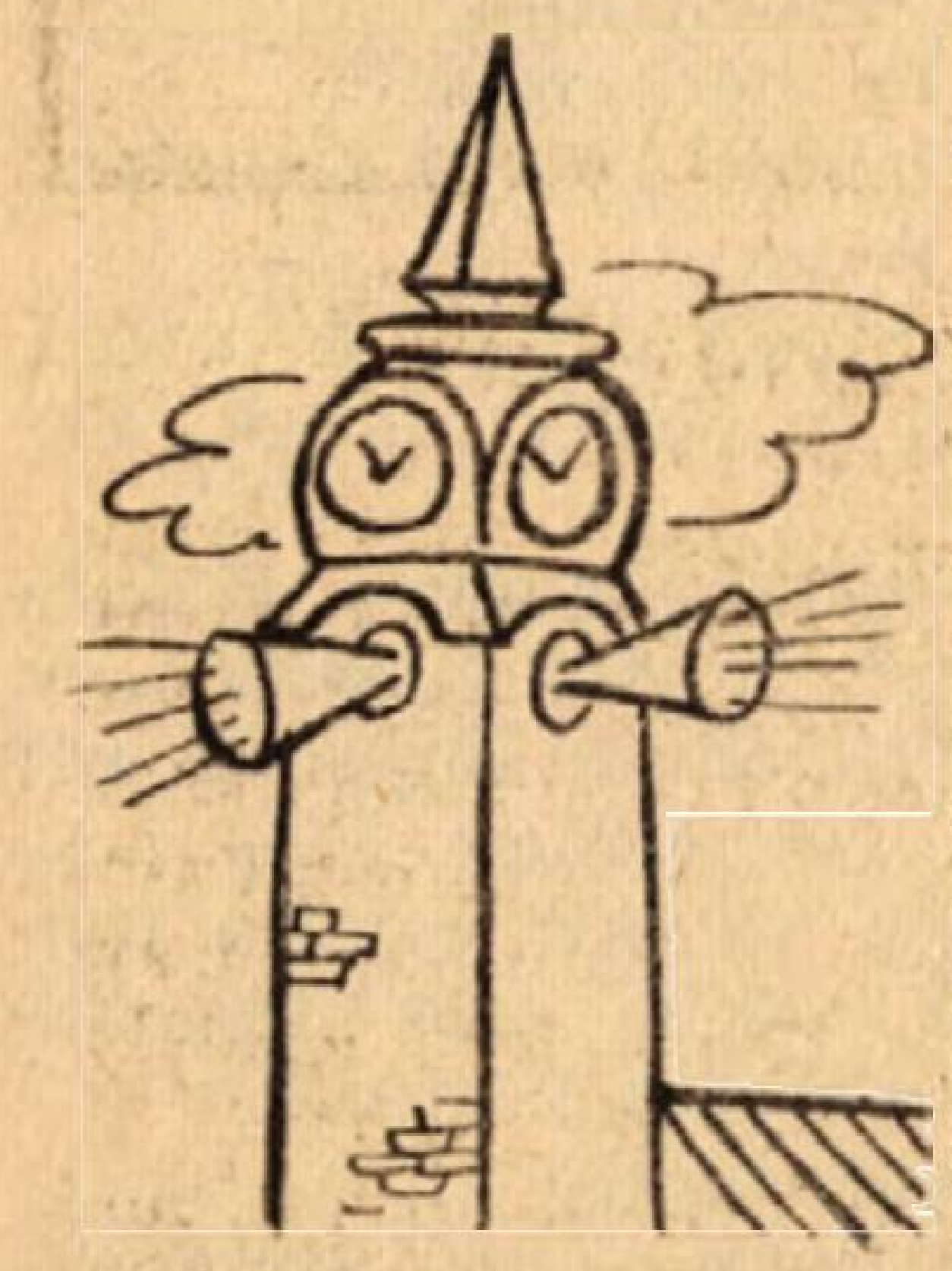

Moziban láttam híradó-filmen, hogy Belgiumban már van harangnélküli templom is. A toronyban hangszóró berendezések vannak, s lent egy kis kényelmes szobában a hangfelelős karosszékében hátradőlve gombokat nyomogat, s gombnyomásra szólal meg az estharang, a lélekharang, a vészharang, vagy amire éppen szükség van. Milyen szerencséje van Hugo Victornak! Hogyan írhatta volna meg a mi kiábrándítóan fejlett műszaki világunkban a notredamei toronyőr megható történetét?

Úgy tapasztaltam, hogy a fővárosi tanács drámai hangú felhívása nem talált süket fülekre. Egy italboltba néztem be, s láttam, hogy az emberek lelkiismeretesen takarékoskodnak a vízzel.

f. l.

Meglepetés

Kasso rajza

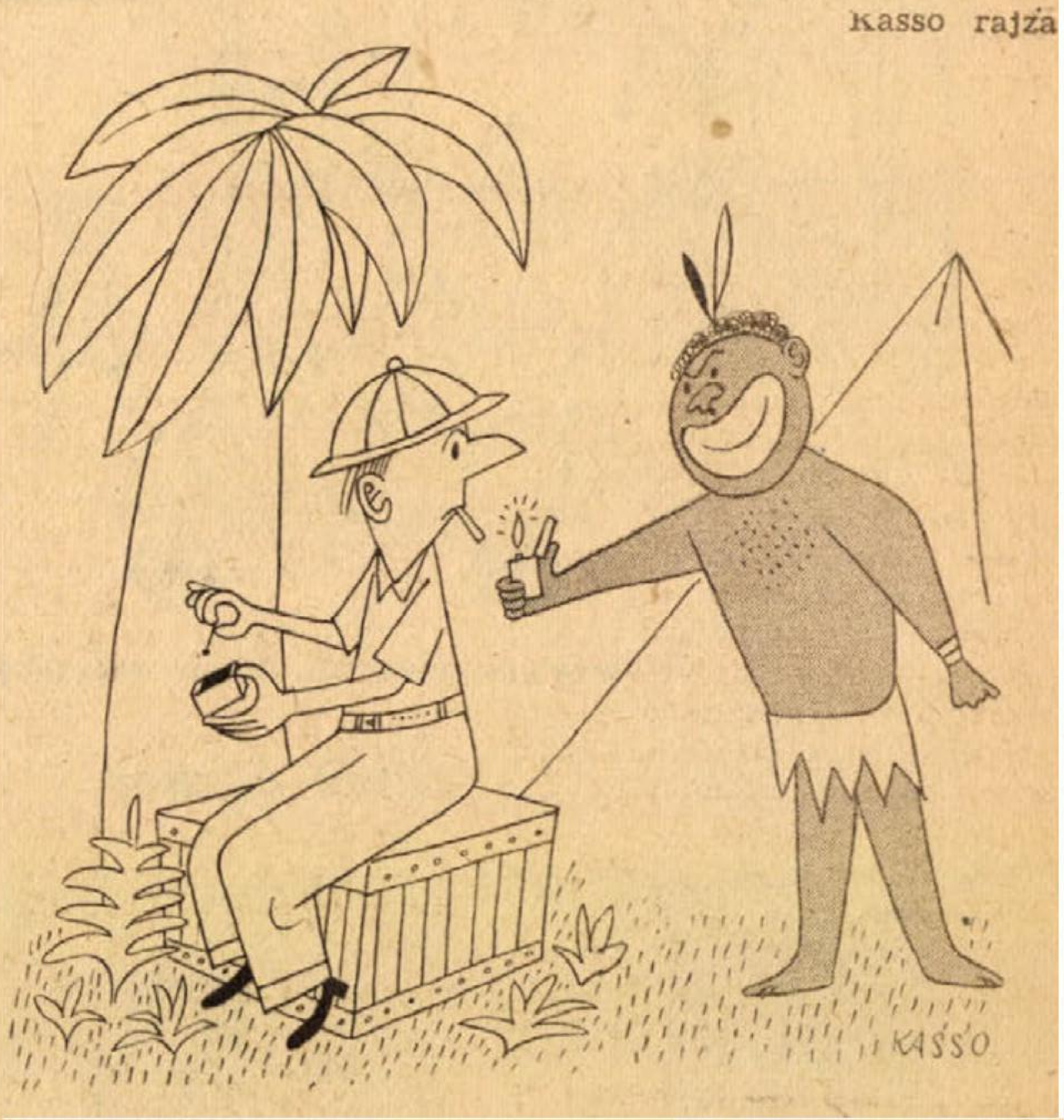

Érzékeny búcsú

Réber László rajza

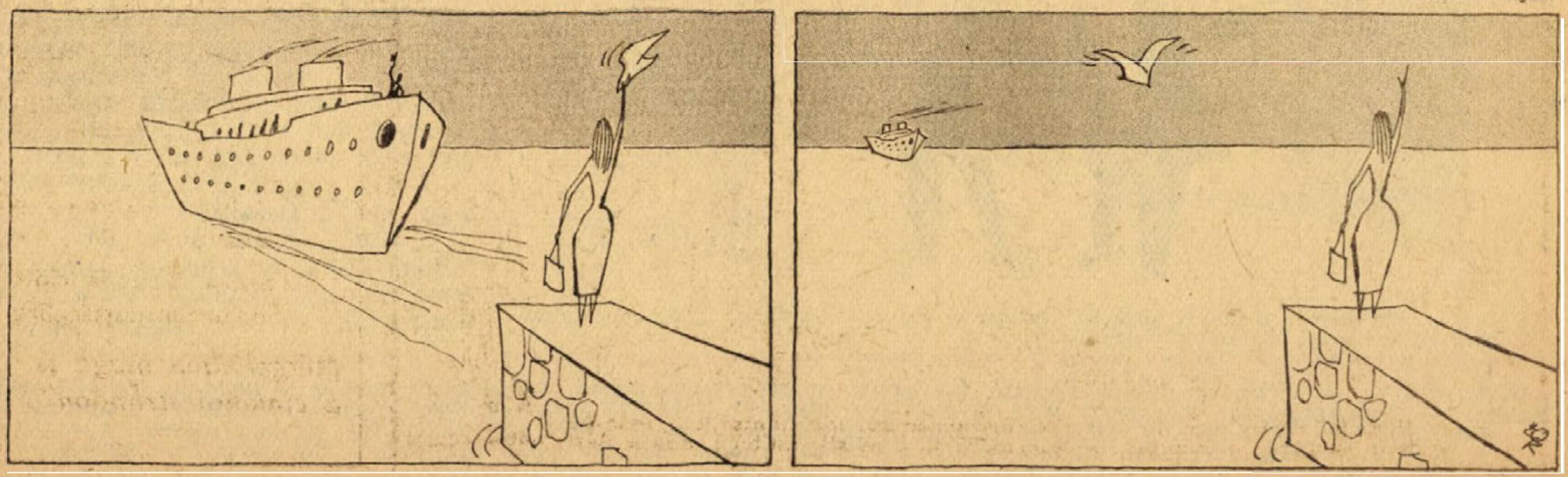

Irigység

Réber László rajza

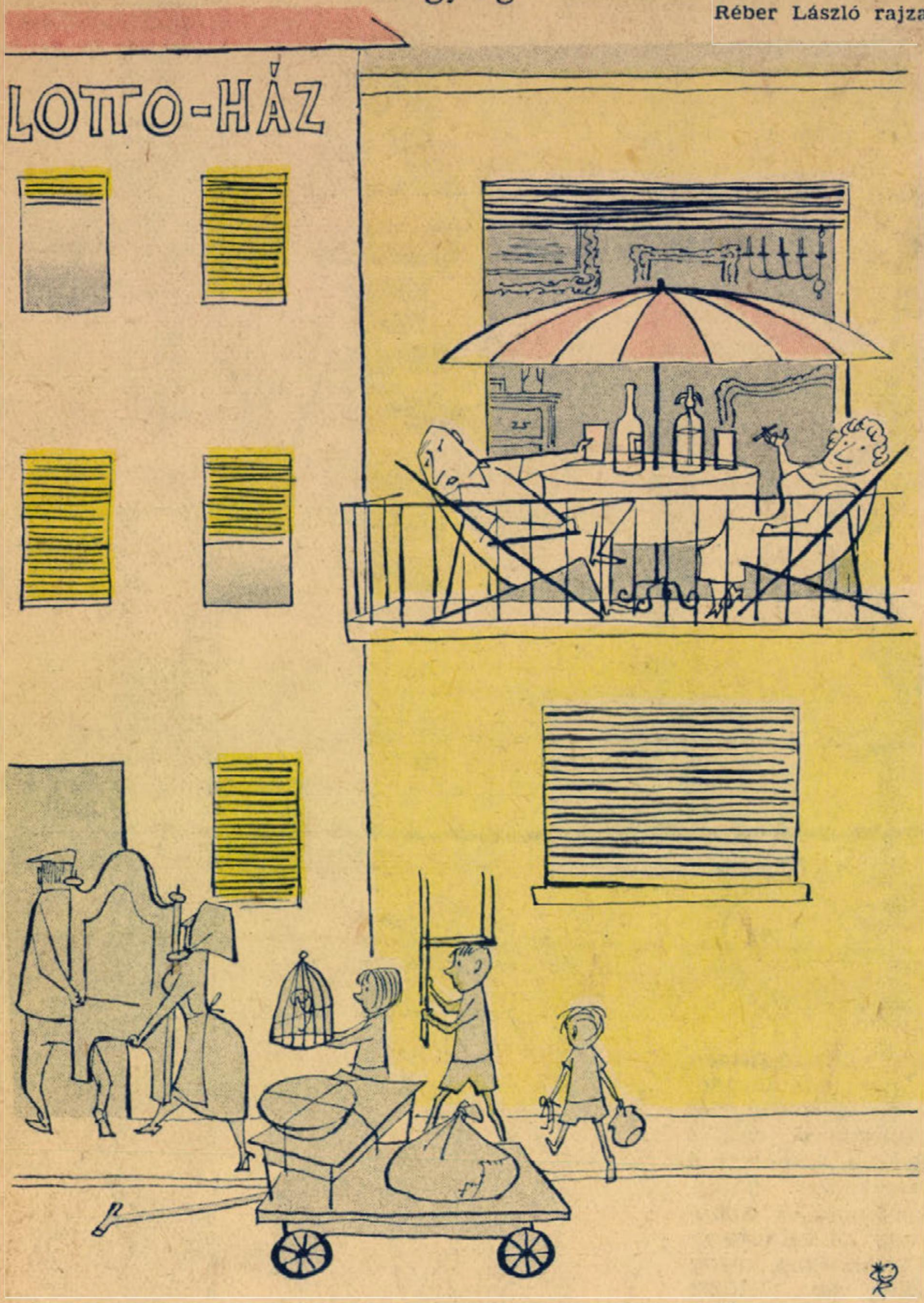

— Némelyik embernek milyen szerencséje van! ...

Újból divatos

Sándor Károly rajza

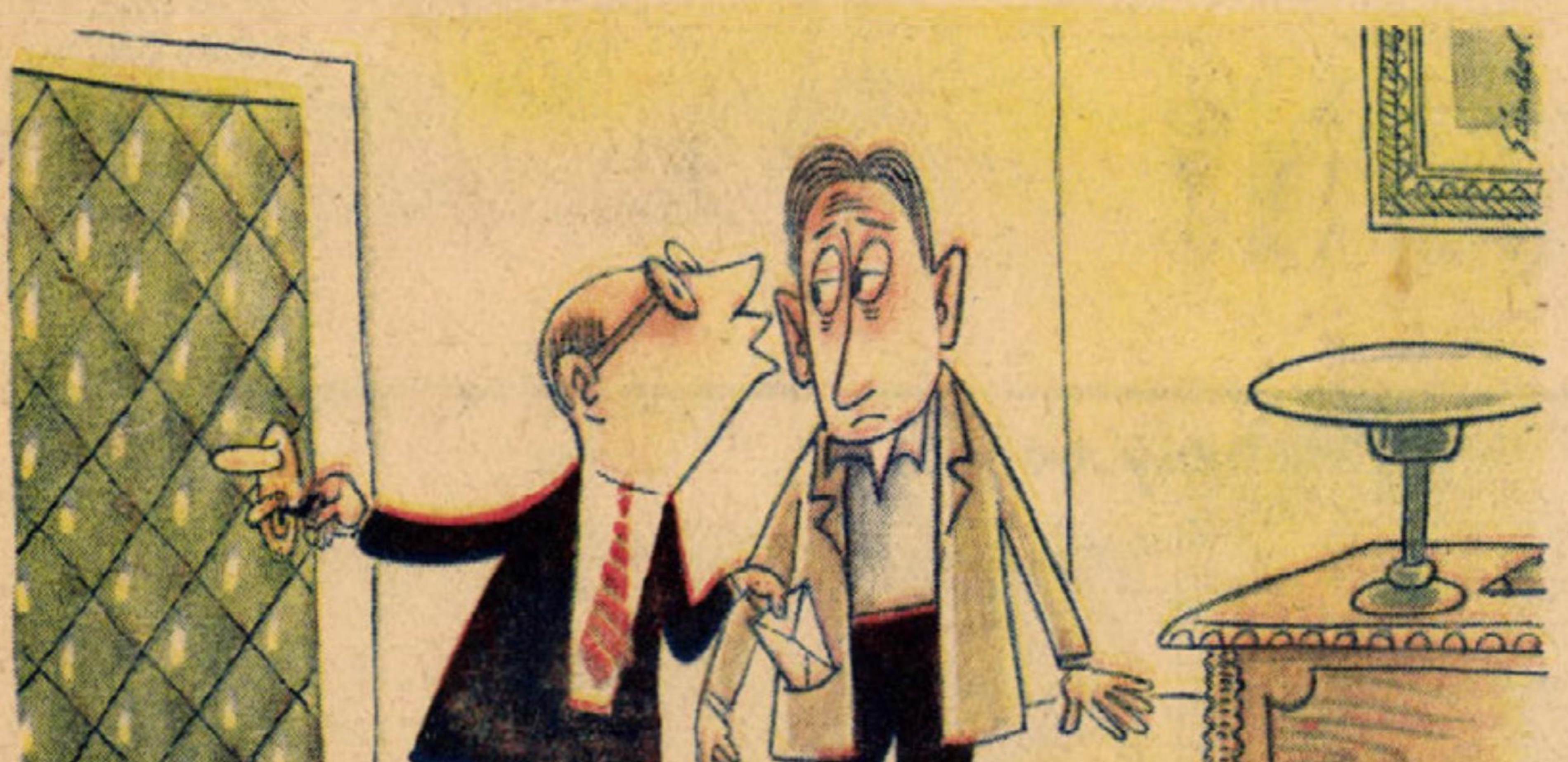

— Rendkívül diszkrét ügyben kérettem, Kovács kartárs ... Ön jól dolgozott, itt van egy kis pénzjutalom ...

KÉT SLÁGERSZERZŐ fecsetész

— Hajaj!

— Nekem mondod? Nagyon nehéz. Ahová mész, mindenhol amerikai számokat hallasz. Rádió, ötórai tea, kiskocsma ... mindenhol az a bugivugi meg a rock and roll. Két éve nem írtam sikeres slágert.

— Mert nincs invenciód. Tanulj tőlem. Múltkor társaságban meghallgattam egy fiatal srácot, zeneszerzést tanul. Játszott egypár saját marhaságot. Egy hónapra rá megjelent az új slágerem. Tudod melyik? Az a remek, hogy Lici, Lici, Licikém, te vagy az én picikém. Klasszikus! Mondom, neked nincs invenciód.

— Te ezt invenciónak nevezed?

— Nevezheted ihletnek is.

— Majd meglátod, a végén úgy jársz, mint a Balajti.

— Balajti, Balajti! Azt hiszed, félek tőle. Senkitől sem félek. Invenció kell, öregem, nem más. Múltkor egy ilyen slágerparádéra összekötő zene kellett. De sürgősen. Nekiültem a mandolinomnak... tudod, fütyülve nem mindig lehet komponálni, mert hosszabb számnál az ember szája görcsöt kap ..., szóval nekiültem és elkezdtem dolgozni. Az istennek sem ment! Behívtam a szomszédból a Vaceket, tudod, egy üzemi zenekarban hegedül ... behívtam, mert az tud kottát olvasni és eljátszattam vele egy Wieniawski mazurkát. Másnap ment az összekötő zene a Bartók teremben. Az embernek legyen invenciója.

— Mondd. Te nem félsz?

— Kitől? Wieniawskitől? Legalább harminc éve halott.

— Nahát! Megjósolom a sorsodat: úgy jársz a végén, mint Balajti!

— Nem túlzottan érdekel. Különben is mi bajom lehet? A zene nem kockacukor, nyugodtan lophatsz egy pár kockát ... izé taktust. Még nem hallottam, hogy valakit egy jó tangóért bezártak volna erős felindulásban elkövetett lopás címén.

— Csak kedélyeskedj.

— Te azért nem vagy kedélyes, mert nincs invenciód. Nekem van. Most is kaptam egy megbízást egy zenés vígjáték zenéjének elkészítésére. Komplikált munka.

— És meg lesz?

— Konfekcióban.

-- Hogyhogy?

— Nem kézimunka. Leveszek tíz jó számot magnón a londoni és párizsi rádióból. Az embernek legyen invenciója.

— Nahát! És nahát! Sőt ... nahát! Hát van neked pofád egyáltalán? Te, idehallgass! Megeszek egy komplett operapartitúrát violin- és basszuskulcsokkal együtt, ha a végén nem jársz úgy, mint Balajti!

— Már megint az a Balajti! Mért, hogy járt a Balajti?

— Hogy azelőtt hogy járt, nem tudom. De ő is ilyeneket csinált és most vett egy új autót. Azóta Wartburgon jár.

Bondy Endre

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3.
Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12.— Ft.
Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 300.000.